

ΕΤΟΣ 1^{ον}
ΑΡ. 44

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΙΩΑΝΝΙΝΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Πώς ένινα τόσο κομψή,
μέ τόν Κορσέ

ΚΑΙΤΗΣ

Κάθε κοκέττα Κυρία, προτού
κάνει τόν κορσέ της, πρέπει νά έ-
πισκεφθῇ τὸ εργοστάσιόν μας. Θά
εὑρη τὴν τελευταία φέρμα ΚΟΜ-
ΨΟΤΗΤΟΣ καὶ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΟΣ
μέ τιμὰς λογικὰς. Ἐπίσης κατα-
σκευάζονται ζαρτιέρες, ζώνες, σου-
τιέν, ἐλαστικά καὶ θεραπευτικά.

ΚΑΙΤΗ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17Υ

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-
ξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κεφαλλη-
νίας καὶ Τεγέας 1.
Ὁραὶ 8-11 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

"Εχομεν

τὴν πλουσιωτέραν
καὶ ὠραιότεραν
συλλογὴν εἰς
καπέλλα γαρνι-
τοῦρες, κορδέλ-
λες καὶ ὑλικά
καπέλλων

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΤΙΟΥ 8
(Παρόδος Εὐαγγελιστρίας)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΟΤΑ**
Ε. Αρβανίτης
Ἐγγυώμεθα ὅτι τὰ μεταξοῦν τοῦ Κατο-
στηματός μας εἶνε ἀπὸ καθαράν ζωϊκὴν
μαζάνην καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ΕΠΙΒΑΡΥΝ-
ΣΕΩΣ ἔχουσιν δὲ συλλογὴν ἐξ ἑλῶν τῶν
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ.
Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ερμού 3. Πλατεία Συνταγματος.
Τηλ. 22-529

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΙΑΝΟΥ παρὰ
Δεσποινίδος Ἰταλίδος, διπλωματοῦ-
χου Ἑλληνικοῦ Ὁδείου. Ἀπευθυ-
νόμε : Στὰ Ἀρσάκειον 10 (κατά-
στημα ὑφασμάτων) ἢ Μεθώνης 12.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα Παθολογικά καὶ Γυ-
ναϊκολογικά
Ἀχαρνῶν 149. Ὁραὶ 7-9, 5-8

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5.
παραπλευρῶς θαλάσσης Κοτοπούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνή-
ματα Λουτρὰ τῶν διαφόρων Λευτροπέλων Αἰδηψοῦ-ΜΕΘΩ-
ΝΩΝ-ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ-ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ
ιαματικά λουτρὰ τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-
γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεία ἀνακρίσεις.
Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π.μ.-8 μ.μ.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

—Έχεις ἓνα φωτοῦν καὶ κατα-
θαρο πρόσωπο. Τί συμβαίνει ;
—Μεταχειρίσθηκα κοῦμα καὶ ποῦδρα
Φωτοζένοιου.

—Ἄ ! πὼς τὸ ἔπαθα... Πῆρα ν' ἰ-
γοράσω καὶ ἐγὼ Φωτοζένοιον εἰς τὸ κα-
τάστημα "Εδναο, ἀλλὰ μὴ πώληται
μέ τὴν λίμα της, με ἔκαμε νὰ προτιμῶ
τὴν ποῦδραν Σελίου, ἡ ὁποία πολ-
λὰ, λέει, σάν γόμμα καὶ κατὰ εἰς τὸ
πρόσωπον ὅλην τὴν ἡμέραν.

—Δάδος ἔκανες. Ἡ μέθοδος νὰ κο-
λᾷ ἡ ποῦδρα εἰς τὸ δέμα με κολλή-
κτες οὐσίεες εἶνε παλαιά. Σκεπάζει τὰ ὀ-
ρεῖα καὶ φυσικά τοῦ προσώπου χρώματα
καὶ κάμνει τὸν ἄνθρωπον ἀγχοῦν κα-
κῶν τῶν βιτρινῶν. Ἐδῶ ἀκριβὲς ἔγκρι-
ται ἡ διαφορὰ. Τὸ Φωτοζένοιον δὲν εἶ-
νε ποῦδρα φτιασμένη νὰ σκεπάζῃ τὸ
δέμα, ἀλλὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἥλι-
καῖμα, τὶς φωτίτιδες, τὶς παλάδες, τὰ
μυμπίκια καὶ κάθε δυσάρεστον φαινό-
μενον, προσερχόμενον ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ
τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἡλίου.

—Καὶ ἐχρησιμοποίησες τὴν ποῦδραν
μέ τί τρόπο ;

—Πῆρα ἀκριβὲς Φωτοζένοιον καὶ
ἄλλωσα με ἓνα ποντὸν εἰς τὸ πρόσω-
πο. Ἀφῆκα ἔτσι τὴν ποῦδραν μερικὰ λεπ-
τὰ ἐξουδετερώσῃ τὸ ἥλιόκαῖμα καὶ ἔ-
τα ἐσκουπίσθηκα με μίαν ξηρὰν πε-
ταν. Εἰς τὸ τέλος ἔτριψα ἀκόμα
τὸ πρόσωπον με τὰ δάχτυλα, διὰ νὰ
γῇ κάθε ἴχνος ποῦδρας.

Μὲ τὸ Φωτοζένοιον μπορεῖτε νὰ
δραοίξεσθε καὶ δέκα φορὲς τὴν ἡμέ-
ραν χωρὶς κανένα φόβο, ἐνῶ ἀρκεῖ νὰ
δραοίσθῃ καθεὶς καὶ μὴ φορὰ με με-
κὲς ἄλλες ποῦδρες, γὰ νὰ κλεισθοῦν οἱ
πόροι τοῦ δέρματος. Κάμε συνεχὴ χρη-
σιν ποῦδρας καὶ κρέμας Φωτοζένοιου ἐ-
πὶ 10 ἡμέρας διὰ νὰ βεβαιώσῃς περὶ τῶν
ἀξίων θαυμασμοῦ ἀποτελεσμάτων τοῦ
νέου αὐτοῦ καλλυντικοῦ ἢ ἐπιτοῦ τοῦ
ὁποίου ἔχει ἀναστατώσῃ οἱ μόνον εἰς
γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ τὰς σχετικὰς βιομη-
χανίας ὅλων τοῦ κόσμου. Μὴν χάσεις κα-
ρό. Πάρε τὸ τηλέφωνον ἀριθ. 25-603
καὶ ζήτησε ν' οὖ σιταλῇ εἰς τὸ σπίτι
μία μασσὲς νὰ σὲ περιποιηθῇ. Δὲν θὰ
πληρώσῃς τίποτε. Ἐτσι τὸ ἔκαμα καὶ
ἐγώ. Καὶ πρὸ παντός, μὴν ξαναῖς εἰς
τὰ ψιλικάτζίδικα. Τὸ Φωτοζένοιον πο-
λεῖται μόνον εἰς τὰ μεγάλα καὶ καλὰ
Φαρμακεία.

Παναθηναϊκά

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ τοαχπίνα ἡθοποιὸς τοῦ [κινηματογράφου] Συλβία Σιντνεῦ, ὅπως ἐμφανίζεται
στὸ νέο της φιλμ «Τζέννου Γκέραρτ»

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Η Βασίλισσα ντ' Αργκό

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο νεαρός Ιππότης Χοελ ντ' Μοντομπάν, γόνος μεγάλης οικογενείας, στον οποίο όμως ο πατέρας του δεν άφησε παρά μόνο χρέη, φτάνει στο Παρίσι, μαζί με τον υπηρέτη του Λανγκρόν, για να κάνει την τύχη του. Έχει μια συστατική επιστολή προς τον Καρδινάλιο της Λωρραίνης, τον πανίσχυρο αδελφό του δούκα ντ' Γκζ, μα αντί να του την πιάσει όπως και να έρθει προστασία κοντά του, περιέρχεται τον καιρό του μπροστά στο φεγγίτη της σούφρας του ευνοχικού που μένει, κυττάζοντας κάποιο αντικείμενο οπίσθι. Στο σπίτι αυτό μένει μια άραιοπατή νέα, η Πριμερόζα, με την οποία ο Ιππότης μας είχε τρελά ερωτευμένης, χωρίς οόόσο να την έχει πλησιάσει ποτέ... Έκτος όμως απ' τον Μοντομπάν, άίτε τρελά ερωτευμένος με μια Πριμερόζα κι' ο διάδοχος του θρόνου, 'Ερρίκος Β', ο οποίος έχει αναθέσει στον αλκιμύ του ντ' Βιλ και τους μπράβους πεντενίς και Μπακκινέ, να του την βρουν με κάθε τρόπο. Επίσης ερωτευμένος μαζί της είνε κι' ο καρδινάλιος της Λωρραίνης, ο οποίος αναθέτει σε δύο μοναχούς, το Τιμπώ και Λουμπέν, να την παρακολουθούν. Μα ο Μοντομπάν, ο οποίος αντιλαμβάνεται αυτά, ευλοκοτεί άγρίως και τους μοναχούς και τους μπράβους: Μέσα στο πανδοχείο, στο οποίο διαδραματίζονται όλα αυτά τα επεισόδια, βρίσκεται και ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ένας νεαρός και όμορφος ευπατριδής, ονομαζόμενος 'Αλκιντόρ, που τον παρακολουθούν από κοντά τέσσερες φοβεροί και τρομεροί παλληκαράδες. 'Ο 'Αλκιντόρ, ή μάλλον ή 'Αλκινόρ, γιατί στην πραγματικότητα είνε γυναίκα, παγαίνει μετά τα επεισόδια αυτά στο σπίτι της Πριμερόζας, την οποία άποκαλεί αδελφή. Πράγματι δέ την Πριμερόζα την έχει υιοθετήσει ή μητέρα της 'Αλκινόρ, ή κ' ντ' Μπαουλό, ή οποία για πρώτη φορά κάνει την εμφάνισή της στο κεφάλαιο αυτό του μυθιστορήματος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η γυναίκα αυτή φορούσε τουαλέττα από βελούδο κι' από μετάξι με χιτώνη χρώματα. Ήταν γεμάτη από πολύτιμα κοσμήματα και βαρύντα δαχτυλίδια έλαιαν στα δαχτυλίδια της.

Η 'Αλκινόρ, όταν θα φορούσε κι' αυτή γυναικεία, θα έμοιαζε καταληκτικά μ' αυτή τη γυναίκα, με τη διαφορά μόνο ότι τα μαύια της 'Αλκινόρ ήταν εκφραστικώτατα και μπορούσε να διαβάσεις σ' αυτά όλες τις σκέψεις και τα αισθήματά της.

Αν έβλεπε κανείς τις δυο αυτές γυναίκες, τη μια κοντά στην άλλη, θα σχημάτιζε άμέσως την εντύπωση πως ήταν αδελφές, κι' έλαχιστη διαφορά ηλικίας μεταξύ τους. Μα ή γυναίκα αυτή δεν ήταν αδελφή της 'Αλκινόρ. Ήταν εκείνη, πού' θα μας δοθή συχνά ή ευκαιρία ν' άκούσουμε να την προσαγορεύουν 'Αλκινόρ Α', εκείνη που ή Πριμερόζα την άποκαλούσε κυρία ντ' Μπανιολέ και ή 'Αλκινόρ Β' μητέρα της.

Η 'Αλκινόρ, λοιπόν, ή μητέρα, ή ή κυρία Μπανιολέ — όπως θα την λέμε έμειν — κάθισε σε μια πολυθρόνα. Και, ενώ έπαιζε με την άδομαντοκόλλητη λαβή ενός μικρού έγχειριδιού, που κορυβόταν από τη μέση της με μια χρυσή αλυσίδα, είπε με γλυκύτητα φωνή:

— Σήκω πάνω, καλή μου γιγ' καίνα

Η κυρία 'Αγκαντόρ άπάκουσε ή, μάλλον, μισοκούνησε στα γόνατά της. Τα βλέμματά της όμως έξακολουθούσαν να εκφράζουν την ίδια ταπεινή ύποταξη, την ίδια φανατική άφοσίωση που έδειχναν και πριν από λίγο, μπρός στην άλλη 'Αλκινόρ. Ήταν φανερό πως ή κυρία 'Αγκαντόρ έννοιωνε τον ίδιο φόδο και για τη μητέρα και για την κόρη.

Όστόσο, ή κυρία ντ' Μπανιολέ, ξαναρώτησε με μαλακό τόνο, που βρισκότανε σε τόση αντίθεση με το άγέροχο και ίππευτικό ύφος της κόρης της:

— Είδες την κόρη μου, καλή μου 'Αγκαντόρ;

— Η ένγενεστάτη κόρη σας έφυγε από όλγιοι από το σπίτι μου, άποκόπηκε ή γρηά.

— Και τί διαταγές σου έδωσε; Η κυρία 'Αγκαντόρ επανέλαβε στην κυρία ντ' Μπανιολέ λέει προς λέει, και χωρίς το παραμικρό διαταγμα, όσα της είχε πη ή 'Αλκινόρ από όλγιοι συγχών.

Η κυρία ντ' Μπανιολέ την άκουγε με μεγάλη προσοχή, χωρίς όμως να δείχνει ούτε συγχών, ούτε χαρά, ούτε και δυσφορία. Στα χείλη της ήταν ζωγραφισμένο ένα παγε-

ρό χαμόγελο, ενώ τα βλέμματά της φανέροναν μια ίπέρτατη άποροφία. Το περιεργο όμως ήταν ότι, σε μια στιγμή, τράβηξε μια άποτομη κίνηση το μικρό έγχειριδίό της από την κομψή της. Και ή κόρη του έγχειριδιού αυτού ήταν άστοιχη, άραιοπατή. Το έγχειριδίό αυτό, που έμοιαζε μάλλον με κομφοτέγνημα, μπορούσε να μεταβληθ ή σ' επικίνδυνο όπλο, κατά τη διάρκεια μιας λης...

Τι έόμαινε αυτή ή χειρονομία;

Η κυρία ντ' Μπανιολέ έκανε αυτή την κίνηση μηχανικά, χωρίς να το καταλάβει ούτε ή ίδια, ή μήπως τράβηξε το έγχειριδίό σ στιγμές ισχυρής συγκινήσεως; Και μήπως ή ξαννήκη αυτή ταραχή ώφειλετο στις άποκαλύψεις της κυράς 'Αγκαντόρ; Τι της είχε πη, λοιπόν, ή γρηά; 'Ο άναγνώστης άς κάνει λίγη ύπομνηση και δεν ή άγχηση να το μάθει...

Όπως κι' άν έχη το πράγμα, ή κυρία ντ' Μπανιολέ έμεινε λίγα σιωπηλή, βυθισμένη σε σκέψεις. 'Υστερα, είπε με την ίδια γλυκύτητα φωνή, ή οποία όμως άρχισε στο τέλος να παίρνει έναν παρόξυσμο και άνησυχητικό τόνο:

— Άκουσε τώρα, κυρία 'Αγκαντόρ, και τις δικές μου διαταγές. Πρέπει να τις έκτελέσεις κατά γράμμα, χωρίς να λάβεις έπ όψη σου ότι πιθανόν να είνε άντίθετες με τις έντολές που σου έδωσε ή κόρη μου. Και, για να μη μπερδεύεις, σε συμβουλεύω να σήσεις από τη μνήμη σου τις δικές της έντολές και να θυμάσαι μονάχα εκείνες που θα σου δώσω εγώ...

Και, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής της, έδωσε στην 'Αγκαντόρ όμορφες έντολές.

Η γρηά την άκουγε με μεγάλη προσοχή. Φαίνεται όμως πως διαταγές που της έδινε ή κυρία ντ' Μπανιολέ της φανότινοναν ή σινηθιστές ή τρομακτικές, γιατί, ενώ τις άκουγε, άλλαζε συχνά χρώμα, έτρεμε και, γενικά, έδειχνε με το ύφος της ότι την έλγει ριέσει ένας δυνατός φόδος. Και όταν ή κυρία ντ' Μπανιολέ τελείσε και την ρώτησε άν κατάλαβε καλά τί της είχε πη, ή 'Αγκαντόρ τράβηξε:

— Μάλιστα, κυρία, κατάλαβα...

Μά ξεχνάτε, φαίνεται, ότι ή έν γενεστάτη κόρη σας με άπέληξε; Τι θα με παραδόσει στα χέρια του όλμου του βασιλείου τ' Αργκό, άν ή κυρία Πριμερόζα πιάη κανένα και έξ ατίας μου...

— Αντιλοιδόνομαι τους σόντους σου, άποκόπηκε ή 'Αλκινόρ Α', χωρίς να δείξη τον παραμικρό θυμό, έπειδή ή 'Αγκαντόρ της έφερε άντιρροήσεις. 'Ησύχασε όμως. Η κόρη μου, όταν μάθη πως έξετέλεσες τις διαταγές που σου έδωσε ή μητέρα της δεν θα θυμώσει μαζί σου...

Και προσέθεσε με τόνο που δεν έπαιονε άντιλογία:

— Άν μου ήταν γραφό να δοκιμάσω και αυτή τη λήκη, να δηλαδή την κόρη μου να έννοη άνεται στις θέλεις μου... ή να γιναι κατώ να θυμώδ πως ακόμα βασίλισσα του 'Αργκό, πως ή κόρη μου δεν είνε, έπ' όλους, τίποτα άλλο, παρά μια κόρη μου, που μου όφειλε από σιδ και ύποταξη. Έξ άλλος, σε βεβαιώνω και μες οι έσπαινοι από νόμους, τους όποιους μια βασίλισσα άνάνα δεν μπορεί ν' άψηρήσει... Στην άνάξη, ζήτησω την έφαρμογή αυτών των νόμων...

Η κυρία ντ' Μπανιολέ έπαιε φρεσε αυτά τα λόγια με μ' άπο νήσιστη ζωορότητα, που βρισκότανε σ' αντίθεση με το σινηθισμένο της έπαφλοτικό τόνο. Φαίνεται όμως ότι θα το κατάλαβε αυτό και ή ίδια, γιατί χαμήλωσε τη φωνή της για να συνεχίσει:

— Δεν πρέπει όμως να βάσω με το νού μου τέτοια θλίβερά πράγματα... Είμαι βέβαια ότι ή κόρη μου 'Αλκινόρ δεν θα λησμονήσει ποτέ το σεβασμό που όφειλε στη μητέρα της και βασιλίσσά της. Δεν πρέπει λοιπόν να φοβάσαι τίποτα εκ μέρους της. Και, γενικά, να είσαι άγνοη πως όσο καιρό με ύπηρετής πιστά, κανείς δεν θα τολμήσει να σε πειράξει.

Θά άπακούσω στις διαταγές σας, κυρία, είπε ή κυρία 'Αγκαντόρ, ή ξαναβάρηκε την ψυχράνιά της, ύστερα απ' τις καθυπομνηματικές διαβεβαιώσεις της μητέρας της 'Αλκινόρ.

Η κυρία ντ' Μπανιολέ την εύχαρίστησε με μια έλαφρά κίνηση του κεφαλιού. Έπειτα έβγαλε ένα πονγύ γεμάτο χρυσά νομίσματα και το έδωσε της γρηάς, λέγοντας:

— Αυτό θα σε κάνει να λησμονήσεις τους φόδους σου. Πήγαινε τώρα στο καλό κυρία 'Αγκαντόρ! — πρόσθεσε, με μια ήγεμονική χειρονομία.

Η γρηά έξαφάνισε το βαλάντιο κάτω από το φόρεμά της, έκανε μια βαθιά γονυκλισία και βγήκε από το δωμάτιο ληγνάνοντας πίσω από την πόρτα, που έβγαζε ήταν ζωγραφισμένο ένα χαμόγελο χαράς.

Η μητέρα της 'Αλκινόρ έμεινε μόνη. Άκούμπησε τον άγκώνα της στο χέρι της πολυθρόνας, στήριξε το πηγούνι της στην παλάμη της και βυθίστηκε σε σκέψεις. Και όποιος την έβλεπε έτσι, με το άλγιο όλο χαμόγελό της στα χείλη, δεν θα μπορούσε να φαντασθή πως ή άνευροτολήσεις αυτής της γυναίκας ήταν άγριες, τρομερές, έφιαλτικές...

— Να, έρχεστε να γύναι και αυτό! έλεγε με το νού της ή βασίλισσα τ' Αργκό. Ήταν μοιραίο! Γιατί άραγε να μη το προσέβρω; Γιατί άρρησε τα δυο αυτά κορίτσια να μεγαλώσουν μαζί;... Γιατί τυφλώθηκε σ' αυτό το σημείο; Η 'Αλκινόρ, που φρόντισα να της δώσω άνδροειδή άνατορική, που έφτανα να την κάνω να μη φοβάται τίποτα, που προσάβησα να της ριέσω στην καρδιά, από τα παιδικά της χρόνια, ένα μίος άγριο και άλγιο έναντίον κάθε άνδρός που ποί φέρει το καταραμένο όνομα Νουαρεβίλ, ή 'Αλκινόρ, ή κόρη μου, ή θυμωοργή μου, άγατά τώρα την Πριμερόζα σαν αδελφή της!...

Η 'Αλκινόρ δεν θέλει τώρα να πιάη το παραμικρό και ή Πριμερόζα!... Και τοιούτα να φέρνι σήματα έμπόδια στην έκδισή μου... ή έκδισή που την προετοιμάζω άποκαταστάσεως χρόνια τώρα... Και άπαιεί να μεταώδισι αυτήν την έκδισή! Μα είνε δυνατό να γύναι αυτό; Γιατί να μη προσέξω την μεταβολή αυτή των αισθημάτων της κόρης μου, όσον ήταν άόμοι καιρός;... Τι πρέπει να κάνω τώρα; Ν' άρχισω έναν ύπουλο κι' έξοντωτικό άγώνα έναντίον της ίδιας μου της κόρης;

Η κυρία ντ' Μπανιολέ έμεινε ά- κίνητα λίγα σλλογισμένη, προσπαθώντας να δώσει μια άπάντησι στο τελευταίο ερώτημα. Ξαφνικά, σηκώθηκε όρθια:

— Όχι! σκέφτηκε. Δεν είνε δυνατό να γύναι αυτό, γιατί δεν άποκαίεται να έχη δυσάρεστες συνέπειες για μένα. Θά περιμένο να δω ή όρση θα πάρουν τα πράγματα. Και όταν δώ πως ή κόρη μου έμεινε, θα της φανερώσω την τρομακτική αλήθεια και θα της πώ:

— Η Πριμερόζα, την οποία άγαπάς σαν αδελφή σου, ή Πριμερόζα, την οποία θέλεις να ύπερασπισθής έναντίον της μητέρας σου, ή Πριμερόζα αυτή είνε κόρη του Νουαρεβίλ... μ' άκούς και... το Νουαρεβίλ που σκότωσε τον πατέρα σου... το Νουαρεβίλ, που όλμου όλων των συγγενών σου, οι όποιοι έξ ατίας του έγιναν παρία, καταραμένοι... του λυσσασμένου λύκου Νουαρεβίλ, ο όποιος μας καταδιώκει με την άνυπολόγητη δύναμη που διαθέτει... του Νουαρεβίλ που όρκιστηκε να έξολοθρεύσι όλους τους άσιγγάνους... τους άσυντημένους: αυτούς άνθρώπους, των όποιων θα γίνεις μια μέρα ή λατρευτή βασίλισσα!...

Ναι, θα φανερώσω στην 'Αλκινόρ όλη την αλήθεια. Και τότε θα δοξω άν θα τολμήσ η' αναλάβη την ύπεράσπισι της Πριμερόζας... της κόρης του Νουαρεβίλ... του φανατικού έχθρου της φυλής της!...

ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΡΟΣΒΟΛΗ

Η Πριμερόζα, άφου συνώδευσε την 'Αλκινόρ ως τη σκάλα, έαναγνώσε στο δωμάτιό της. Είχε χάσει το κέρι της. Φανόταν άνησυχ, ταραμμένη. Μια όδνηρη πάλι γυνότανε στη συνείδησι αυτής τη γνέα. Άν ή 'Αλκινόρ βρισκότανε τότε κατ' ά της, θα την άκουγε να υψώνει:

— Η κυρία ντ' Μπανιολέ με περιμάζεψε μικρή από τους δρόμους. Με μεγάλωσε με όλες τις τιμές και μου έδωσε άνατορική νέας της όδοτοκρατίας, ενώ οι γονείς μου πιθανόν να ήταν άλκοι έργάται. Με φρονίζει κόρη της και δεν κάνει καμιά διάκρισι μεταξύ μου

και της πραγματικής κόρης της... Την άγατώ και την εύγονομόν για όλες εύεργασίες μου έκανε... Άν έπρόκειτο να δώσω γι' αυτήν στάλα-στάλα όλο μου το αίμα, θα έκανα αυτή τη θυσία με μεγάλη προθυμία... Όστόσο, γιατί να αιδάνομαι ένα άνεξήγητο όργος τού μου κάθε φορά που με πλησιάζει; Γιατί αυτή ή γυναίκα μου προσέ- νει φόδο; Γιατί να είμαι τόσο άκαρδη, τόσο άχαρήστι άπέναντι της εύεργασίας μου;...

Και ή Πριμερόζα έμεινε σκεπτική. 'Υστερα, άρχισε να πηγα- νοφείται στο δωμάτιο. Ξαφνικά, έκανε μια άποτομη κίνησι σαν να ήθελε να διώξ η από πάνω της το καταθλιπτικό βάρος των σποχ, αιών της. Και είπε με δυνατή φωνή:

— Η κυρία ντ' Μπανιολέ δεν είνε μαζί μου τόσο τρυφερή, όσον φαντάζομαι πως θα είνε όλες ή μητέρες με τα παιδιά τους. Άπεναν- τίας, μου φέρεται με κάποια ψυχρότητα... Αιτή ή ψυχρότης με κά- νη να είμαι και γώ τόσο έπαφλοκτική άπέναντι της και να μη της άνοχοι την καρδιά μου.

Και ή Πριμερόζα, άφου καθίστασε τη συνείδησι της μ' αυτή την έξήγησι, που την νόμιζε — ή προσοπήθηκε ότι την νόμιζε — ά- ναπονητική, ξαναπήγε και κάθισε κοντά στο παράθυρο, μπρός στο έγχειριδί, που το είχε άρρησι για να ύποδεχθ η την 'Αλκινόρ. Και τότε, ξαναβάρηκε το δυστυχημένο το Μοντομπάν, που τον είχε λησμονήσει όλος όόλος. Ξύπωσε το κεφάλι της κι' έβριζε ένα βλέμα- μα στο φεγγίτη του άντικειμένου πανδοχείου.

Ο Μοντομπάν στεκότανε πάντα εκεί, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, σε στάσι άγριμένη. Η Πριμερόζα τον είδε και τρώ- μεζε.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Τι του συνέβη; Μήπως είνε πληγμένος;... Τον βλέπω κατακείμενο... Δεν φρονείται να είνε καλά!...

Πράγματι, ο Μοντομπάν ήταν άρχος σαν πεθαμένος. Κατέβαλε ύπε- ράνθρωπη δύναμη, για να στέκεται όρθιος. Τα λαμπερά βλέμματά του ήταν καρφωμένα στην Πριμερόζα. Μα τί του συνέβαινε;

Ο Μοντομπάν είχε δη από το παρατηρητοριό του την 'Αλκινόρ με την άνδρική στολή της να μπαί- νη στο δωμάτιό της Πριμερόζας. Δεν μπορούσε βέβαια να φαντασθή πως ο όμορφος αυτός και κομφοτυ- μένος νέος ήταν ένα κορίτσι. Είδε τις δυο κοπέλλες ν' άγκαλιάζονται και να φιλιούνται τρυφερά-κι' έννο- οσε, για πρώτη φορά στη ζωή του, ένα παρόξυσμο πόνο να του σφίγγη την καρδιά. Για πρώτη φορά στη ζωή έννοιωσε τη φάδια της ζήλειας να του διαγώνουν την ψυχή! 'Ο- ταν προσέτιδε τον Ζάν ντ' Μωιτέρε στο πανδοχείο της «Μονοφθαλμής Κίσσας», δεν του έδωσε μεγάλη ση- μασία. Τώρα όμως που τον κίτταζε καλυπτά, προσέξε πως ήταν νέος και όμορφος, πως φορούσε με άνεσι ένα πανάκριβο κοστούμι από βελούδο και μετάξι και πως ήταν φορτωμέ- νος διαμαντικά που σκόρπιζαν πο-

λύχρωμες λάμψεις. Και ο Μοντομπάν έκανε προς τα πίσω σαν να φοβόθηκε μήπως τον δη ο άντίζυμος του.

— Είνε ο άραβογονισμός της Πριμερόζας; σιλογίστηκε με πη- ρία. Ναι, δεν ύπαρχει καμιά άμφιβολία πως είνε ο άραβογονισμός της... Πόσο άγαπητόν! Φαίνεται καθαρά από τη στάσι της, από τα θαρρά έρωτικά βλέμματα που ρίχνει ο ένας στον άλλον... Μα ποιος να είνε άραβος αυτός; Κανένας αλλόσιος; Βέβαια, και πα άπ' ό- ρος εύγενής... Άναι, όσα, ίσως και ένας πονγίτης... Πως λοιπόν να συναγωνισθ ήν ο φτωχός περιπαλόμενος, έγω που δεν έχω ούτε περιουσία ούτε και καταγωγή, άπ' όν πλούσιο, τον πανίσχυ- ρο και τον όμορφο νέο — γιατί είνε όμορφος, π' άνάστα τον...?

Και ο Μοντομπάν έννοιωσε κάτι να σαράζει μέσα του... Η πρώτη άγάπη του σκορπίζεταν σαν όνευρο...

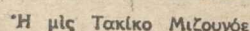
Μα ή άγάπη του αυτή ήταν άπομένη στην καρδιά του από βαθιά αι' ότι νόμιζε και ο ίδιος. Δεν άπορούσε να την άπαρηθ η τόσο εύ- χολα. Άφου, λοιπόν, άπαμαρύνθηκε στην άρχη από το παράθυρο, ύστερα ξαναβάρησε έφει μηχανικά, σαν να τον έταρσινε μια άόρα- τη δύναμη. Φρόντισε όμως να μη φαίνεται πολύ για να μη τον έπαι- τισθούν άπο άνθρώπων. Και όσο καιρό βάσταζε ή άνομιλία των δυο κοριτσιών, ο Μοντομπάν στεκόταν άκίνητος στη θέση του, όχρος και άνησυχ, κάνοντας νευρικά μορφομους από την ταραχή του.

Τέλος, όταν ή 'Αλκινόρ σηκώθηκε και έφυγε, άφου έσπριξε για τελευταία φορά στην άγκαλιά της την Πριμερόζα, ο Μοντομπάν έ- ννοιωσε τότε την όρση του να τον πνίγη σαν κύμα. Έσπριξε με νευ- ρική δύναμη τη λαβή του σπασίσι του. Κ' έλαβε άμέσως μια ήρωική άπόφασι.

Άφου ή άπάτη αυτή άγία άλλον, έπε με το νού του, ότι την περιφρονώ και γώ. Δεν θέλω να την ξαναδώ στα μάτια μου, δεν θέλω ούτε καν να την δώ στα μάτια μου. Και, σε λίγο, θα φύγω ά- πό αυτό το πανδοχείο, για να μη ξαναπατήσω έδω το πόδι μου. (Ακολουθεί)

'Αλκινόρ Α' και 'Αλκινόρ Β'.

Ἐκεῖ μέσα, ὅπως καὶ στὰ πολύχωμα σαλονάκια, οἱ γλεντζέδες τοῦ Τόκιο παίρνουν τὸ δέισινο τους, διασκεάζουν μὲ τὴ μουσικὴ καὶ τὸ χορὸ τῶν μικροσκοπικῶν μουσικῶν ποὺ εἶνε τόσο ἐμπειρές πούν ἔρωτα καὶ ἐπείτα γιὰ νὰ χω- νίσουν τὰ ἐξωφρενικά φαγητά

Ἡ μὲς Ταξι-
 Μίχουνης εἰ-
 σὶ τὸ τυπὸς τῆς
 τὴν ὀρνῶντα γκε-
 σα. Φορεῖ
 να παρὸν μπλε
 μόνον με μεγάλ-
 α χύκκινα γρυ-
 κήματα καὶ
 ζιγέται σὺν γά-
 λινε πὺδ μεγάλη
 τὸ ἀνάστημα
 πὺδ τὶς συμπα-
 ρισσῶσις τῆς-
 κὶ δὲν προσέ-

Ἡ μὲς Ἐπίκο

ὁ ἐλ γ η τ ρ ο τ ῆς
 Μάρπεν Ντῆτριχ!
 Τῇ στιγμῇ πού
 μπήκαμε στο κα-
 ναρίνι τὸ ἡμῶν

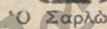
Παντοῦ βασιλεύει· μὴ βάθει
ὥπλ' καὶ μὴ ἀπόλυτ' τάξι· καὶ
τυγία. Μὰ ποῦ βρισκόμαστε, λοι-
πόν; Τὰ παρασκήνια αὐτοῦ τοῦ
ἄστρου μὲν δίδουν τὴν ἐντύπωση

KRISTIAN NTE KATER

Η Γκερτά Γκάρμπς κοστίζει τώρα 10.000
δολάρια τη βδομάδα. Ο Τζών Μπάρρουμ
πέρνει 125.000 δολάρια για κάθε φίλμ του.

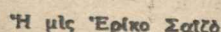
—Τό βελότι αὐτὸ — λέει ὁ πεγαλοφύτης πάλιν — ἔχει κατὰ τὴ γνώμη μου, περιστο-
τησὴν αἰῶν καὶ ἀπὸ μίᾳ ταινίᾳ.

Στὸ μεσοῦ, κάποιε μαχουνοῦς θαλάσσιος ἐκ-
δρομῆς μετὰ τὴν Πωλετ Γκωντάρ, τὴν τρίτην
τοῦ αἰῶνος.

—Το βιβλίο αυτό — λέει ο παρακρούς — είναι έργο της γνώσης μου, περσιτισμού και καλλιτεχνίας.

Στο μεταξύ, κάνει μακρινές θαλάσσιες εξδρομές με την Πολύττα Γενναία, την τριτητοκόνη.

ΠΑΛΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο Πέτρος, Λαζαρέ, έζητα χρόνια γέρος πεινά, ξεκαλλίζοντας μια φθινοπωρινή νύχτα τα συρτάκια του γραφείου του, συλλογίζοντας, αμείνονα γέροντα της νεότητος του και με την δύναμη της φαντασίας του ζωντανεύει τα πιο συγκινητικά επεισόδια της ζωής του. Άξαφνα καθώς έπιασε ένα πακέτο από κιτρινωμένα γράμματα, γράμματα νεανικά άδολα και αγνή α-γάπη, τα γέροντα του άρχισαν να τρέχουν κι όπως έλυσε την κορδέλλα, με την όποια ήταν δεμένα τα γράμματα αυτά, γλίστρηση ένα γράμμα διπλωμένο στα τέσσερα κι έπιασε αυτό. Ο Πέτρος το σήκωσε, το ξεδίπλωσε κι άρχισε να το διαβάζει με προσοχή το γράμμα αυτό, το κιτρινωμένο απ' το χρόνο, με τα σπείδη μισοσβυσμένα γράμματα. Θύ-πρεπε νάναι πολύ συγκινητικό το γράμμα αυτό, γιατί όπως το διάβασε ο εξημερωμένος γέρος, έστρεψε θρηνημικός και κρυφιασ-μένος.

«Καλέ μου φίλε, άρχισε να διαβάζει ο γέρος Λαζαρέ, —με λύπησε πολύ. Άποχαι-ρέσεις με πόση λύπη! το γράμμα σου, τόν τόσο ηρώο και τόσο στενοχωρημένο, είν-τωρα εκείνο που δεν θέλεις να μου πής κα-θαρά. Κατάλαβα, ότι θέλεις ν' αποχήσεις την ελευθερία σου, ότι επιθυμείς να διακό-ψουμε τις σχέσεις μας. Οι δεσμοί μας σ' ε-νοχλούν! Α! όσο κι αν με λυπή αυτό, ή-φειλο ν' αναγνωρίσω ότι έχεις όικιο. Βέ-βαια, εσύ κάθισαι πειά στο Παρίσι, είν-ε-γώ μένω στην μικρή επαρχιακή πόλι που γεννήθηκα. Μία μεγάλη απόστασι-μας χωρίζει πλέον και εφόσον ούτε

εγώ μπορώ να έρθω εκεί, ούτε συ εσύ, είν-ε αδύνατον πειά, με-νοχα με τη θύμησι της περασμέ-νης εϋτυχίας μας, να εξακολουθή-σουμε ν' αγαπάμε ο ένας τόν άλλον.

Αντιλαμβάνομαι, ότι σαν νέος έχεις ανάγκη από καινούργιες συγκινήσεις, άλλες χαρές, άλλες αγάπες και γι' αυτό θέλεις να διακόψης μ' έναν εϋσχημο-τρόπο τις σχέσεις μας. Σ' αφήνω ελευ-θέρο και σε δεβαώ ότι δεν πρέπει να αισθανθής παρτε καμιά μεταμέλεια γι' αυτό που μου ζήτησες. Όσο για μένα, τις λίγες ώρες που πέρασα μαζί σου θα τις θυμάμαι με λύπη και εϋτυχία μαζί. Α! αν μπορού-σαμε να ξαναγυρίσουμε πίσω στα περασμέ-να, νομίζω πως θ' απολάμβανα με μεγαλί-τερη ήδονη τις ώμορφες και γλυκές στιγ-μές που ένοιωσα κοντά σου!... Αλλ' αυτές ή στιγμές είν-ε πολύ μακριά, όπως και συ είσαι πολύ μακριά από μένα... Χαίρε, λοι-πόν, φίλε μου, σε φιλώ μ' όλη την θέουη της καρδιάς μου και κλείω με πικρά δά-κρυα γιατί προαισθάνομαι ότι δεν θα ξανα-δωθούμε πειά.

Κλωδέττη»

Ξαναδιαβάζοντας το παλιό κιτρινωμένο αυτό γράμμα ο Πέτρος, είχε μπροστά στα μάτια του ολοζώντανη την εικόνα της Κλω-δέττης Δεζαλέ. Την ξανάβλεπε, όπως την είχε γνωρίσει, πριν τριάντα χρόνια, σε μια μικρή επαρχιακή πόλι, όπου είχε μείνει έξη μήνες. Η Κλωδέττη ήταν παντρεμένη πρό-δυο γρόνων με τόν κύριο Δεζαλέ, ο οποίος τρέφει και την άφινε πολύ συχνά μόνη. Ήταν τότε μια νέα γυναίκα ως είκοσιπεν-τε γρόνων, εύσωμη και ζωστή, με μαύρα λαμ-περά ματιά και με καστανά σγουρά μαλλιά. Την είχε πρωτογνωρίσει, μια βραδιά, σε κάποιο σπίτι κι άμσως, το ίδιο βράδυ, εί-γανε κι' όλες αγαπητή τρελλά. Ανοίχανε ο ένας στον άλλο την καρδιά τους και φανερώ-σαν όλα τα μυστικά τους κι' όλες τις κρυ-φές τους λαχτάρες.

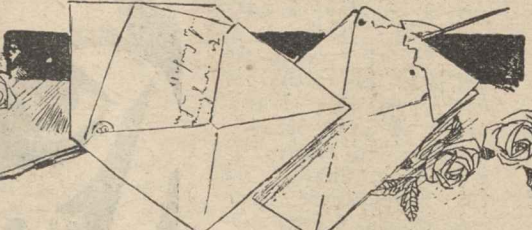
Το γράμμα λοιπόν αυτό, με τα τόσο ειλι-

κινή και συγκινητικά αισθήματα που εξέ-φραζε, είχε φωτίσει τις σκοτεινισμένες ανα-μνήσεις του γέρου Λαζαρέ, και τόν έκανε να θυμηθί το πιο δυνατό και βαθύ αισθήμα-τάς αγάπης που δοκίμασε ποτέ στην ζωή του. Και μια μελαγχολία ήρεμη και λεπτή τόν εκύριεσε όταν σκέφτηκε ότι, όπως το είχε προαισθανθί εκείνη δεν θα ξανάβλεπε ποτέ πειά την Κλωδέττη. Αλλοίμονο! Είχαν πα-ράσει από τότε τριάντα ολόκληρα χρόνια, μια ολόκληρη ζωή. Από τότε ο Πέτρος είχε αγαπήσει πολλές άλλες γυναίκες, ε-χε παν-τρευθί, είχε γάσει την γυναίκα του και σιγά-σιγά είχε ξεχάσει την Κλωδέττη.

Κι' όπως ήταν τώρα μελαγχολικός και σκεπτικός, ένοιωσε άξαφνα την επιθυμία να μάθι τι είχε απογίνει ή γυναίκα, την ό-ποια τόσο πολύ είχε αγαπήσει.

Πήγε λοιπόν την άλλη μέρα και άνταμώ-σε μερικούς συντοπίτες της Κλωδέττης, που ήταν εγκατεστημένοι στο Παρίσι και τους ρώτησε με τρόπο γι' αυτή. «Ευχαρί-εστο, ότι ή Κλωδέττη ζούσε ακόμη, ότι είχε γη-ρέψει κι' ότι εξακολουθούσε να κάθεται στο ίδιο σπίτι που κάθεται, όταν ήταν κι' αυτός στην μικρή επαρχιακή πόλι.

Όταν τα έμαθε αυτά ο γέρος Λαζαρέ, τόν έπιασε μια άδασταχτη λαχτάρα να πής και να ξαναθί την παλιά του αγάπη. Και ένα απόγευμα, ύστερα από λίγες μέρες, βρέ-

θηκε πάλι στη μικρή πόλι, στην όποια είχε ζήσει έξη μήνες μια ζωή γεμάτη εϋτυχία. Κι' όταν άρχισε, κατά το βράδυ, να τρι-γυρνά στους δρόμους, παρετήρησε εκπληκτος ότι μέσα στα τόσα χρόνια που είχαν περάσει δεν είχε σπείδη καλόλου αλλάξει. Αν μά-λιστα δεν αισθανόταν να τρέμουν τα πόδια του θα πίστευε ότι δεν είχε λείψει παρά πολύ λίγον καιρό, απ' την πόλι αυτή. Τόσο γνω-στά τού φαινότανσαν τα σπίτια κι' οι δρό-μοι, απ' τους όποιους περνούσε άλλοτε, κά-νοντας γροστά ύστερα. Και καθώς έστρεψε μια γωνία κι' είδε άξαφνα τα παράθυρα του σπι-τιού, όπου είχε καθίσει έξη μήνες, ή καρ-διά τού σπείστηκε και γι' μια στιγμή νό-μιζε πως όλομα καθότανε μέτς σ' εκείνο το ίδιο σπίτι...

Την άλλη μέρα το πρωί, άφες πρόσεξε ά-κατά το ντύσιμό του, πήρε το δρόμο γι' τα σπεί της Κλωδέττης. Ό-αν όμως έφτασε στην άκρη μιας δονδροσταχτής από καρυδιές κι' είδε το παλιό γνώριμο σπίτι της, τόν έπιασε μια τέτοια ταρώχη που αναγκάστηκε ν' ακολουπήσει σε μια καρυδιά, γι' να μην σωριαστή κιτό. Κι' όταν έπειτα από λί-γες στιγμές συνήλθε, περιώρησε, χτύπησε την πόρτα κι' εώησε την υπηρέτρια που τού άνοιξε, αν ήταν μέσα ή κ. Δεζαλέ.

Η υπηρέτρια τόν κούταξε με περιέργεια και τού απάντησε ότι ή κυρία της είχε πάει στην πόλη για λειτούργια κι' ότι δεν θ' άργού-σε να γυρίση.

—Νά την καλύτερα, είπε άξαφνα, έρχε-ται!...

Γύρισε τότε εκείνος και τρέμοντας απ' την συγκίνησή του, προχώρησε προς το μέρος της. Μά όσο προχωρούσε και την έβλεπε καλύτε-

κάτι το ξηρό και το παγωμένο. Καθώς είδε τόν Πέτρο να την πλησιάζει τόν κούταξε με μάτια μισοσβυσμένα, χωρίς διάλογο να της πα-ράση απ' το υαλό της ότι αυτός ο γέρος ήταν ο αγαπημένος της. Την κούταξε τότε κι' εκείνος καλύτερα κι' όταν είδε την κα-τάντια των χειλιών εκείνου που τόν είχαν γαρίσει, άλλως, τα πιο γλυκά και ελγυρά σπεία, έταν τα είδε στεγνά, ξερομένα κι' ά-γρωστ ένοιωσε μια τέτοια θανάτωση με-τα-του που πέσατε πλάι της χωρίς να της μι-λήσει...

Την ίδια μέρα ο Πέτρος Λαζαρέ έφυγε για το Παρίσι, πικρά μετανοώντας γι' την ιδέα που τού ήθε να ξαναθί γι' την γυ-ναίκα που αγαπήσε με την φαντασία της. Και καθώς το τριάντο άφινε πίσω του την μι-κρή πόλι ή κηπίανες τών εκκλησιών άρχι-σαν να χτυπούν γι' τόν έσπεριό. Ο Πέ-τρος άκουσε τόν πένθιμο ήχο τών να πούν ηγήγορα και τού φάνηκε σαν ένας βαθύ κι' απότομος στεναγμός, ένας στεναγμός, τόν ό-ποιο άφινει κανείς, όταν αποχωρίζεται γι' πάντα ένα πολυαγαπημένο πρόσωπο κι' ανα-στενάζοντας κι' αυτός βαθεία ψυθίρισε.

—Ω! γιατί κανείς να θυμάται τα περα-μένα και να προσπαθί να τα ξαναζήσι!... Τα περασμένα μονάχα θλίβι κι' απογοήτση υπαρκτά να σέρονι κι' όταν είν-ε χαρούμενο κι' όταν είν-ε θλιμμένο!...

Κι' έγειρε το κεφάλι του στο μέ-ξιλάρι τού βαγονιού κι' αποκοιμή-θηκε...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΤΥΧΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ένας άνεργος άχθοφόρος έδω-ξε μια μέρα στο δρόμο με κυκλώ- το κεφάλι κι' έλκλαιγε τη μοίρα του. Μήνες τώρα καθόταν χωρίς δου-λειά, χωρίς δεκάρα στην τσέπη, άστεγος και πεινασμένος. Έξαφνα, εκεί που έδίδε, τόν εφώναζε ένας έμπορος γι' να μεταφέρη με-ρικά κιβώτια με σίδερα.

Ο δυστυχής άχθοφόρος έβγαλε τότε ένα στεναγμό ανακουφιστικό και ψυθίρισε. —Επεί τέλους ο Θεός με λυπήθηκε και μεύστειλε δουλειά! Σήμερα θα χορτάσω φα-γάκι.

Ενώ όμως μετέφερε ένα κιβώτιο, γλίσ-τρησε και βρόθηκε κάτω από αυτό, με το γέρι σπασμένο κι' όλο του το κορμί κατε-πληγωμένο. Αμέσως τόν πήρανε και τόν με-τέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Όταν συνήλθε ο δυστυχής άχθοφόρος, είδε ότι βρισκόταν σε-πλωμένος σ' ένα μαλακό κρεβάτι νοσο-κειού κι' ότι μια νοσοκόμος στεκόταν δίπλα του, μ' ένα ποτήρι ζεστό γάλα στα χείρια.

Τότε κι' αυτός εφώναζε ένθουσιασμένος. —Καλά τάλεγα γώ!... Ο Θεός με λυ-πήθηκε και φρόντισε όχι μονάχα γι' το φώ- μου, αλλά και γι' το κρεβάτι μου!...

ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Μη δείχνεις ποτέ το βάθος τού πορτοφ-λιού σου, ούτε το βάθος της ψυχής σου.

—Στο χαλασμένο πλοίο όλοι οι άνεμοι έρ-γονται ενάντιοι.

—Πάρε γυναίκα μικρότερή σου αν θέλεις νήσαι κυρίες της.

—Δεν μπορεί κανείς νάναι συγχρόνως στο αυλό και στο φρόνο.

—Το τρελό κεφάλι χάνει τη σκούφια του.

—Γι' να φας το σίδερο πρέπει νάχης δόν-τι ατσάλινα.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΚΟΝΤΕΥΑΝΕ με-σάνυχτα. Τό φε-γάρι ταξίδευε πίσω απ' τα δένιτρα μικρά σπινερα, κι' όταν έ-βγαυε απ' αυτά ολό-φωτο, ο Πέτρος δεικρί-νε μέρος του τούδε πο-λύσφοιους ξιλινοους και τέρνιους σταυρούς τού μικρού νεκροταφείου τού χωριού του.

Μά τί να ζητούσε τάρα τέτοιον ώρα εκεί πέρα, που βγαίνουν βροκόλακες και φαν-τάσματα, ο νέος χωρι-κός, περπατώντας σκυ-πρός, με βαρύ έθιμα, έ-βω απ' τα κάγκελα τού νεκροταφείου; Τί να ζητούσε;

Αλλοίμονο! Είχε πεθάνει το προί ή χα-ριτωμένη αρραβωνιαστικιά του ή Φραντζέ-σκα, ή κόρη τού μπάστα Γιάνη τού μεγα-λείτερου νοικοκύρη τού χωριού και την σπ-νιόμπε κι' αυτός, πριν ο ήλιος της ημέρας σβόει, ως την τελευταία της κατοικία.

Τι ζητούσε λοιπόν ο Πέτρος, τί γύρευε τριγυρνώντας έξω απ' την δουή κατοικία τών νεκρών;

Απ' την ώρα που έφυγε μαζί με τούς συγγενείς της αρραβωνιαστικιάς του απ' το νεκροταφείο ο Πέτρος, ένοιωθε μέσα του μια επιτακτική ανάγκη να πάη μόνος του να θρηνηση τόν χαμό της αγαπημένης του πάνω απ' τόν τάφο της. Να πείση άπάνω στο παλιό γάμο που τήν σκέπασε και να το πο-τίση με τα πικρά και μαύρα δάκρυά του.

Τ' αυτό τριγυρνούσε κεί πέρα ώρες δλό-κλισης.

Σε κάποια στιγμή, ο θλιμμένος νέος στά-θηκε κι' άκουμπώντας στα κάγκελα τού νε-κροταφείου, ψυθίρισε:

—Όχι, δεν μπορώ... Πάω να τρελλι-θώ!...

Μά άφού έβριζε γύρω του μια ματιά φο-βισμένη και είδε την ήσυχη ερημία που βα-σίλει, πήρε θάρρος και δρασκελίσσε τάχα-μπα εύλινα κάγκελα που τόν χώριζαν απ' τούς τάφους.

Μόλις όμως βρέθηκε μέσα στην κατωκία τών νεκρών, τόν έπιασε ένας φόβος τρομε-ρός. Τα παράξενα, φανταστικά κι' άλλοκο-τα σχήματα που παίρνανε ή σκιές τών σταυ-ρών και τών δέντρων κάτω απ' το φώς τού φεγγαριού, τού γερμάσανε την ψυχή με μια παρηγή αναστοχία και δειλίας. Έκα-νε μάλιστα να ξαναπρόση τη κάγκελα και να φύγη, αλλά μια νυστηριώδης κι' ακατα-νίκητη δύναμις τόν υποχρέωσε να προχι-ρήση έμπρός.

Έβριζε άκρατοώντας ανά-στα, με τεντωμένα σπεία κι' ερ-θανοχία μάτια. Την νεκρική σπείη τού νεκροταφείου δεν την έταράξε παρά ή παρουσία του. Έστρεψε σε λίγο μια δεινρή πα-νυχία και σταμάτησε. Άφου-νύστησε με προσοχή αλλά δεν άκουσε τόν παραμυθικό θόρυθο. Η καρδιά του μόνο χτυπούσε δυνατά κι' ή άνασπότη του ήταν έκαρді. Προχώρησε, όδοτόσο, πά-λι έμπρός. Ενώ το φεγγάρι ελ-γι κρυφτή πίσω από ένα μικρό σπινερα, ο Πέτρος είχε λογα-ρίσει καλά πού είχαν θάψει την καλή του και σε λίγο, διακρι-νόντας ένα μεγάλο νοναχικό κυ-παρίσι, προχώρησε ίσια προς τα εκεί.

Άξαφνα όμως, μία κραυγή φωνής και τρόμου έγήκε μέσα απ' το λαρόγγι του, τα μάτια του πατάχτηκαν έξω απ' τις κόγ-γες της, τα σπείνια του άρχισαν να χτυπούν σαν νάχε πυροτό και το αίμα του να παγώνη μέσα στις φλέβες του. Έκανε προς τα πίσω και στάθηκε, μη μπο-ρώντας να προχωρήση πειά ού-τε μισό έθιμα, λές και κάποιος τού είχε καρφώσει τα πόδια του άπάνω στη γή.

—Πέτρο!... ξανα-φώναζε ή Φραντζέσκα. Και καταματομή-νη, με κομμένα δυό δάχτυλα τού άριστε-ρού χεριού της, πνί-γοντας τόν άγριο πό-νο που αισθανότανε, γονάτισε κοντά στον άγαστημένο της κι' άρ-χισε να τού φωνάζει, κουνώντας τον μ' όλη την δύναμή της:

—Πέτρο!... Α-κουσέ με, Πέτρο! Σου μιλώ εγώ, ή Φραντζέσκα σου, που με θάνατα ζωντανή! Μη φοβάσαι! Άνοιξε τα μάτια σου να με

δής. Πονώ, Πέτρο!... Πονώ!... Δυό μέ-φρες άνοιξαν τόν τάφο μου και μισό κόνανε τα δάχτυλά μου γι' να μισό κλέψουν τα δα-χτυλίδία μου! Σήκω και μίλησέ μου!... Νά, σε φιλώ στο στόμα, Πέτρο, σε χαϊδεύω με τα ματωμένα χείρα μου... Πέτρο, αγάπη μου δεν μ' άκούς; Ανησυχώ με, έλεος!...

Ο Πέτρος όμως δεν μπορούσε να σηκο-θί πειά, ούτε και γ' άκούση!... Ήταν νε-κρός!

Ο μεγάλος του τρώος, ή συγκίνησή του, ή σπείη τόν είχαν ακούσει.

Η Φραντζέσκα μέσα στο μεγάλο, τόν ά-νεκφορπο πόνο που είχε πλημμυρίσει την ψυχή της, δεν είχε αντίληψη ήν τραγική πραγματικότητα κι' άγκαλιάζοντας τόν αγα-πημένο της τόν άνασκήκωσε λίγο. Άξαφνα όμως πρόβαλε ολόφωτο τού φεγγαριού και φώ-τισε την άσχη κι' αλλοιωμένη μορφή τού Πέτρο. Τότε πειά ή νέα κατάλαβε πώς δεν κρατούσε στην άγκαλιά της παρά ένα πτώμα. Τό φώς της δόλδσε, ή καρδιά της σταμάτησε. Πάγωσε σπινερα, έχασε με-μιάς όλες της τις δυνάμεις κι' άφησε να την παρασύρη προς τα κάτω το βάρος τού νεκρού...

—Ω, Θεέ μου!... άφησε μια τρομογμένη φωνή και σταυροκοπήθηκε. Είπε ή Φραν-τζέσκα!... Είπε το φάντασμα της!

—Εγώ, εγώ είμαι Πέτρο! τού απάν-τησε ή νέα. Δεν είμαι φάντασμα, μη φοβά-σαι. Βοήθεια!

Κι' άρχισε να προχωρή προς το μέρος του δογγόντας άπελευστικά.

—Στάσου!... άφησε τότε μια πνιγμένη φωνή ο Πέτρος, άνασκηκόνοντας τα χείρα του. Στάσου!... Μην πλησιάζης... Μη μ' άγγίζης!...

Είχε παγώσει όλος. Η φωνή του πνίγη-κε στο λαρόγγι του. Οι άρμοί του παλίν-σαν.

—Στάσου!... Στάσου!... Έλεος!...

Η άνασπότη του κούρη, ή καρδιά του σπείχηκε δυνατά κι' απότομα έπεσε κάτω άνάσκελα, σαν ένα δέντρο που το κόψανε σπείριζα...

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η καλλονή είν-ε ένα όφωρ της φύσεως, τόσο έξαιστο, ώστε μισοστό της ή άεία, ή μεγαλο-πνία κι' ή άρετή εκπνεύονται.

Ρενάτ

Η καλλονή μοιάζει με τού- του όποιον ή έβελι μοιόν την έξωτερική λαμπρότητα βλέπον.

Ντ' Ανούτσιο

Ο άνθρωπος μονάχα ως ένα όμοιομένο βαθμό υπορεί να διο-φύρη. Ο περισσότερος πόνος ή τόν εκπνεύεται ή τόν άφινει ά-διάφορο.

Οι μεγάλοι άνδρες δεν κά-νουν τα μεγάλα έθνη. Απεναν-τίας, τα μεγάλα έθνη κάμνουν τούς μεγάλους άνδρες.

Λαμεναί

Όνομάζουμε άνηθικούς εκεί- τους, οι όποιοι δεν έχουν την ή-θική μας και πεθούς έκείνους οι όποιοι δεν έχουν τις ανήθικές μας.

Ανατόλ Φράνς

Όσο διαθετότερος είν-ε κα-νείς, τόσο θρασύτερα κρίνει τα έθνη των άλλων.

Φραγκλίνος

Η εμυσθηρία δίνει έξασο- στη καρδιά, αλλά και εαθότητα στο πόντο.

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Η βιολέττες που φέρνουν δυστυχία. Τό μοιραίο άνδρος της αυτοκρατειρας Εύγενίας. Το τετράφυλλο τριφύλλι και η εύτυχία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Θα σας μιλήσουμε και σήμερα για τα λουλούδια που έχουν μοιραίες κι' όληθριες επιδράσεις στις γυναίκες, για τα όποια γράψαμε και σε προηγούμενο φύλλο μας.

Η βιολέττες, τα όμοια και κυρωμένα αυτά λουλούδια που όχι μόνο όλες οι γυναίκες αλλά και όλοι σχεδόν οι άνδρες τ' αγαπούν, θεωρούνται ως άνθη εξαιρετικά μοιραία. Η αυτοκρατειρα της Γαλλίας Εύγενία, η σύζυγος του Ναπολέοντος Γ', τόσο πολύ έπίστευε στην πρόληψη αυτή, ώστε έστρεψε κυριολεκτικώς τις βιολέττες.

Την ημέρα που γινόταν ο γάμος της με τον Ναπολέοντα, ενώ πήγαινε στην εκκλησία για την γαμήλιο ιεροτελεστία, κάποιος πρόσδεος λαϊκής επιτροπής της έπρόσφερε ένα μεγαλόπεπας κι' ώραίοτατο μπουκέτο από βιολέττες. Μόλις όμως το αντίκρισε η Εύγενία, έγινε κατάγλωσσος σαν νεκρή και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Ωστόσο δεν μπορούσε ν' άνοιξη γι' αυτό, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια, ξαναβρήκε κάπως την ψυχραιμία της και τή σώνει τής πήρε στο γέρι της το μπουκέτο φιλοβάζοντας ένα «ευχαριστώ» και τή παρέδωσε στην πιο έμπιστη κυρία των Τιμών της.

Όλοι οι παριστάμενοι είχαν αντιληφθεί το γλωσσισμα της αυτοκρατειρας και ο πρόσδεος που είχε προσφέρει το μπουκέτο, πλησίασε την κυρία των Τιμών που τή είχε παραλάβει και πού τ'εταν παιδική φίλη της Εύγενίας. "Όταν τόν είδε κοντά της ή κυρία των Τιμών άρχισε να τόν επιπλήττει, λέγοντας του:

—Μά δεν ξέρετε, λοιπόν, ότι ή βιολέττες, ιδίως όταν προσφέρονται σε νεόνυμφους, σέρονον δυστυχία; Η Εύγενία ποτέ της δεν μπορούσε να ξεχάσει τις βιολέττες εκείνες, που τις θεολούσε κίττα βλάν των δυστυχιών της. "Όταν, το 1871, έκλεινόσθηκε, κλείγοντας έλεγε στις έμπιστές της κυρίες των Τιμών, ότι όλες τ' δυστυχίες της ήταν αποτέλεσμα της νουσου-νιάς που τής είχε πέσει το μπουκέτο με τις βιολέττες που τής προσέφεραν την ημέρα του γάμου της.

Πολλές από τις μεγάλες καλλιτέχνιδες του θεάτρου και του κινηματογράφου νοιώθον υπέρλατρη αδυναμία στις βιολέττες. Κι' έχει παρατηρηθεί ότι όλες σχεδόν ή καλλιτέχνιδες αυτές έχουν κακή τέλος στη ζωή τους. Μεταξύ αυτών είναι δυο γνωστές μας, αυτές της θόλης, ή Βασίλσα Λά Μάο και ή Μάμπελ Νόρμαν, που είχαν τραγικό θάνατο.

Έν' από τα άνθη, ή μάλλον τα φυτά που σέρονον γούρι, είναι το περσικό τετράφυλλο τριφύλλι. Τό τετράφυλλο τριφύλλι σέονει, όπως πιστεύεται, σε όποιον το σπέρνουν επάνω τους, πλούτη και επιτυχία στην έρωτα, ιδιαιτέρως δε στις γυναίκες έχει την ιδιότητα να τις κάνει πιο ζωηρές, πιο εύθυμες και πολύ πιο γοητευτικές απ' ότι είναι.

Αντιθέτως το πιο γουρυσόχο από όλα τα λουλούδια είναι ο στρώγγος, ένα αγριολούλουδο που φανταίνεται στις χώρες της Βορείου Ευρώπης και κυρίως στην Αγγλία και στην Γερμανία. Είναι το λουλούδι που γοητοποιούσε απαρακίτητος στις νυχτερινές τους υπαγικές ιεροτελεστίες οι μάγοι του Μεσαίωνα οι όποιοι πιστεύανε ότι ο στρώγγος είναι το αγαπημένο φυτό των Κακών πνευμάτων.

Έχει παρατηρηθεί ότι, κατά κανόνα απάρθαιον, ή γυναίκες που αγαπούν το λουλούδι αυτό, όσο κι' αν προηγούμενος είχαν αγαθή κι' ευγενικό χαρακτήρα, άποικούν σιγά-σιγά μια σκληρότητα και μια άπαισθησία που τις οδηγεί στο έγκλημα. Θέλετε μερικά παραδείγματα;

Ο στρώγγος ήταν το αγαπημένο λουλούδι της Μάτι Χάρι, της περίφημης Γερμανίδος άρκακτιστικού δεσποινίδος Ντόκτορ, ή όποια είχε διαπράξει πολλούς φό- νους με το ίδιο της το χέρι, γι-

ως την παραμικρή τύχη, κι' ή όποια πέθανε από τοίων περίπου έ- τών, έλεινε κι' αξιοθρόνη, υι- στέρελη και κοκκίνουαυγής, σε μια φρενολογική κλινική της Γερμανίας.

Επίσης ο στρώγγος ήταν τ' αγαπημένο λουλούδι της λαίδης "Όουεν, της γυναίκας αυτής, ή όποια από τοίων έτών αναστάτισε την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, με το πολύχρονο έγκλημά της — έ- σπώτισε την σόβανο έως μικρού εραστού της — και πού τελευταία προκάλεσε μεγάλη αναστάτωση, δη- νοσιεύοντας τα συναρπαστικά απο- ανημονεμάτά της, σε όποια άπο- καλύπτει την όργιώδη ζωή της. Μέχρι ηλικίας δεκαεννιά έτών ή "Όουεν "Όουεν ήταν μια φρόνιμη Γαλλίς δασκάλιστα, στην πατρίδα της, τή Χάβρη. "Όταν έπίπρεσε τή πολύ πιο γοητευτικές απ' ότι είναι.

βολικά ο στρώγγος. Τότε ακριβώς γνώρισε τόν "Άγγλο λόρδο "Όουεν και άρχισε ή περιπετειώδης και όργιώδης σταδιοδρομία της.

Άλλο παράδειγμα είναι, ή "Αγγλίς λαίδη Τσίφφλιντ, ή όποια, ό- πως και ή Γαλλίδα λαίδη "Όουεν, ήταν ένα καλό, σεμνό και φρόνιμο κορίτσι. Ξαφνικά, μια μέρα, άκου- σε ότι ο στρώγγος έχει υπερφυσικές μαγνητικές ιδιότητες, κι' από τότε άρχισε να καρώνη κάθε μέρα στο στήθος της ένα μικρό μπουκέτο από στρώγγους. Σε λίγους μήνες είχε γί- νει άνωγειστική. Ήταν περφόρη, υπακούουσα, σκληρή κι' ανάλγητη.

Κόποτε ένας νέος, απ' τή συντη- θισμένη της συντροφιά, την έπεί- ραζε με ένα αθώο άστείο, απροσβ- στούς άλλους. Η νεαρή λαίδη Τσί- φφλιντ ήξερε ότι ο νέος δεν είχε κακή πρόθεση να την πειράξει, γι-

αεταπέστη και ο Χάρου Γκαίτης —αυτό ήταν το όνομα του άναμα- στού της — άναγκάστηκε να υπο- κύψει.

Ωστόσο σαν να ήξερε ο άστο- χής ότι πήγαινε προς τόν θάνα- τον, καθώς σκαρφάλωνε στην από- κρημη πλαγιά, κινεστιάθηκε τρεις φορές και κύτταξε την φί- λη του, παρακαλώντας την άκόη να μην έπιμεινη. Έκείνη όμως, κάθε φορά τού φώναζε: "Ήρμα κι' αμείλιχτα.

—Εμπρός, λοιπόν! Τί κοντο- στέκεις;

Έτσι ο Χάρου Γκαίτης προή- ρησε, ως ότου σε κάποια στιγμή, κοντοστάθηκε για τελευταία φορά, ταλαντεύθηκε και ρίχοντας, με ύστατη ματιά προς την γυναίκα που αγαπούσε, έπεσε στον χα- μό.

Όταν ή λαίδη Τσίφφλιντ είδε να βγαίνουν απ' τόν βόθος της γα- ράδας το πτώμα του νεαρού θου- γαστού της, τότε μόνο συνιάνθη- θεκε τού κακού που έκανε. Από τή στιγμή έκείνη δεν έαναφέρει πια μπουκέτο στρώγγου επάνω της, ό- τε θέλησε να ξαναβεί στα μάτια της τή λήθησα λουλούδι κι' απο- ταθήθηκε για ένα χρόνο από την κοσμική κίνηση, στον παρτά της πύργο. Έπειτα από λίγους χαι- ρό, είχε ξαναγίνει φρόνιμη και α- λόκαρη όπως ήταν άλλοτε.

Τά άσπρα γράνια έχουν την ιδιότητα να κάνουν τις γυναί- κες που τή φορούν, να παρ- σώνονται εύκολα στον έρωτα των ανδρών.

Αντιθέτως οι όμοιες άσπρι- νάκισσες έχουν την κακή επιδρά- ση να κάνουν τις γυναίκες μέλα- γολικές. Άκούη χειρότεροι είναι οι κίτοινοι νάκισσοι, που μεταβά- λουν σε λίγους χαιρό τόν χαρακτή- ρα των γυναικών που τούς φορούν, και τις κάνουν ζηλιάρες, μίσητες και άστυες.

Από τα πιο όλάνια λουλούδια είναι ή πρόστινη ζις και πού πα- ντων ή «τινισπαχαλιά». Τό τε- λευταίο αυτό λουλούδι είναι ένα εί-δος παχαλιάς, που τού έχουν δώ- σει τόν όνομα της «τινισπαχα- λιάς» ακριβώς επειδή έχει την ιδι- ότητα να μεταβάλλει την γα- κήρα της γυναικό; πού τή φορεί συχνά και να την κάνει να γί- νη τίγρη.

Τά τελευταία χρόνια, ως πέρ- σι, σπούς καλλιτεχνικός και ο- λολογικός κύκλος της Μονα- τος και τού Μοναπινέ, σε Παρίσι, άκουε κανείς συχνά τή φράση:

—Πρόσεξε μην πέσει στο νύχι της γυναίκα με τίς ατιγροπαχι- λίες.

Η γυναίκα με τίς ατιγροπαχι- λίες ήταν μία όμοιότατη νεαρή κοίτα, με κατωμένα μαλλιά και μέτρια, που έμφανίζονταν πάντοτε με ένα υποκατάκι παχαλιάς. Στο περιζήτητο ως μοντέλο απ' τούς ζωγράφους και τούς γλύπτες της βαλλικής πρωτεύουσας. Πικρό- ξω όμως, είχε παρατηρηθεί ότι ό- πως άνδρας έμεινιόσθη να κτι- ποον καιρό μαζί της, έξαφανι-

Η ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΛΑΜΠ

Ο έρως του προς την Έσθήρ Σάβορι και ή απέραντη στοργή του προς την άδελφή του Άννα Μαρία).

ΠΩΣ και σε πολλούς άλλους καλλιτέχνες και ποιητές, έ- ρει και στον "Άγγλο ποιητή του περασμένου αιώνα, Κά- ρολο Λάμπ, ή φύσι είχε δώ- σει πολλά μειονεκτήματα, σαν αντιστάθμισμα τών άφθονων γοησιών με τή ζωία τήν είχε προσίσει τής μεγάλης λεπτότη- τος τών αισθημάτων του, της ζωής φαντασίας του, τού έ- σφυού και τόσο ιδιοσυρμού του τελείου. Ο Κάρολος Λάμπ τρα- λίζει και τόν ελάττωμά του αυτό δεν τόν άφηνε να επιδοθή στην έκρησιαστική στοργαία για την άδελφή του.

Η άδελφή του, έγραφε στον φίλο του ποιητή Κόλεριτζ, ό- ταν έγραζότανε ως υπάλλη- λος στην "Εταιρεία τών "Α- νατολικών "Ινδιών", είχε μια έλασία σύντροφος, είναι ο ίδιος δ' έμψός μου. Δεν έχουμ πια τί- πατε κοινό ο ένας από τήν άλλ- λην. Όλα σε μας είναι κοινά. Η γνώσεις μας, ή ευχαριστήσεις μας προσέχονται από τις ίδιες πηγές. Διαδίδουμε τή ίδια έθελία, ίδιους τούς ίδιους ανθρώπους, ά- ποκρίσμε τα ίδια γούστα. Είναι τελικώς όπως έγω, Είμαι φι- λος της μοναξιάς, όπως έκείνη.

Όστόσο, στην πρώτη του νεό- τητα, ο Κάρολος Λάμπ, είχε α- εθανθή ένα σφοδρό έρωτικό αί- σθημα για μια κοπέλλα σεμνή και όμοια, την Έσθήρ Σάβορι. Τό αίσθημα του αυτό κράτησε χρόνι- παλά, με τόν άναίστετο τραυλι- σμό του και τόν κοσμοφρανιένω- σμα του τόν έκαναν τόσο δύ- λλο και τόσο τόν πείζαν με τή φρό- νιμως γελιοποιουμένη, ώστε δεν άόμισε ποτέ να ξεουλογορηθ τόν έρωτά του. Η Έσθήρ κοιτούσε ο ένα ποσάστειο τού Λονδίνου, ή Πέντοβιλ, και κάθε μέρα την άόει ή και τόν καλοκαίρι, έκινε κούπιστο στο δημόσιο κήπο του.

Λάμπ πήγαινε και τήν συ- νησούσε τακτικά εκεί. Περα- τούσαν μαζί, κουδένιζαν, ο Λάμπ πηγάζανε από άόλοιο θα- υμάσιο, ξεχειλίζει από τρυφερότη- τα, με ποτέ του δεν τολμούσε να

της νυθούση μια έρωτική λέξη. Τό μυστικό αυτό έρωτά του, τόν έδωνε και γλυκό μαζί, τόν έ- κλεισε ο Λάμπ στα ποιήματα που τού ένέπνευσε ή άσπασμένη του. "Όταν τή συγκέντρωνε σε άλλο- γή και τή τύπωσε, έγραφε στον Κόλεριτζ: "Έτσι λοιπόν, με τή ποιήματα αυτά, λέγω τόν στενό μου βασίλειο τόσο μονοκρατορικό και έπί τόσα χρόνια στην ψυχή μου. Τόν στεφανώνω με δάφνες και τόν αποπέμω με όλες τις τι- μές, εύτυχιμένους που λυτρώνο- ραι επιτέλους απ' αυτή την άδυ- ναμία. Τώρα πια ένωσα τήν τύ- χη μου με τήν τύχη της άδελφής μου και τού φτωχού γέρον πατέ- ρα μου, άγαπημένε μου Κόλε- ριτζ!

Μά, όταν το 1803, πέθανε ξα- φνικά ή Έσθήρ, ή παλιά άγά- πη ξύπνησε στην καρδιά του Λάμπ και τού ένέπνευσε ένα κί-

ημα, που τελειώνει με τούς τό- σο συγκινητικούς αυτούς στίχους: "Έφυγε, λοιπόν, πριν από μια, και ή μου γεγοισπούλα, ώ- μορφή μου Έσθήρ, έφυγε για τήν οιοιηλό και άγνωστο τόπο; "Ω! θά σε ξαναβώ, τάχα, σαν άλλος, Έσθήρ, κάποιον ήλιολο- σμένο θερινό προινό; Θα ξανα- βώ τή χαρούμενη λάμψη των ματιών σου, που γέμισε εύτυχία όλη μου τή μέρα, —εύτυχία άδου- στη, προμήνυμα τ' ούρανού, ά- ρωμα τού παραδείσου;»

Όταν πέθανε ή Έσθήρ, όλη του την άγάπη την συγκέντρω- σε ο Κάρολος Λάμπ, στην λατρε- νή άδελφή του, την Άννα—Μα- ρία. Σ' αυτήν άφιέρωσε τήν πρώτη του ποιητική συλλογή: "Τά λια αυτά ποιήματα, έγραφε στην προμετωπίδα της συλλογής, γεν- νήματα της φαντασίας και της καρδιάς, της όνηρίας και τού έρωτα, τ' άφιερώνω στην Άννα—

Μαρία Λάμπ, τήν άδελφή μου και τήν πιο καλή φίλη μου! Για τήν άδελφή του, επίσης, είχε γράψει και τόν σονέτο αυτό, ένα από τά όμοιότερα της άγγλικής γλώσσας: "Φίλη των νεανικών μου χρόνων, άγαπητή συντρόφι- σα των παιδικών μου ημερών, ή χαρές μου ήσαν χαρές σου και οι πόνοι μου, πόνοι σου. Φτωχοί προ- σκηνιχται και οι δυο, όδοιπορήσα- με με τόν ίδιο όθιμα στον τραχύ αυτό δρόμο, που όνομάζεται ζωή. Είναι σκληρός και έρημος ο δρό- μος. Άς τόν κάνουμε όμως, όσο μπορούμε καλύτερο, με κανένα πρόσχαρο τραγούδι ή με κανένα τρυφερό παραμύθι αλλοτινό. Έτσι κάνουν οι ταξιδιώτες. Άς κά- νουμε και μες τόν ίδιο, Άς μι- λήσουμε για τις λήπες που πέ- ρασαν, για τούς πόνους που γιά- τρεψε ο Θεός, για τις χαρές που εδδόκησε να μας χαρίσει και για τήν άγάπη που γλυκαίνει τή δι-

νατο όπως και τή ζωή. Τήν σε- νοχωρώ, τήν κουράζω πέντε χρό- νια τώρα, με τ' άπίστευτα φρο- σιματά μου και όλ' αυτά, άντι να τήν ψυχράνουν, άντι να τήν απο- μακρώνουν από μένα, τήν έφεραν πιο κοντά μου, τήν προσέκολλη- σαν περισσότερο στην ύπαρξί μου, όποια κι' αν είναι.

Όστόσο, ή γεμάτη άρέλεια κι' άγαθήτητα ψυχή τού Καρόλου Λάμπ, δεν μπορούσε να υποφέ- ρει τις ψευδοαισθηματικές, τόν πείραζαν πολύ γιατί τού φανιόντουσαν όνόντες και φεύτι- κες. Κάποτε, σ' ένα του έλεγχο, ο Κόλεριτζ, όνόμασε τόν Λάμπ «ό γλυκός μου Λάμπ» και έπρο- σθεσε: «ό μεγαλόκαλος αυτός δε- μώτης τού Λονδίνου, ο άνθρω- πος με τήν πιο εύαίσθητη ψυχή, ο όποιος από τή θέση της φυλα- κής του δά νοσταλγεί τόσο πολύ τή φύσι.

Ο Λάμπ, όταν διάβασε τούς στίχους αυτούς, θύμωσε για τή καλή κι' έγραψε στον Κόλεριτζ: "Α! για να σου πώ, μη με χαροποιήσεις σε παρακαλώ πολύ! Άλλη φορά μ' αυτό τόν τρόπο και μη με παροστήσεις τόσο τρυφερό. Όλα τά αισθηματικά έπιθετα τού μου δίνεις, μου φέρνουν άνα- γούλα.

Όστόσο, παρ' όλες τών τής δια- στροφών, στο έαθος ο Λάμπ ή- ταν καλοκάγαθος και τρυφερός. Μια μέρα, σε μια γελιογραφία ο περφόρημος γελιογράφος Γκίλρεϊ παρόστησε τόν Κόλεριτζ με μια γαίδουακεφαλή, τόν Λάμπ με κί- λινος χελώνας και τόν φίλο του Σούθαλ με κεράλι δάτραχον. Τήν ίδια έκείνη βραδιά ο Λάμπ συ- νιάνθηκε σ' ένα σπίτι τών συγ- γραφέα Γκόντγουϊν. Μόλις συναν- τέθηκαν οι δυο συγγραφείς, άρ- χισαν μια έωρη συζήτηση. Μά ο Γκόντγουϊν δε μπορούσε να τή θυά- λη πέρα με τόν Λάμπ. Ο ποιη- τής, με τή χαριτωμένα πειράγμα- τά του, με τις έτοιμολογες άπαν- τησεις του, με τήν λεπτή του εί- σωνεία, έφερε σε πολύ δαχολή θεί τον αντίπαλό του. Τότε ο Γκόντγουϊν, μη θέσκοντας τή ν' απαντήσει και θέλοντας να πλη- ρώσει τόν Λάμπ, τού έπει, ά- νοντας ύπατιμωδ στη γελιογρα- φία: «Δεν σου λέτε, κύριε Λάμπ, άόπως τί είστε χελώνη ή δάτρα- χος;

Ο καλοκάγαθος Λάμπ δε θύ- μωσε καθόλου. Χωρίς να κόψει τήν ψυχραιμία του, άποκρίθηκε γομεχελώντας γλυκά: Είμαι ποδ- βάτο (άγγλικά τόν ποδό τόν λέγε- ται «λαμπ») και σ'ας δίνω τή... πόδια μου.

Από τή βραδιά έκείνη ο Λάμπ και ο Γκόντγουϊν έμειναν δυο κα- λοί φίλοι σ' όλη τους τή ζωή.

Για όλες τών τής πακίες τών παρηγορούσε ή άδελφή του, Μ- αυτήν έζησε ο Λάμπ όλο τόν τά χρόνια και στην άγκαλιά της ά- δελφής του ξεμύχησε το 1834.

Ο Ρόνουστογούδθ στο ποίημα που τού ένέπνευσε ο θάνατος τού Λάμπ, έγραψε: "Ω! αν ποτέ ήλπιζε, πού σκέπτομαι τήν Άν- να—Μαρία. Θα ήταν πρόθυμη να τή μοιραστή όλα με μένα, τόν θά- τος!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ

(Από τις αποκαλύψεις του νεωτέρου 'Αρσέν Λουπέν)

Ο Χάλλυ Μπάρκλαϊ, ο σύγχρονος 'Αρσέν Λουπέν, δοκίμασε ένα εξαιρετικό «πρόστυλο» του Γουόρντσεστερ, άναβε πά-λι ένα μυρωδάτο τσιγάρο «Μονράττην» κι' έτοιμάστηκε να συνεχίσει την αφήγησή των λωποδυτικών περιπετειών του.

Από ημέρες όμως έχω πτόν νου μου να το κάνω με ερώτησι κι' εκείνο το βράδυ, ύστερ' από το βασιλικό δείπνο μας στο «Αλ-βέρν», δεν βάσταξα πια και τον διέκοψα.

—Μά δεν μου λές, Χάλλυ, δεν σ' ενόχλησε ποτέ η αστυνομία; Περίεργο! Δεν σ' άκουσα ποτέ να μιλάς λόγια γι' αυτή. Κοιμούνται λοιπόν διαρκώς τα «λαχωνικά» της;

Ο νεώτερος 'Αρσέν Λουπέν με κύτταξε βαθιά στα μάτια κι' έ-πειτα ξέσπασε σ' ένα μικρό νευ-ρικό γέλιο.

—Νομίζεις ότι κοιμούνται; μου έ-πε με λίγο με το παράξενο ύφος του. Μά πώς είναι δυνατόν! 'Η ά-στυνομία είναι μία τρομακτική όρ-γάνωσις, με τα τελειότερα μέσα της εποχής μας και με ανθρώ-πους άπαρασιμένους να φτάσουν ως το τέλος, ακόμη και με κιν-δυνο της ζωής τους! Για να εξου-δετερώνη λοιπόν κανείς τις ενέρ-γεις ενός τοιούτου αντιπάλου, έ-νας τρόπος υπάρχει: νά'χει κι' αυτός μια παρομοία όργάνωσις, μια συμμορία, όπως λένε, με μέλη, γυναιμμένα είτε για να γίνουν πα-ρίσημα «λαχωνικά» της αστυνο-μίας, είτε μεγάλοι τυροβώδικες, λωποδύτες ή εγκληματίες! Πώς τώρα το κατορθώνει κανείς αυτό; Με τον απλούστερο τρόπο: έφρα-μίζοντας τις ίδιες ακριβώς μεθό-δους του επικινδύνου αντιπάλου του, της αστυνομίας.

...Η αστυνομία έχει, εκτός των άλλων, και μία ειδική υπηρεσία καταδότην, σπύριον. Και η συμ-μορία των «κακοποιών» λοιπόν, ιδρύουν μια παρόμοια υπηρεσία. Οι υψέκτιβι συγκεντρώνουν δια-κώς διάφορες πληροφορίες για τους «εκτός νόμου» ανθρώπους, για να τους έχουν πάντα στο χέ-ρι τους, μάλιστα παραστή ανάγκη. Το ίδιο κάνουν κι' οι συμμορίες! Έχουν δηλαδή το ίδιο σύστημα των ταξινόμησεων δελτίων με νύβε είδους πληροφορίες για τους αστυνομικούς που προσπαθούν, να τους συλλάβουν. Οι αστυνομικοί συστηματοποιούν, όπως ξέρεις, ένα εγκληματία, ένα ύποπτο πρόσωπο και καταγράφουν λεπτομερώς τα χαρακτηριστικά του. Γιατί να μή κάνουν κι' έμεις το ίδιο και να μην έχουμε έτσι τη φωτογραφία και τα λεπτομερή χαρακτηριστικά των υψέκτιβι που προσπαθούν να ανακαλύψουν το ίχνος μας;

Εκείνο που ενδιαφέρει τον άρ-χηγό μιας συμμορίας, όπως κι' ένα στρατηγό, είναι το να έχει ένα θαρ-ραλέο κι' άπολαυσμένο στρατό, άτρωτο, γάρις σε γίλιους δυό εξυ-πνους στρατηγικούς υπολογισμούς, δηλαδή ποσολαβήμενο από τις έπι-θέσεις που μπορούν να τον διαλύ-σουν. Αυτή την τακτική, που δεν διαφέρει από την ονομασία «τακτική έκστρατείας», την εφαρμόζω με

τον ακόλουθο τρόπο:

Έγω υπό τις άμεσους διατα-γές μου τρεις αρχηγούς. Μόνο αυτοί ξέρουν ποιος είμαι. Για ό-λους τους άλλους είμαι άόρατος! Είμαι ένα μυστηριώδες πρόσωπο, ό άνθρωπος με τη μαύρη μάσκα, όπως με λένε. Κανείς δεν μπο-ρεί να με πλησιάσει και κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται. Μένω στο Παρίσι, στη Στοκχόλμη ή στο Κάιρο; Μυστήριο! Είμαι ένα μυσ-τιό πρόσωπο, ένας υπεράνθρωπος που είναι πανταχού παρών και που κρατάει στα χέρια του τα νήματα των μελών της συμμορίας του, ό-πως ένας μύθος τους σπάγγους των ανδρικών τους...

Τρεις αρχηγοί λοιπόν βρίσκον-ται υπό τις άμεσους διαταγές μου. Ο καθένας τους τώρα διευθύνει κι' από ένα ειδικό τομέα. Ο πρώ-τος είναι επί κεφαλής της υπηρε-σίας παραλαβής των κλοπιμαίων —κοσμημάτων και πολυτελών άν-τικειμένων — και του γραφείου των δικηγόρων, του γραφείου δη-λαδή των διπλωματών της Νο-μικής που άνήκουν στην όργάνω-σί μας και που μας δίνουν κάθε είδους γρήγορη συμβουλή για την ποινική δίωξι των «κλόπων» μας. Ο δεύτερος αρχηγός διευθύνει τον τομέα των λωποδυτών — τις κλοπές, αλλά άμερικανι, στα ξενο-δοχεία, στα υπερωκεάνια, στα τσάινα πολυτελείας, κλπ... Κι' ο τρίτος είναι επί κεφαλής της ύπηρε-σίας πληροφοριών, μιάς ύπηρε-σίας ώργανωμένης όπως τού... «Ιν-τελλίτζενς Σέρβις»! Αυτός ό τρίτος αρχηγός διευθύνει τους κατακτό-πους μας και συγκεντρώνει σε έι-

δικούς φακέλους ό,τι άφορά τους άστυνομικούς, τους πιθανούς παλά-τες μας και τις επιδόσεις των με-λών μας. Σ' αυτόν τον τομέα λει-τούργει επίσης και μία άλλη ά-παραίτητη ύπηρεσία: η ύπηρεσία των πλαστών διαβατηρίων και πι-στοποιητικών ταυτότητος, με τα όποια δραπετεύουν στο έξωτερικό τα μέλη της συμμορίας μας που κινδυνεύουν να συλληφθούν...

Τό έπεταιλέιο αυτό λέγεται: «'Η τριανδρία των τσάρων»! Κάθε «τσάρος» έχει υπό τις διαταγές τους έναν υπαρχηγό: το «Λυκό-σκυλο». Κάθε «Λυκόσκυλο» πάλι έχει υπό τις διαταγές του τρία από τα καλύτερα μέλη της όργα-νώσεως, τους λεγόμενους «Άθω-ους». Οι «Άθωοι» είναι οι σύνδε-σμοι μεταξύ των «Ορθολών» και των «Παραδών». Πρέπει όμως να σου εξηγήσω αυτά τα δυό τελευ-ταία όνόματα. Οι «Ορθολών» είναι τα μέλη της συμμορίας και τα «Παραδών» οι μικροί αρχηγοί των διαφόρων τμημάτων που περιστοι-άζουν τα «κλόπα» της συμμορίας μας.

Βλέπεις λοιπόν, εξακολουθώ να Μπάρκλαϊ, πόσο πολυπλοκή είναι η όργάνωσις μιάς διεκδικού-σας ύπηρεσίας ή δικής μου; Θα τη ξέ-λεις κι' αυτή άκούη ή περίεργη «Γκεπερ» των Μπολσεβίκων!

Ας υποθέσουμε τώρα ότι πρό-κειται να γίνει ένα «κλόπιν». Ο κατάρκτηρας, ένα δηλαδή από τα μέλη της όργάνωσώς μας, δια-βιβάζει όλες τις πληροφορίες που συγκεντρώνει για το θύμα μας στο «Παραδών». Εκείνος τότε αρχίζει πως μας και συγκεντρώνει σε έι-

πληροφορίες του κατακόπου, ξέρει τις συνήθειες, το περιβάλλον και τις σχέσεις του θύματος και συ-νεπώς δεν άρχει ούτε δυσκολαί-ται να το πλησιάσει. Με άλλα λό-για έτοιμάζει την ώρα του «κλό-που» και όρίζει τον έκτακτο του κλόπου αυτόν, έναν δηλαδή από τα μέλη της συμμορίας.

Όταν το «κλόπιν» πετύχει, πρώ-τα που συμβαίνει: ένεργηταναρ-φούς στις έκατό, ό δράτης της κλοπής παραδίδει τα χρυσάκια ή τα χρήματα σ' έναν «Άθωον», που λέγεται έτσι γιατί έχει ακούη λευκό το ποινικό μητρώο του, κι' εξαφανίζεται. Ο «Άθωον» ένα πρόσωπο που δεν κινεί ποτέ τις ύπηρεσίες της άστυνομίας, σπουδή άμέσως να συναντήσει το «Λυκό-σκυλο», τον μικρό αρχηγό που έ-πιδίδει άγρυπνα το «κλόπιν» του και του παραδίδει κι' αυτό με τη σειρά του τα κλοπιμαία, τα οποία περιέχονται μ' αυτόν τον ήρωα στην «Τριανδρία των τσάρων».

Αυτό το λεπτό ρόλο του «Λυ-κόσκυλου», φίλε μου, τον εκπι-στεύω πάντα σε πρόσωπα έπι-ροστικη έξυπνάδας κι' επιδόστη-τος. Αυτοί ό άνθρωποι έχουν πώ-λά από τα μυτικά μας και κα-τούν στα γέφυρα τους την έπι-ροσία μας, τη δική μου δηλαδή και των «Τριών τσάρων». Γι' αυτό λοιπόν, στον πρώτο κίνδυνο, έπ-σταλίζουμε άμέσως τη φωτιά και την άνετο έγκατάστασι τους στο έξωτερικό!...

Σ' αυτό το σημείο διέκοψε τον Μπάρκλαϊ και του παρατήρησε σκανδαλισμένος:

—Χάλλυ, δεν φαίνεται να ισχυρίζεσαι ότι ένα πρόσωπο που παρακολουθείται από τους νύβε κτ'ό μπορεί να συνεννοηθή με τον άρχηγό του, γάρις εκείνοι να κα-ταλάβουν τίποτα!

Ο Μπάρκλαϊ άναψε ένα δα-τύρο σιγαρέτο και γαργάλησε:

—Όχι, μα τι νά'χει; μου εί-πε, να παρακολουθήσουμε ένα «Λυ-κόσκυλο» την ώρα που βγαίνει από το σπίτι του για να πάει σ' ένα κέντρο, όπου το περιμένει ο αρχι-γός του, για μία άναρχη ή για μία προσέδοσι, ένο, έγγραφο, φη-μείο, λοιπόν!...

Το «Λυκόσκυλο» άναψε ένα δα-τύρο σιγαρέτο και γαργάλησε: —Όχι, μα τι νά'χει; μου εί-πε, να παρακολουθήσουμε ένα «Λυ-κόσκυλο» την ώρα που βγαίνει από το σπίτι του για να πάει σ' ένα κέντρο, όπου το περιμένει ο αρχι-γός του, για μία άναρχη ή για μία προσέδοσι, ένο, έγγραφο, φη-μείο, λοιπόν!...

...Εκεί πέρα κάθεται άναπαύ-σι, γαργάλησε: σ' αυτό το δωλο-νισ... 'Η διενεί: συμμορίας, μ'ά-φροντι, σαν τη δική μου, είναι ώργανωμένης: τις περισσότερες φορές καλύτερα από τις άόρατες ύπηρεσίες της άστυνομίας.

Κι' ό Χάλλυ Μπάρκλαϊ, ό άόρατος άν-θρώπος με τη μαύρη μάσκα, στήλωθηκε με ένα κροσσόμένο ύφος από την πολυλογία του και άπογοιέστηκε γιατί είχε νά πάει, έ-κείνο το βράδυ, στο γαρό της αγγλικανικής πρεσβείας.

ΚΑΛΩΤ ΒΕΝΣΕΛ

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΕ ΤΗ ΜΑΣΚΑ

ΤΑΝ γεννήθηκε η μι-κή πριγκίπισσα, κα-νείς δεν πρόφτασε να την δει στο πρόσωπο, γιατί άμέσως μιά μά-γισσα της φόρεσε μιά προσωπίδα και έλεγε:

—Την προσοπίδα αυτή δεν π'έπει να της την βγάλεις ως την ημέρα που θα πα-ρουσιαστή ό άξιος νύς που θα την κάνει γυναίκα του. Ο νύς αυτός θα βρεθ' τον τρέπον να σπ'ιση το δαχτυλίδι, με το όποιο έδωσα πίσω στο τρά-γηό της τα μεταξωτά λουριά της προσο-πίδας της.

Κι' ή μάγισσα, αφού έλεγε τα λόγια αυτά, σούς γονείς της πριγκίπισσας, έγινε ή φαντασία...

Πέρασαν χρόνια κι' ή πριγκίπισσα μεγέ-λυνε κι' έγινε νέα της παντοειάς, μα κα-νείς δεν είχε κατορθώσει να δει το πρόσωπό της ούτε κι' αυτή ή ίδια άκούη.

Έκείνη όμως την ημέρα, μιά ήλιολουμέ-νη, άνοιξιάτικη μέρα, γινόντουσαν μεγάλες έορτασις στο παλάτι της πριγκίπισσας με την μαγική προσοπίδα. Είχον συγκεντρωθή από τα πέριτα του κόμμου, οι πιο άκατανοή-σιμες και πριγκίπισσες για να συναγαγι-σούν ποιος απ' αυτούς θα σταθή άξιος και δυνατός να σπάση το δαχτυλίδι με το ό

αρχηγός του δεν πήγε στο καντσεό τους.

Ο Χάλλυ Μπάρκλαϊ με κύτταξε πάλι έρωτικά.

—Κι' όμως, μά φ'έν τ, πρ'ό-φες τις νεωνητικές κι' άγροντες ματιές των υψέ-κτιβι, το «Λυκόσκυλο» καθώρθε να συ-νεργήσει με τον «Τσάρο» και να του πη-θεί το παραδότη τα κλοπιμαία ή τα έγγρα-φα μετάξ' Παρίσις και Λυών, μέσθ στο έξ-πες που φεύγει από το Παρίσι εκείνο το ίδιο βράδυ στις 19 και 30.

—Απ'αυτο!

—Δόλου, φίλε μου... Πρόσεξ: ξέρεις, βέβαια, ότι ή περισσότερες έπαρχιακές έφ-φεριές έχουν στην τέλη τους τ' όνομα της πόλεως, στην όποια εκδίδονται.

Όταν λοιπόν το «Λυκόσκυλο» ξεφύλλισε στο κέντρον, που κάθιες το «Δημοκρατική Λυών» ή τον «Ταχυδρόμο της Λυών», ό άρ-χηγός του, που τον έπρόσεξε από μακριά, κατάλαβε ότι ό έπισημε το έξπες της Λυών, πώς τώρα έθαβε και την ακριβή ώ-ρα του έξπες; Με τον απλούστερο τρόπο. Το «Λυκόσκυλο», σε λίγο, φώναξε το γαρ-φόνι και του παρήγγειλε: —«Μαρεσέλ! Άν με ζητήσουν στο Τηλέφωνο, είδοποιέσι ότι ή άναπεσώ από δω πέρα στις έπτμισή!

Αλλά στις 19 και 30... Κατάλαβε: τώρα πώς είδοποιήθηκε ό «Τσάρος»; Μέσα στο έξπες κατόπιν, πρ'ό-φες την επίδραση των άστυνομικών, το «Λυκόσκυλο», δίχως να κι-νεί κανένα ύποψιν, μπορεί θαναάσει να μι-λάει με δυό τρεις τυχερώδεις και να τους προσέειν ένα ποσό... Αυτό το ποσό όμως έπαιρατικά πολυτιμίο! Έγες: μέσα μιά ήλιολουμένη άναρχη, ένα μυστικό έγγρα-φο ή την εσπαστική μιάς βαλίτζας μέσα στην όποια βρίσκονται τα κλοπιμαία και ή ό-πια φυσικά παραλυώνεται στη Λυών από την μυστηριώδη «Τσάρο»!...

...Δεν είναι λοιπόν αξιοζήλευτος αυτός ή παρθένη συνενόησις; Πρέπει να το δολο-νισ... 'Η διενεί: συμμορίας, μ'ά-φροντι, σαν τη δική μου, είναι ώργανωμένης: τις περισσότερες φορές καλύτερα από τις άόρατες ύπηρεσίες της άστυνομίας.

Κι' ό Χάλλυ Μπάρκλαϊ, ό άόρατος άν-θρώπος με τη μαύρη μάσκα, στήλωθηκε με ένα κροσσόμένο ύφος από την πολυλογία του και άπογοιέστηκε γιατί είχε νά πάει, έ-κείνο το βράδυ, στο γαρό της αγγλικανικής πρεσβείας.

ποίο ήσαν δεμένα τα μεταξωτά λουριά της μαγικής προσοπίδας της. Κι' όταν χτύπησε μεσύνυχτα το εολόγι της μεγάλης και πολυφώνου αθήουσας του παλάτι, ό σιωπή απλώθηκε κι' οι ύπνότες κι' οι πριγκίπισ-σες παρασβήσανε περήφανοι και μεγαλοπρ-πέις σε πεντάδες. Την ίδια στιγμή έκανε την εμφάνισή της και ή προσοπίδοφόρος πριγκίπισσα με την ακολουθία της.

Τό παρουσιαστικό της έκανε μεγάλη έν-τύπωση κι' ένας ψιθύρος θαυμασμού ξεφύγε από το χείλη των προσκαλεσμένων. Τό όπέ-εσο σε γραμμή και χρώμα και κίνησι σώμα της, ήταν σκεπασμένο μονάχα μ' ένα αρα-χνούφαντο πέπλο κι' έλαμπε σαν το κορμί μιάς θεάς. 'Η προσοπίδα της όμως, δεν ά-φηνε να φαίνονται παρά μονάχα τα λαμπε-ρά μάτια της και τα κορμάλια χείλη της, στα όποια άνθιζε ένα γλυκύτατο χαμόγελο.

Κι' όταν το πλήθος των καλεσμένων συνήλ-θε από την έκπληξι που το προξένησε ή εμφάνισή της, μόρθε να διακρίνουν το μαγι-κό δαχτυλίδι που έλαμπε πίσω στον κροσ-σώτο τράχηλό της.

Κι' όταν απλώθηκε πάλι ήσυχία, πρώτος πλησίασε την πριγκίπισσα ό γυνίς ένοδς βα-σιλικής μιάς χώρας του Βορρά, ό όποιος ή-ταν ένας εύροστος νέος δλοξάνθος και πιο άπορος κι' απ' το χιόνι. Στην πολειμική και χρυσοστόλιστη ζώνη του ήταν κροσσόμένο έ-να έξπες κοντό μα πολύ πλατύ και ελαφύ που θα ξυγίζε πέντε τοίλαχιστον όνιάδες. Ήταν ένα μαγικό έξπες που το είχε χάρισει ένας μάγος στον άρχηγό της οικογενείας του πριγ-κίπα. Τό έξπες αυτό ήταν άκαταλτο και

μπορούσε κανείς να κόψη μ' αυτό άκόμα και έσχατος. Τράβηξε, λοιπόν, το μαγικό έξπες του ό πριγκίπισς και πέρασε την ακμή του μέσα στο δαχτυλίδι. Μόλις όμως έκανε να το πείση, άκούστηκε ένας κρότος σαν να σπάσανε ξερά κλαδιά και το μαγικό έξπες γίνηκε χίλια κομμάτια. Περίλυπος άποτρα-δήχηκε ό πριγκίπισς του Βορρά και την έβλεπε τον την έπηρε ένας μελαφρός πριγκί-πας που τα έλέμπατα του άστράφτιζε και τα ρουθούνια του άνομιολοκύνανε σαν τών ά-τίθασσαν αλόγων. Ο μάγος αυτός πριγκί-πας, μέσα σ' ένα δοχείο από χρυσή, έίχε ένα μυστηριώδες όργανό που μία μόνη άναρχη να απ' αυτό, ήταν άρκητη να λούση και το πό γαρό άσπίλι. Άλλά το τρομερό όργανό έ-ξασπαστο, μόλις ό πριγκίπισς τό έφερε κοντά στο μαγικό δαχτυλίδι.

Τούτος προχώρησε ό άρχηγός μιάς φυλής κοντά στις πηγές του Νείλου, κρατώντας στα χέρια του ένα σκακίδι από έδεμα έπι-ποπτόμενο, μέσα στο όποιο είχε κομμένα μ' εύλαβεία παντοδύναμα φυλάκτα της φυλής με τα όποια μπορούσαν να μεταβάλη την έλέφαντα σε πανικό και την άμμο της έ-σημον σε γάλα της καμύλας. Μά το δαχτυ-λίδι δεν έσπασε ούτε και με τα παντοδύνα-

μα αυτά φυλάκτα.

Ύστερα απ' αυτόν, πλησίασε την πριγκί-πισσα ένας μάγος γίγαντας, με δυνατά δλοσπαρα δόντια, ό όποιος κάποτε για δια-σκεδάσει είχε λιώσει με τα δαχτυλά του μία περικεφαλαία από άσπίλι. Αυτός δεν είχε ούτε όπλα, ούτε μαγικά σύνεργα. Είχε πε-ποθήσει στην δύναμή του. Έχοντας λοιπόν τα δυό δαχτυλά του μέσα στο μαγικό δαχτυλί-δι και άρχισε να τα τραβά με δύναμη. Μα-ταια όμως έτρεξε τα δόντια του. 'Η κλει-δώσεις του γρήγορα άρχισαν να τρίζουν και σε λίγο έγκατέλειψε την προσοπίδα του, βγαίνοντας λυσσασμένες κρογνές.

'Η πριγκίπισσα δεν λυπήθηκε καθόλου για την καινούργια αυτή άπυσυχία. Άπε-ραντίας ένοιωσε να της φεύγη ή φρίκη της, γιατί είχε σκεφθή για μία στιγμή πως μπο-ρούσε να ήταν γραφτό της μοίρας της να πάει άνδρα ένα τέτοιο τέρας.

Όταν όμως, μετά τον μαύρο 'Ηρακλή, προχώρησε κι' ό τελευταίος ύποψφιος της πρώτης πεντάδος, ή πριγκίπισσα ψιθύρησε από μέσα της την εύχη να βρεθ' αυτός τον τρόπο να σπάση το δαχτυλίδι. Αυτός έβριμα άξισε να πετύχη! Ήταν ένας νέος ίππότης πολύ ώμορφος, μπελόν άναστήματος, που τα δλομάρια μαλλιά του πέφτονε σε γυαλι-στερές μπούκλες επάνω στους δυνατούς ώ-μους του. Τα χέρια του ήσαν άσπρα και μα-λακά σαν γυναικίς, κι' έυος αυτά τα λε-πτοκομμένα χέρια είχαν κάνει θαύματα στις μάχες που είχε λάβει μέρος ό χαρτω-μένος ίππότης.

'Η πριγκίπισσα δεν τον έβλεπε για πρώτη φορά. Πολλές φορές είχε παρουσιαστεί τα παραπρόσωπα του παραδότη της για να δει από μακριά την κομψή σιλουέτα του, το ρυθμικό και περήφανο βδύσμα του και το χαρτωμένο πρόσωπό του. Και πολλές φορές έμεινε άκίνητη στη θέσι της, βλέπον-τάς τον να περπατά έξω από το παλάτι της. Τότε τα έλέμπατά τους διασταυρώνό-ντουσαν και τα λαμπερά και δυνατά έλέμπα-τα του νέου της έφτανε μια εχθάριστη ά-ναρχία, μιά ταραχή τόσο ήθονική, που της έρχόταν τρέλλα να τον χαιρετά μονάχα από μακριά κι' απ' την κροπή της που έ-βριζε τέτοιες σκέψεις στο μυαλό της κροσ-σανε πίσω απ' τα πορτοπάσματα.

Τώρα, βλέποντάς τον να προχωρή προς αυτήν, κινεόθηκε από έσθειά λύπη, γιατί σκέφθηκε πόσο μάταιο θα πήγαιναν οι κό-ποι του. Πραγματικά, τί έλπίδες μπορούσα να είχε αυτός ό νέος, αφού οι τόσο φοβε-ροί και τρομεροί άντίπλοι του είχαν άπο-τύχει; Μήπως είχε αυτός την ήσυχιστή-νη δύναμη του ένοδς ή τα μαγικά μέσα των άλλων;

Τό πλήθος των προσκαλεσμένων, όταν τον είδε να προχωρή μ' ένα γλυκό χαμόγε-λο, φροντισμένη ότι ήταν τοιελός! Κι' όταν τον είδαν να γονατίζει μπροστά στην πριγ-κίπισσα, χαμογέλασαν όλοι από οίκτο. Έ-κείνος όμως σηκώθηκε θεδισ σε λίγο και με μια άφαντοτη ψηλαμυία και μεπείθηται, έκανε ένα δήμα... Έπιασε κατόπιν με λε-πίσση τον πάλλενκο τράχηλό της πριγκί-πισσας, έκάλωσε το μαγικό δαχτυλίδι και τα λου-ριά της προσοπίδας λύθηκαν μέσα τους. Κι' άμέσως ή μικρή πριγκίπισσα γύρισε και έ-δειξε το πρόσωπό της που έλαμπε από ό-μορφιά και ευχαρίστησι, σ' εκείνον που την κατέκτησε έχοντας πίστι μονάχα στη δύνα-μη της άγνης και άδολης άγάπης του...

Την άλλη μέρα κιάος γινόντουσαν οι τρι-στυχιόμενοι γάμοι τους...

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

Αὐτὸ ἄλογο τοῦ Μπόθουελ δὲν σάλευε πειὰ, λὲς κ' εἶχε καθροσθῇ στὴ θέσι του. —Εὐτυχὲς! μουρμούρισε με σφιγμένα δόντια ὁ ληστής στὸ ζῶο καὶ τὸ σπιρού- νισσε μ' ὅλη τὴ δύναμὶ του. Μὰ τὸ ἄλογο, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ στὸν κύριό του, σηκώθηκε ἀπότομα στὰ πισινὰ του πόδια καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ρίξῃ τὸν ἀ- ναβάτη τοῦ μέσα στὴ θάλασσα. Ὁ ληστής πιάστηκε ἀπ' τὸ ἐφίππιο, μὲ δύναμι, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὸ νερό. Ἔτσι δὲ ποὺ ἦταν πισωμένος δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὴν παραμορφὴ κίνησι.

Ἄξαφνα ἐνοιωσε ἕνα βάρος νὰ πέφτῃ ἵππῳ του κ' ἕνα εἰρω- νικό γέλιο ν' ἀντηχῇ στ' αὐτιά του. Ἦταν ὁ Πιτριάν, ὁ ὁποῖος εἶχε πηδήσει ξαφνικὰ στὴν πλάτη του.

Ὁ Μπόθουελ ἔφριξε. —Καλὴν ἔρα, ἀγαπητέ Μπόθουελ! τοῦ φώναξε σαρκαστικά ὁ φλυμποςιέρος, σφιγγόντάς τον στὰ δυνατὰ του μπράτσια. —Σατανά! οὐκίλαξε ὁ ληστής. Μοῦ τὴν ἔφτιαξες! —Τί νὰ γίνῃ, φιλαράκο μου!... Ξανάλε στὸν ἴδιον τόνο ὁ Πιτριάν. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος!... Ἡ ζωὴ εἶνε μὴ ἀδιάκοπη σειρὰ ἀπὸ ἐκπλή- ξεις, πότε εὐχάριστες καὶ πότε δυσάρεστες. Πῆς μου λοιπὸν πῶς τὴν βρίσκετε αὐτὴ τὴν ἐκπλήξι πὺν σὰς ἐτοίμασα; Παύληκε καλὰ ἡ ἄσχημα; Πῶς;... Δὲν ἀπαντᾷς, βλέπω. Κι' ὅμως, πρὸ ὀλίγου ἤσωνα σίγουρος εἶπ' ὅτι μ' ἔπαινε αἰμώλῳ, πῶς ἀπ' τὴν οὐρὰ τοῦ ἄλόγου σου!... Λέω ψέματα;...

Μιλώντας, ὁ Πιτριάν ἔφριξε περισσότερο μὲ τὰ χαλῶδινά μπράτσια του τὸν αἰμώλῳ τοῦ καὶ μὲ μὴ δυνατὴ κλωτσιὰ ἀνά- γασσε τὸν ἄλογο νὰ σηδῶσῃ καὶ νὰ μπεῖ μέσα στὴ σπηλιά. Ἀμέσως τότε ὁ νέος, κρατώντας πάντα σφιχτὰ τὸν αἰμώλῳ τοῦ, ρίχτηκε ἀπότομα πρὸς τὰ δεξιὰ, παραφέροντας κ' αὐτὸν στὸ πέσιμό του. Βρέθηκαν ἔτσι στὴ γῆ, ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο. Σέροντας καλὰ ὁ Πιτριάν μὲ πῶν ἀνθρώπου εἶχε νὰ κινήσῃ, ἀκούμπησε τὸ γόνατό του πάνω στὸ στῆθος τοῦ Μπόθουελ, τοῦ σταύρωσε τὰ δύο χέρια, κ' ἄρ- χισε νὰ τὸν ἀφοσιῇ. Κι' ὅταν τοῦ πήρε καὶ τὸ μικρὸ σονιμάδα τοῦ, τοῦ εἶπε:

—Τώρα, φιλαράκο μου, σῆμα ἄπάνω καὶ πρόσδεξέ νάσα φρόνι- μος!... Ἀλλά, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, σταύρωσε τὰ χέ- ρια πῶς στὴ ράχη σου, γιὰ νὰ σοῦ τὰ δέσω. Εἶνε τρέλ- λα τὸ νὰ φέρονται κανεὶς παλληκαρίσια ἀπέναντί σου!... Ἐμπρός, κάνε ὅ,τι σοῦ λέω γρήγορα, μὴ σοῦ πνέξω τὰ μυαλά στὸν ἄγροα!...

Ὁ Μπόθουελ, μὴ προφώντας νὰ κινήσῃ κ' ἄλλοιως, σταύρωσε τὰ χέρια πῶς του, χωρὶς νὰ βγάλῃ μυιὰ ἀπ' τὸ στόμα του.

—Πᾶει κ' αὐτὸ!... Ξανάλε ὁ Πιτριάν, ἀφοῦ τοῦ ἔδε- σε γερά τὰ χέρια. Μὰ δὲν τελειώσαμε ἀκόμα. Περιμένε μὴ στιγμῇ.

Κι' ὁ φλυμποςιέρος ἄναψε μὲ τὸ τσιγάρο του ἕνα δανιὸ καὶ τὸ ἔβαλε κάτω, ἔτσι πῶς νὰ μὴν φαίνεται τὸ φῶς ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά.

—Φαμίδια! εἶπε σιχαριστημένος ὁ Πιτριάν. Καὶ τώρα, μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε, μὲ τὴν ἡσυχία μας. Ἐγώ, φιλαράκο μου, νὰ σοῦ ζητήσω μερικὲς πληροφο- ρίες, στίς ὁποῖες, σὲ συμβουλεύω, γιὰ τὸ συμφέρον σου, πρέπει νὰ μοῦ ἀπαντήσῃς εὐλαχινῶς.

—Καὶ τί ἔχω νὰ χάσω ἂν δὲν σὰς ἀπαντήσω καθό- λου, ἔλεγε ὁ Μπόθουελ μ' ἕνα πικρότατο χαμόγελο. Μή- πως δὲν ξέρω τί μὲ περιμένει; Φαντάζεσαι ὅτι εἰμαι τό- σο ἡλίθιος, ὥστε νὰ μὴν καταλαβαίνω πῶς θὰ μὲ σκο- τώσετε;

—Βλακείες!... Αὐτὴ τὴ στιγμῇ μοῦ φάνεσαι σὺν ἕνα ἀνθρώπου, πῶς δὲν ξέρεῖ καθόλου τί λέει. Τὸ ὅτι θὰ σὲ σκοτώσω δὲν τὸ κρύβω, ἀλλὰ τὸ πῶς θὰ σὲ σκοτώσω δὲν τὸ ξέρω ἀκόμα οὔτε κ' ἐγώ. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σένα καὶ μόνο. Μὲ καταλαβαίνεις;

—Τί θες νὰ πῇς; φώτισε τρέμοντας σὺγχωμος ὁ ληστής.

—Τί θέλω νὰ πῇς;... Κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις, ἡ παλῶσες πραγματικά;... Δὲν ξέρεις, ἀνθρώπε μου, ὅτι ὑπάρχουν χίλιοι τρόποι γιὰ νὰ σὲ ξεμπερδέψω; Ξεχνᾷς ὅτι νύχρον θάνατοι ἀέριους προσιμῶνται ἀπὸ μερικὸς ἄλλους;... Ἦσωνα φλυμποςιέρος, Ἀδελφός τῆς Ἀ- κτῆς, πρὶν νὰ γίνῃς κατόχοπος καὶ προδότης, καὶ θὰ θυ- μάσαι καλὰ τὰ μαρτύρια πῶς ἐπιβάλλουν οἱ Καραΐβαι στὸς αἰμώλῳ τους. Λοιπὸν, ἂν δὲν μὴν πῇς τὴν ἀ- λήθεια, θὰ σὲ βασανίσω μ' ἕνα παρόμοιο τρόπο, φοβερό, φρικώδη. Τί λές, λοιπὸν, ἔχεις συμφέρον ν' ἀπαντήσῃς

εὐλαχινῶς στίς ἐρωτήσεις μου ἢ ὄχι;

Ἡ μορφὴ τοῦ ληστή εἶχε ἀλλοιωθῇ ἀπ' τὸν τρόμο καὶ τὴ λύσσα του. Γνωρίζοντας ὅτι ἦταν ἐντελὸς στὴ διάθεσι τοῦ ἐχθροῦ του, εἶ- χε σχεδὸν παραφρονήσει.

—Ὡ! σατανά! ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, σκότωσέ με, ἀφοῦ εἶνε στὸ χέρι σου! Σκότωσέ με ἀμέσως, γιὰτὶ ἂν μ' ἀφήσῃς καὶ ξεφύγῳ ἀπὸ δῶ!...

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συμπληρώσῃς τὴ φράσι σου, ἀγαπητέ μου κύριε. Ὅχι, εἶνε ἐντελὸς περιττὸν, τὸν διέκοψε ὁ Πιτριάν. Σὰς δι- νο τὸ λόγο τῆς σου, σὺν ἕνα γνήσιος Ἀδελφός τῆς Ἀκτῆς, ὅτι δὲν θάβῃς ζωντανὸς ἀπ' ἐδῶ μέσα, μὰ κ' εἶχε τὴν βλακεία καὶ τὸ θράος νὰ μπεῖ μέσα σὺν μπουφός. Καὶ γιὰ νὰ τελειώσουμε μὰ δὲ ἀσχητέρα, ἔμπρός, πῆς μου τώρα ἀμέσως: Ἐχεις σκοπὸ ν' ἀπαντήσῃς στίς ἐρωτήσεις μου, νὰ ἢ ὄχι;

—Ναί, ἀπάντησε μὲ σφιγμένα δόντια ὁ Μπόθουελ, ἀλλὰ πρέπει προσηγομένως νὰ μοῦ ἵσχυρῶς ὅτι θὰ μὲ σκοτώσῃς χωρὶς νὰ μὲ τυραννήσῃς.

—Μεῖνε ἡσυχος!... Σ' ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ καταλάβῃς κίλιν- λα τὴ στιγμῇ πῶς θ' ἀρχίσῃς νὰ ταξειδεύῃς ἄξαφνα στὴν χώρα τῶν διαβόλων.

Τότε λοιπὸν λέγε, εἰμαι ἐτοιμος! εἶπε ὁ Μπόθουελ, κιντίζοντας κατόματα τὸν Πιτριάν.

—Θέλω προῶτα-πρῶτα νὰ μοῦ πῇς πῶς βρίσκεται ὁ σύντροφός μου Ὁλανάος, εἶπε ὁ Πιτριάν, προχωρώντας ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ το- νίζοντας ἕνα-ἕνα τὰ λόγια του.

—Α!... Ὡστε Ὁλανάος ἦταν ὁ ἄλλος! φώναξε κατάπληκτος ὁ Μπόθουελ κ' ἀνατινάχτηκε σὺν δαιμονισμένος, γιὰ νὰ σπᾷσι τὰ δεσμά του.

—Ναί, ὁ Ὁλανάος ἦταν ἐκεῖνος πῶς σοῦ κάρφωσε τὸ χέρι, δὲν τὸ φανταζόσουν ποτέ, ἔ;... Ἀλλὰ ἔμπρός, ἀπάντησε στὴν ἐρώτη- σή μου καὶ προσπάθησε νὰ εἰσαί ἡρεμος.

Ὁ Ὁλανάος, ἐξήγησεν ὁ Μπόθουελ, εἶνε φυλακισμένος μὲν στὸ φρούριο καὶ δὲν θὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, παρὰ μόνον εἴαν θὰ ἔξῃ στηθὴ ἡ κοιλία του!

—Αἰνὸν! ψιθύρισε ὁ Πιτριάν χαμογελώντας. Θὰ τὸν κρατῶναι ὅμως... ἂν προλάβουν.

Καὶ ἀποτεινόμενος πάλιν στὸ αἰμώλῳ τοῦ, τὸν ρώτησε:

—Καὶ δὲ μοῦ λές, ἀγαπητέ μου, πότε πάνω-κάτω θὰ τὸν κρα- τῶναι τὸν Ὁλανάο;

—Σὲ δύο ἢ τρεῖς μέρες, τὸ πολὺ.

—Α, τότε πρέπει νὰ εἰμαι ἡσυχος!... Γιατὶ στὴν με- μύλα πῶς τοῦ ἐτοιμάζουν, θὰ κρεμαστοῦν ἄλλο.

—Τί θες νὰ πῇς; Τί πρόκειται νὰ γίνῃ μέσα σ' αὐ- τὸ τὸ διάστημα; ρώτησε μὲ μὴ τρομερὴ περιέργεια ὁ μελλοθάνατος ληστής.

—Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ ἔσένα. Λοιπὸν, ἂς ἔρθωμε στὰ δικά μας; Πούδς σ' ἔστειλε ἐδῶ;

—Ὁ Τυρογόματος.

—Α, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω ἀνταμώσῃ ἄλλον ἄν- θρωπο περισσότερο κακουργετὴ ἀπ' τὸν Τυρογόματο. Δὲν ἔχω γνωρίσει ἄλλον σατανὰ σὺν κ' αὐτὸν, πῶς νὰ στή- νῃ τόσο ὁμορφα ἀποτελεσματικὲς παγίδες γιὰ τοὺς φί- λους του. πῶς δὲν τοὺς ἔχει πειὰ ἀνάγκη. Ἀλλὰ καὶ σὺ... τί νὰ σοῦ πῇ, πρέπει νὰ εἰσαι ἕνας ἡλίθιος, γιὰ νὰ πέ- σῃς σὺν μπουφός στὴν παγίδα του. Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν τὸ περιμένα ἀπὸ σένα αὐτὸ. Λοιπὸν, τί λές τώρα γιὰ τὸ φίλο σου;

Κι' ἐπειδὴ ὁ Μπόθουελ δὲν τοῦ ἀπαντοῖσε, ὁ Πιτριάν τοῦ εἶπε:

—Ἐλτε, ὅτι ὁ Τυρογόματος σ' ἔστειλε ἐδῶ. Λοιπὸν, ξέρεις πῶς κ' ἀπὸ πῶς ἔπαισε ὁ φίλος σου ὅτι θὰ βε- σκάσουμε μέσα στὴ σπηλιά αὐτῇ;

—Δὲν ξέρω... Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα.

—Καὶ σ' ἔστειλε οὐλομόναχο γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ;

—Ναί!

—Ε, λοιπὸν, ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπε μ' ἕνα εἰρωναι- τόνο ὁ Πιτριάν, δὲν παραδέχεσαι ἀκόμα ὅτι ὁ Τυρογό- ματος θέλησε νὰ σὲ ξεκάνῃ; Ἀλλὰ τί μ' ἐνδιαφέρουν ἡ μένα ἡ σχέσεις σας!...

Καὶ ἀλλάζοντας τόνο, πρόσθεσε:

—Ὁ Τυρογόματος σὺν αὐτὸς πῶς βρίσκεται τώρα καὶ τί κάνει;

—Βρίσκεται στὴ Βέρα-Κρούς, ἀπάντησε ψυχρὰ καὶ ἡρεμὰ ὁ Μπόθουελ, εἶνε ἀσχηλὸς τῆς μυστικῆς ἀσπνα- σῆς τοῦ διοικητοῦ, μὲ τὸν τίτλο τοῦ πλοίαρχου, κ' ἔχει ἀρᾶς τὸ ὄνομα Δε-Πενιαράδα.

—Ληλαδὴ ἔχει γίνῃ περιφρημος! φώναξε σαρκαστικά ὁ Πιτριάν. Ἐνῶ ἐσὺ, φιλαράκο μου, δὲν τὴν ἔχεις καὶ

τῶς καλὰ, ἔ;... Ἐγώ δὲ ποὺ ἦ ὄχι; καὶ νὰ τελειώσουμε μὰ ὥρα ἀρχή- τερα!...

—Τότε, ἐπειδὴ δὲν ἔχω νὰ σὲ ρωτήσω τίποτ' ἄλλο, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ θυμῇς καμιά προσευχὴ καὶ νὰ τὴν πῇς γρήγορα-γρήγο- ρα, παρακαλῶντας τὸν διάβολο νὰ δεχθῇ τὴν ψυχὴ σου. Ἐχεις πέν- τε λεπτά χωρὶς γιὰ νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸ σατανά.

Δὲν ἔμαθα ποτέ καμιά προσευχὴ καὶ δὲν ἔχω καμιά διάθεσι νὰ συστηθῶ οὔτε στὸ Θεό, οὔτε στὸν διάβολο, γιὰτὶ, ἀπολύτως, οὔ- τε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ἰσχύει!

—Μὰ! Ἀντὶς εἶνε ἡ ἰδέες σας γιὰ τὴν θεοσκεία!... Θὰ μοῦ ἐ- πετρέψετε νὰ μὴ σὰς συγχάρῳ γι' αὐτές.

—Ὁ θάνατος δὲν εἶνε τίποτα! ἀπάντησε ὁ ληστής, μ' ἕνα πα- γερὸ τόνο στὴ φωνή του. Ναί, δὲν εἶνε ἀπολύτως τίποτα ἄλλο ὁ θά- νατος, παρὰ τὸ τέλος τῆς ἀθλιας ζωῆς μας κ' ἡ ἀρχὴ τοῦ αἰωνίου ἡσυχίας τῆς ἀνιπαύσεως. Λοιπὸν, περιμένω ἄφοβος νὰ μὲ κἀνῃς ὅ,τι θέλεις!...

Θέλω νὰ πεθάνῃς, σὺν ἕνα ἀντρας, κ' ὄχι σὺν ἕνα μωσχάρι! τοῦ εἶπε ὁ Πιτριάν.

Καὶ τοῦ ἔλινε τὰ σχοινιά μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχε δέσει πισθάγ- κων.

—Λοιπὸν, ἐτοιμάσου! τοῦ φώναξε, κἀνοντας τρία βήματα πίσω κ' ἐτοιμάζοντας τὰ πιστόλια του.

Ὁ Μπόθουελ, κατὰ τίς στιγμῆς αὐτές, τίς τόσο αγωνιώδεις, χα- μογελῶσε πικρὰ κ' ἔκανε τὸν ἀδιάφορο, ἐνῶ πραγματικὰ μελετοῦ- σε καθε κίνησι τοῦ Πιτριάν καὶ λογαρίαζε πῶς θὰ μπορούσε νὰ ξε- φύγῃ τὸ θάνατο. Σὲ κάποια στιγμή λοιπὸν ἔσκυψε ξαφνικὰ καὶ μ' ἔ- να πῆδημα ἔβγαλε μπροστὰ στὸ στήθος τῆς σπηλῆς.

Μὰ συγχρόνως σχεδὸν ἐθρόντη- σαν διὰ πυροβολισμοὺς κ' ὁ ληστής σφαιρίστηκε κάτω, ἀφήνοντας μὴ κρανὴ ὄνυχας. Κατόν, ἀφοῦ σφαιρίστηκε μὴ-διὰ φορῆς ἔμεινε ἀ- κίνητος, νεκρός!...

Ἡ πρώτη σφαῖρα τοῦ Πιτριάν τοῦ εἶχε πνέξῃ τὰ μυαλά κ' ἡ δεύτερη τὸν εἶχε βρῇ στὴν καρδιά.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἔπαυτε κάτω νεκρός ὁ ληστής, μὴ φωνὴ ἀκούστηκε, ἀ- μέσως μετὰ τὴν κρανὴ τῆς τε- λευταίας τὸν ὄνυχας.

—Τί νάνα τάχα; ἀναρωτήθη- κε κατάπληκτος ὁ Πιτριάν, μόλις ἄκουσε τὴν κρανὴ αὐτῇ.

Καὶ συγχρόνως ἄρχισε νὰ ξανα- γυμνῇ τὰ πιστόλια του.

Φάνετα πῶς μοῦ εἶπε ψεύ- ματα αὐτὸ τὸ παλητόμαρο! ψιθύ- ρισε. Κάπου ἐδῶ κοντὰ βρίσκεται ὁ σύντροφός μου. Ἡ φωνὴ πῶς ἄ- κούσα τὸ δείχνει σίγουρα αὐτό.

Καὶ συγχρόνως προχώρησε καὶ στάθηκε στὸ στενότερο μέρος τῆς σπηλῆς, κοντὰ στὴν εἰσοδο.

Ἐ! ἀκούστηκε τότε πάλι ἡ ἑ- δὴ φωνή, ἀπ' ἔξω. Ἐρχομαι!... Κιντᾶτε μὴν τίχῃ καὶ μὲ πυρο- βολήσετε, γιὰτὶ εἰμαι φίλος!

—Διόβολε! ψιθύρισε ὁ Πιτριάν, ἂν εἶνε ἔτσι θάχαμῃ καλὸ πανη- γύρι!... Φάνετα νάνα μεγάλος κα- τεργάτης ὁ φιλαράκος!... Κιντᾶται νὰ μὲ ξεγελᾷ!...

—Μὴ μὲ πυροβολήσετε, εἰμαι φίλος!... Ξανακούστηκε ἡ φωνή, πῶς κοντὰ τώρα.

—Σὺν τὴν γνωρίζω αὐτὴ τὴ φωνή. Μοῦ φαίνεται πολὺ γνω- στὴ, ψιθύρισε ὁ Πιτριάν, παίρνοντας δισταξὸς θέσι ἀμύνῃς.

—Ε, κοιτάζετε! Ξαναφάνετα ὁ ἀνθρώπος πῶς βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Δὲν ἀπαντᾷς... Εἰμαι ἐγώ, ὁ Πέδρο - Γκάρδιας. Ζων- τανὸς εἶσαι ἢ πεθαμένος;

—Α! φωνοῦσε μὲ ἀνακούφισι ὁ φλυμποςιέρος. Σεῖς εἴσατε δὸν Πέδρο;... Εἰμαι ζωντανός, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ καλοῦ Θεοῦ!...

—Εὐλογημένη νὰ εἶνε τότε ἡ Νουέστρο Σενιόρα δὲ Γκουαδalupe! φώναξε ὁ Μεξικανὸς προβάλλοντας στὴν εἰσοδο τῆς σπηλῆς.

Καὶ προχωρώντας μέσα, ἔβγαλε δυνατὰ:

—Καρά! Ἐγώ κολλῶς ὄψε πῶς τρέξω γιὰ νὰ σ' ἀνταμώσω, φίλε μου.

Ἄξαφνα, σποντίζοντας πάνω ἀπ' τὸ πτώμα τοῦ Μπόθουελ, φῶ- νάζε κατάπληκτος:

—Α! τί εἶν' αὐτὸ πῶς βλέπω; Πτώμα!... Χτυπηθήκατε λοιπὸν γιὰ καλὰ!...

Μὰ δὲν ἀκούσατε τίποτα; τὸν ρώτησε ὁ Πιτριάν.

—Βέβαια. Ἀκούσα διὰ πυροβολισμοῦς.

—Καὶ φαντάζεσαστε πῶς μπορούσαν νὰ πάνε χαμένες ἡ σφαῖρες μου;... Κιντᾶτε λοιπὸν τὸν σκοτωμένο!... Θ' ἀναγνωρίσετε μὴ πάλιν σὰς γνωρίζω.

Ὁ Μεξικανὸς πήρε ἀμέσως ἕνα ἀναμμένο δανιὸ πῶς τοῦ πρόσ- φερε ὁ Πιτριάν καὶ σκαδώντας ἀπάνω ἀπ' τὸ πτώμα τὸ κιντᾶζε ἀπὸ

πρόσωπο. —Κέ! Κέ! Κέ!... ἐκάγχασε ἀμέσως. Νομῶ, φίλε μου, πῶς τὸν ξέρω καλὰ αὐτὸ τὸν κύριον!... Βέβαια, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ δικαιοσύνη στὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ τιμωρῇθῃ ὁ πῶς τοῦ χρεώστανε ὁ ἀθλιος αὐτός.

Ἀλλὰ πῶς βρέθηκε ἐδῶ;

—Ἀπολύτως! Εἶχε ἔρθε καταμόναχος γιὰ νὰ μὲ πιάσῃ.

—Μὰ τότε ἦταν τρελλός!

—Τοῦ τὸ εἶπα, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ μὲ πιστέψῃ.

—Καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκασθήκατε νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξετε ἐμπράτως.

Ἔτσι δὲν εἶνε; Ἀλλὰ ἂς μὴ μιλήσω γιὰ τέτοιους παληανθρώπους!...

—Α, ὄχι, ἀγαπητέ δὸν Πέδρο, σ' αὐτὸ διαφωνῶ. Νομῶ ὅτι πρέπει νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸν κ' ἀμέσως μάλιστα.

—Καί, γιὰτὶ τάχα; ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Μεξικανός.

—Γιατὶ, ὅπως μὲ στενοχωροῦσε ἡ συντροφία τοῦ δταν ἦταν ζων- τανός, ἔτσι τώρα μὲ στενοχωρεῖ ἡ παρουσία τοῦ πτώματός του.

—Αὐτὸ σὰς πειράζει;... Εἶνε εὐκολότατο νὰ γλυτώσωμε ἀπ' αὐτό. Δὲν χρειάζεται, παρὰ νὰ τοῦ δέσουμε μὴ πέτρα στὸ λαμὸ καὶ νὰ τὸ πετάξωμε στὴ θάλασσα.

—Αὐτὸ σκέφτομαι κ' ἐγώ νὰ κάνω, γιὰτὶ δὲν θέλω νὰ τὸν βροῦν ἐδῶ μαζί μου.

—Πῶς! Λογαριάζετε λοιπὸν νὰ μείνετε ἐδῶ;

—Διόβολε! Ποῦ θέλετε νὰ πάω; Ξεχνᾶτε ὅτι εἰμαι ξένος καὶ καταδιωκόμενος;

—Δὲν ξεχνᾶω ἐκόλα ἐγώ καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θὰ σὰς πάρω με- ζύ μου. Ὑποσχέθηκα στὸν σύντροφό σας νὰ σὰς κρύψω σὲ μέρος ἀ- σφαλέςτατο καὶ θὰ κρατήσω τὸν λόγο μου.

—Τί εἶπατε, δὸν Πέδρο;... ρώτησε κατάπληκτος ὁ Πιτριάν.

Τὸν εἶδατε;... Εἶδατε τὸν Ὁλα- νάο;

—Ναί, τὸν εἶδα! Ἐγώ, ἀγα- πητέ μου, δὲν εἰμαι ἀπὸ ἐκείνους πῶς παρατᾶνε τοὺς φίλους τους στίς δυσκόλες περιπτώσεις. Δὲν ξέρω, βέβαια, ποῖο εἴσατε κ' οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω. Ἀν ἦθε- λα νὰ τὸ μάθω, σὰς ὁρκίζομαι ὅ- τι θὰ τὰ κατέφερα! Ἀλλὰ ἐ- γώ ἔχω μὴ ἀρχὴ στὴ ζωὴ μου.

Νὰ μὴν πολυκοιτῶμαι γιὰ κεί- νο πῶς δὲν μ' ἐνδιαφέρει προσω- πακὰ ἔμένα. Κι' ἔτσι τὸ ἐνδιαφέ- ρον μου γιὰ σένα καὶ τὸν σύν- τροφό σου δὲν πῆγε ὡς τώρα πῶς πέρα ἀπ' τὸ σημεῖο πῶς ἐπι- τρέπει ἡ φίλια μας. Ἐχετε μὴ- πως καμιά ἀντίρρηση;

—Ὅχι. Εἶνε σωστὰ ὅσα εἶ- πες, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πιτριάν κ' ἀμέσως πρόσθεσε, δείχνοντας τὸ κοιτάρι τοῦ Μπόθουελ:

—Ἐλα τώρα νὰ ξεμπερδέυ- σουμε, δὸν Πέδρο, ἀπ' αὐτὸ τὸ βάρος.

Σὲ λίγα λεπτά ὁ Πιτριάν κ' ὁ φίλος τοῦ ἔχον τυλίξει σὺν ἕ- να δέμα καπνοῦ τὸ πτώμα τοῦ Μπόθουελ. Κι' ἀφοῦ τοῦ δέσανε καὶ μὴ πέ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

(Μια χαριτωμένη αυτοβιογραφία του Μωρίς Σεβαλλιέ, του μεγαλύτερου ευρωπαίου πρωταγωνιστού του έλαφρου θεάτρου. Ο οποίος σήμερα είναι κι' ο μεγαλύτερος άστηρ της «Παρμενίου»)

Ο Σεβαλλιέ (Σκίτσο Παρισινής εφημερίδας)

«Υπάρχουν, φίλοι μου, πολλά πράγματα στον κόσμο, που μ' αρέσουν. Μ' αρέσουν τα σπόρ, οι αγώνες, το μπόξ. Μ' αρέσει το στίμι μου στις Κάννες, το κολύμπι στη γαλι θάλασσα, ο δέρας του υπαίθρου, ο ήλιος στην ακρογιαλιά. Μ' αρέσουν, όσο δεν φαντάζεστε, τα λουλούδια του κήπου μου. Πιο πολύ όμως απ' όλα μ' αρέσει ο κινηματογράφος!

Γεννήθηκα με τον πόθο να γίνω μια ήμερα ήθοποιος του μουσικ-χώλ. Μα δεν πήρα τα μαθήματά μου από τα βιβλία. Τά πήρα πρώτα από τους άλλους ήθοποιους, άνδρες και γυναίκες, που ήξεραν με ποιά μαγική, με ποιά αλάνθαστο τρόπο μπορεί κανείς να κέρνει τον κόσμο να ξεκαρδίζεται από τα γέλια. Κατόπιν τά πήρα από τον ίδιο το θεατή, βάζοντας κορυφή το δάχτυλό μου στο σφυγμό του και προσπαθώντας ν' ανακαλύψω ποιά πράγματα τον διασκεδάζαν, ποιά τον στενοχωρούσαν και γιά ποιά λόγο. Θέλησα να διαβάσω, καθώς βλέπετε, το μεγάλο μάθημα της καθημερινής ζωής... Τέλος, αυτά τα μαθήματα τά πήρα κι' από τον εαυτό μου, γιατί προσπαθώ πάντα να έχω δυο προσωπικότητες. Και μία μέρα μπήγα να κιντάξω ψυχρά αυτόν τον παλιό φίλο μου, τον Μωρίς Σεβαλλιέ, που ξαναγύρην τρελλός πάνω στη σκηνή του θεάτρου και να τον κρίνω σαν να ήμουν εγώ μέποιος άλλος, και μάλιστα κάποιος που δεν χώνευε και τόσο τους ήθοποιους του μουσικ-χώλ! Αυτός είνε ο καλύτερος τρόπος που έβρηκα γιά να βλέπω τά λάθη μου κι' ο και να τα κρίνω με μια αυστηρή αμεσότητα. Αυτές τις κριτικές, λοιπόν, τις έχω στείλει στο φίλο μου τον Μωρίς. Ο Μωρίς μ' άκουσε μ' εμπιστοσύνη και δεν θυμώθηκε ποτέ όταν τον λέω πως ήταν στην τάδε σκηνή αξιοσημείωτος. "Οχι... Μ' άκουσαν σαν καλός φίλος και την άλλη φορά κιντάζει να διορθωθεί και να γίνει καλύτερος".

Μα μου φαίνεται ακόμα, ότι δεν γίνεται κανείς ήθοποιος αν δεν έχει κάποια φυσική κλίση, κάποια αγάπη, αυτό το μικρό χάρισμα που κάνει τους ανθρώπους να παίρνουν τον δρόμο αυτό κι' όχι εκείνον και να λένε από μικρά παιδιά: «Εγώ άνηκω σ' αυτόν τον κόσμο. Μόνο εκεί πέρα θα είμαι ευτυχισμένος. Μόνο εκεί πέρα θα γίνω χρήσιμος στους άλλους και στον εαυτό μου».

Αυτά έλεγα κι' εγώ από μικρός. Δεν υπήρχε κανείς λόγος να γίνω ήθοποιος του μουσικ-χώλ. Κανείς από την οικογένειά μου δεν ανακατευόταν ποτέ του με το θέατρο. Ο πατέρας μου κι' ο παππούς μου ήταν εργάτες. Εργάτες ήταν κι' οι δυο μεγαλύτεροι αδελφοί μου. Ο πατέρας μου πίθανε όταν ήμουν έντεκα χρόνων. Έπεισε, λοιπόν, να δουλέψω γιά να εβάλω το ψωμί μου. Κι' όπως, καταλαβαίνετε, δεν με ρώτησαν ποιά δουλειά μ' άρεσε πιο πολύ. Μ' έβαλαν άμέσως ως μαθητευόμενο σ' ένα μαρκαδόικο γιά να μπορέσω κι' εγώ να γίνω με τη σειρά μου ένας εργάτης.

Δεν ήξερα τότε το θέατρο, παρά από ένα μικρό μουσικ-χώλ, που ήταν κοντά στο σπίτι μας κι' όπου με πήγαινε ή μητέρα μου κάθε Σάββατοβράδυ με μεγάλη επισημότητα. Αυτό όμως μου έφτανε... Γιά μένα, δεν ήταν ένα συνοικιακό μουσικ-χώλ, αλλά το πιο μαρκαδόικο μέρος του κόσμου. Υπήρχε κάτι μέσα στη μαγική του ατμόσφαιρα που έκανε την καρδιά μου να χτυπάει σαν να ή-

Ο Μωρίς Σεβαλλιέ

μουσικ-χώλ «ντεμποντάρια», ύστερ' από λίγο, ως ήθοποιος! Η παραστάσεις εκεί πέρα γινότανον αποκλειστικά από ερασιτέχνες ήθοποιους. Είχα δη πολλές φορές στη σκηνή αυτού του θεάτρου έναν κομικό που έκανε τον κόσμο να πεθαίνει από τα γέλια. Εγώ τον θεωρούσα ως τον πιο άσπιο άνθρωπο του κόσμου. Γι' αυτό πήρα τότε την απόφαση να ντυθώ σαν κι' αυτόν και να τραγουδά τα τραγούδια του. Κ' έτσι φόρεσα το πιο μακρύ και το πιο φαρδύ πανταλόνι που υπήρχε να βρω, ένα πανταλόνι που μου έφτανε ως το λαιμό, έβαφα κόκκινη τη μύτη μου κι' όταν τέλειος κιντάχτηκα στη παληή καθρέφτη του κοινού καμαρινιού μας, πήγα να σκάσω από το καμάρι μου. Θεέ μου! Τι ευτυχισμένος που ήμουν!...

Στακιντάχτηκα λοιπόν κι' είπα με μία

θελε να σπάσω. Κι' όλη την εβδομάδα, αντί να συλλογίζομαι τη δουλειά μου, είχα στο νου μου το Σάββατοβράδυ που είχα περάσει στη γαλαρία του μουσικ-χώλ και περιμένα μ' αγωνία τα θαύματα που θα έβλεπα στη προσεχή παραστάσι του...

Έπειδή λοιπόν παραμελούσα λίγο τη δουλειά μου, η μητέρα μου κι' οι αδελφοί μου φαντάστηκαν τότε ότι θα τά κατάρρενα καλύτερα στο εμπόριο. Μα σπενδω να σάς πληροφορήσω άμέσως, ότι δεν έκανα και γιά εμπόρος. Φανταστήτε, ότι έλλαξα επαγγελματι δώδεκα φορές μέσα σ' έξη μήνες! Η μητέρα μου, ωστόσο, η καλύτερη μητέρα του κόσμου, δεν έκανε το θάρος της και κάθε τόσο με παραγορούσε:

—Κάνε υπομονή... μου έλεγε. Θα βρης σέ λίγο τη δουλειά που θέλεις...

Μα δεν ήξερε, ότι εγώ είχα βρή κιόλας το επάγγελμα των ονείρων μου. Καταλάβαινα πολύ καλά, ότι δεν ήμουν γεννημένος γιά να γίνω μαρκαδόκος ή τυπγράφος. Ένοιωθα μέσα μου την αγάπη του θεάτρου! Κι' ωστόσο, δεν υπήρχε κανένας ιδιαιτερός λόγος που να μισού τη δώση μιά ξεήγησι σ' αυτήν την αγάπη μου. Είχα γεννηθί-απλώς-στατα μ' αυτήν...

Στη σκηνή λοιπόν ξεκίνησε του μικρού μουσικ-χώλ «ντεμποντάρια», ύστερ' από λίγο, ως ήθοποιος! Η παραστάσεις εκεί πέρα γινότανον αποκλειστικά από ερασιτέχνες ήθοποιους. Είχα δη πολλές φορές στη σκηνή αυτού του θεάτρου έναν κομικό που έκανε τον κόσμο να πεθαίνει από τα γέλια. Εγώ τον θεωρούσα ως τον πιο άσπιο άνθρωπο του κόσμου. Γι' αυτό πήρα τότε την απόφαση να ντυθώ σαν κι' αυτόν και να τραγουδά τα τραγούδια του. Κ' έτσι φόρεσα το πιο μακρύ και το πιο φαρδύ πανταλόνι που υπήρχε να βρω, ένα πανταλόνι που μου έφτανε ως το λαιμό, έβαφα κόκκινη τη μύτη μου κι' όταν τέλειος κιντάχτηκα στη παληή καθρέφτη του κοινού καμαρινιού μας, πήγα να σκάσω από το καμάρι μου. Θεέ μου! Τι ευτυχισμένος που ήμουν!...

Στακιντάχτηκα λοιπόν κι' είπα με μία

με θασανίση τόσο μαρτυρικά, ώστε ένα βράδυ φάρεσα ένα σμόκιν που είχα στο καμάρι μου και κιντάχτηκα στον καθρέφτη. Τι παραξένος που ήμουν! Ο Μωρίς ήταν αυτός ο κύριος; Περίεργο! Κάτι όμως έλειπε από αυτό το γέλιο: ένα καπέλλο!

«Α! Ένα καπέλλο! Νομίζετε ότι είνε εύκολο πράγμα να βρη κανείς το καπέλλο που του ταιριάζει; Πόσο έχετε άδικο!

«Α! Ένα καπέλλο! Νομίζετε ότι είνε εύκολο πράγμα να βρη κανείς το καπέλλο που του ταιριάζει; Πόσο έχετε άδικο!

Στην άρχή λοιπόν δοκίμασα μιά ρεπουμπλικανική τούφα! Έπειτα ένα σκλήρο: τίποτα! Κατόπιν ένα ύψηλο καπέλλο: τίποτα! Στο τέλος φόρεσα στο κεφάλι μου ένα φιαλίκι. Α! αυτό μάλιστα! Το φιαλίκι ταιριάζει παντού με το σμόκιν!...

Τι άπορη τέτοιος τώρα, μάλιστα γρήγορα στη σκηνή! Όλοι οι θεαταί άρχισαν να κοροϊδεύουν το φιαλίκι μου! Δεν μ' άκουσαν άραγε πειρά; Δεν ήμουν πειρά γι' αυτούς το «χαιδεμένο» παιδί τους; Τι άποτυχία!

Άρχισα με κρύα καρδιά να τραγουδά το πρώτο τραγούδι μου και την ίδια στιγμή είπα, ότι τα πρόσωπα των θεατών έπεσαν μιά παράξενη όψη. Άξαφνα, άκουσα κάποιον να φωνάζει κατάκλητος τ' όνομά μου και σέ λίγο κι' όλους τους άλλους να ξεφωνίζουν όλογοι:

—Ο Σεβαλλιέ! Ο Σεβαλλιέ! Είνε ο Σεβαλλιέ!...

Με είχαν αναγνωρίσει! Κι' είχαν δίκιο! Οι άνθρωποι να μ' έκαταλάβαιναν από την άρχή! Περιμένα έναν παληάτσι με κόκκινη μύτη και κοντά παντελόνι κι' εδών να παρουσιάζεται στη θέσι του ένας άφορος άσπρης! Το σμόκιν και το φιαλίκι από τότε, ήταν το μόνο κοστούμι που φορούσα στο θέατρο και μ' αυτό έκανα τη θορυβία νικη έσοδό μου ύστερ' από μερικά χρόνια στο «Φολι-Μπορέ»...

Μα ο σκοπός μου δεν είνε σήμερα να σάς εξιστορήσω χρόνο με χρόνο τη ζωή μου στα διάφορα Παρισινά μουσικ-χώλ. Θέλω να σάς διηγήσω την πιο άσπρη περιπέτεια της «κορσέρας» μου, ύστερ' από εκείνο το άλημνιωτο «ντεμποντάρια» μου στο συνοικιακό μουσικ-χώλ: την περιπέτεια του «λαγασί-ερατός» μου ως κινηματογραφικό «άτέρος»!

Σε πέντε ανθρώπους θα χρωστώ πάντα μία άπειρη ευγνωμοσύνη. Σ' αυτούς τους πέντε ανθρώπους χρωστώ τη σταδιοδρομία μου... Ο πρώτος είνε ο Ζ. Τζάκσον που μ' έμαθε να χορεύω. Ο δεύτερος είνε ο Νόμαν Φρέντς, που μ' έδειξε γιά πρώτη φορά με τον κομικό χορό τιν ποιά δρώση έπρεπε ν' ακολουθήσω. Ο τρίτος είνε... ή Μιστενγκέ που με δάλεξε ως «πτενάρ» της πρι από τον πόλεμο και με βοήθησε με τις πολιτικές συμβουλές της. Ο τέτατος είνε ο Ροβάλδ Κένεντι, ο «Ανλς δασκάλος» μου με τον οποίο ήμουν μ' έξι α χιλιάδες στο «Αλτεν-Γκράμπο» κατά τον πόλεμο κι' ο οποίος μ' έμαθε τ' αγγλικά. Όσο γιά τον πέμπτο, είνε ένας μεγάλος σκηνοθέτης κι' επιχειρηματίας του κινηματογράφου: Ο Τζέσσυ Λάσκυ, ο δεινός νικητής της «Παραμύθου»!

Ο Τζέσσυ Λάσκυ λοιπόν είνε ο άνθρωπος που μ' «ανεκάληψε» και με «λάνσαρε» στον ήχητικό κινηματογράφο.

Ήμουν άραγε τόσο άσπρος τότε, όταν με έβλεπε ο δεινός νικητής της «Παμύθου»; Όχι, βέβαια! Τ' όνομά μου ήταν πεσίγνεστο, καθώς κι' όλες ή θορυβευτικές επιτυχίες μου στο «Καζινό ντε Πασι», σ' το «Παλλάς», σ' το «Αμπιό», σ' το «Φολι-Μπορέ», σ' το «Μουλεν-Ρούζ». Μα τότε τί συνέβαινε; Απλούστατα ήμουν τρεμετά άπορηγευμένος από τον κινηματογράφο!...

Όσες επιτυχίες σημειώνω στο μουσικ-χώλ, τόσες τραγικές άποτυχίες είχα σ' αυτόν τον κινηματογράφο, πριν γνείσω επιτυχίες θορυβευτικές από το Χόλλυγουντ.

Από το 1910 είχα άρχισει να κάνω τις πρώτες άποτυχίες γιά να κατοικήσω την όθνη και δεν θέλω να σάς κούρω, ότι ό-λεις αυτές ή προσπάθειες μ' άπορηγίτευαν άσπρως και μ' έκαναν να γάγω άδκα τον κοινό μου. Ήμουν ειδικούδω έτών όταν «γύρισα» το πρώτο έσοδό φίλμ μου στη Νίκαια, σ' ένα παλιό στούντιο της έτοιμείας «Πατέ». Ήταν ένα μικρό κομικό φίλμ με τον τίτλο «Εγώ ένα μικρό πεισματάρης γαμπρός», άσπμαντο και ξεκαρμένο σήμερα κι' από μένα τον ίδιο. Ή

αποτυχία μου σ' αυτήν την ταινία ήταν κάτι περισσότερο από παταγώδης: ήταν ένα σκάνδαλο!

Φίλε μου, Μωρίς, συλλογίσθηκα τότε, καλά θα κάνεις ν' άρνήσης ήσυχος τον κινηματογράφο. Διακινδυνεύεις τη θέσι σου!

Κι' άλήθεια, άκουσα τη συμβουλή του άλλου εαυτού μου κι' επί δώδεκα δώδεκα χρόνια δεν ξαναπαίρησα το πόδι μου σ' ένα κινηματογραφικό στούντιο.

Το 1923 όμως, ο κ. Ντεμιάν-Μπερζέ, ένας από τους μεγαλύτερους επιχειρηματίες του γαλλικού κινηματογράφου, μ' έπεισε να κάνω πάλι μιά άποπειρά και νά παίξω ένα συνθετικό ρόλο στο «Κακό παιδί».

Αυτή τη δοκιμή ο κ. Ντεμιάν-Μπερζέ την έβλεπε ικανοποιητική και με προσέλαβε άμέσως γιά να «γυρίσω» μαζί του τρεις κομικές ταινίες. Εγώ όμως, άπορηγευμένος από τις πρώτες άποτυχίες μου, δεν πίστευα ότι θα γινόταν κανένα θαύμα και στο τέλος άκαυώθηκα. Κι' ή τρεις κομικές ταινίες, άρρησαν τον κόσμο άδιάφορο και ζημιώσαν μ' ένα μεγάλο ποσό τον επιχειρηματία τους.

Ο «φίλος μου Μωρίς» λοιπόν ξαναγύρισε στο μουσικ-χώλ και δεν θα το κουνούσε πειά από εκεί πέρα, αν ο ήχητικός κινηματογράφος δεν άνασταίναμε έντομεταξύ τόσο τις ευρωπαϊκές, όσο και τις άμερικανικές επιχειρήσεις του.

Πόσοι «άστερες», Θεέ μου, άρχισαν να δίνουν και πόσοι καινούργιοι άρχισαν ν' ανατέλλουν στο κινηματογραφικό στερέωμα!

Εγώ, ωστόσο, είχα κόψει κάθε σχέσι με τα στούντιο. Μπορεί να ήμουν καλός ήθοποιός, μα ήμουν βέβαιος, ότι δεν θα καταφερα ποτέ να σημειώσω την παραμικρή επιτυχία στην όθνη!...

Φαντάζεστε τώρα την έκπληξή μου, όταν ένα άνοιξιάνικο βράδυ τον 1928, ένας μικρός γκερμυ χτύπησε την πόρτα του καμαρινιού μου στο «Καζινό ντε Πασι» γιά να μου άναγγείλη τον μίστερο και τη μίση «Ιοβίν Τάλμπεργκ» από το Χόλλυγουντ!

Από το Χόλλυγουντ; Περίεργο! Τι ήθε-λαν αυτοί οι «Αμερικανοί» από μένα; Τό κα-τάλαβα όμως άμέσως, όταν είδα σέ λίγο τη Νόμα Σήρεο νά μπαίνει στο καμαρίνι μου, γιάτι όπως θα ξέρετε αυτός ο μεγάλος κινηματογραφικός «άστέρας» στην ιδιωτική του ζωή λέγεται... μίση «Ιοβίν Τάλμπεργκ».

Σας είδαμε από την άπείθεια, κι' άκούσαμε το τραγούδι σας, μου είπε τότε χο-ρίς πολλές διατυπώσεις ο άνδρας της Νόμας Σήρεο. Νομίζουμε ότι θα σημειώσετε την ίδια επιτυχία και στον ήχητικό κινηματογράφο... Είμαι ένας από τους διευθυν-τάς της «Μίστερ-Γκόλντντριν-Μάγερ» και θά ήθελα πολύ να σάς «γυρίσω» μιά δικαιοσ-τή ταινία. Λέγετε;

—Οχι! απάντησα ξερά στον μίστερο «Ιο-βίν Τάλμπεργκ», βέβαιος έκ των προσέφων γιά την πονηρική άπείθεια μου.

—Σας προσφέρει 500 δολάρια την έ-βδομάδα! μου ξαναείπε γιά να με δειλάσει. Μα τί ήταν γιά μένα 500 δολάρια; Έ-κείνη την άσπρη κερδίσα εύκολά σπενε χιλιά-δες φράγκα την εβδομάδα στο «Καζινό ντε Πασι»...

—Αγαπητέ μου, μίστερο Τάλμπεργκ, του είπα κι' εγώ, ή ποσότης σας μ' άρνηει τε-λείως άδιάφορος. Οά έκασι μιά μεγάλη ά-νοησία να παίξω στον κινηματογράφο με τα μικρά άμειβώ-λεττα, από εκείνα που κερδι-ζω στο μουσικ-χώλ!...

Και μ' ένα εγκάρδιο σφύριμα του χ' οριό, τους άποχαρήχησα κι' έφυγα γιά να έχω σ' τη σκηνή.

Δεν πέρασαν όμως λίγες ημέρες κι' ένα βράδυ πάλι, ένας άλλος «Αμερικανός» χτυ-πώσε την πόρτα του καμαρινιού μου: αυτός ήταν ο Τζέσσυ Λάσκυ, ο δεινός νικητής της «Παραμύθου»!

—Μου άρέσει το τραγούδι σας κι' ή τέ-χη σας, μου είπε μ' ένα χαμόγέλο. Έλάτε νά με δείτε «θείο στο «Ριτς». Θέλω να σάς προσλάβω ως «άστέρα» στην «Εταιρεία μου». Θά μείνω μόνο τρεις ημέρες στο Παρίσι...

—Συμφωνώ! του απάντησα, με μιά θα-ρακική άπόφασι, μπράβω στο τόσο άπαρρη-γικό ήθος τιν. Οάβω αύριό στο «Ριτς». Οί-σας δείξω μάλιστα και μιά ταινία που «γύ-ρισα» εδώ και λίγα καιρό. «Ετσι, δεν θά χρεωστή η «γυρίσω» γιά δοκιμή μιά καινούργια...

Την άλλη ημέρα, λοιπόν, μέσα σέ δυο ώ-ρες, ο Τζέσσυ Λάσκυ είχε γίνει μέλος διευ-θυντικής μου! Με είχε προσλάβει με τη γνωστή «με 1500 δολάρια την εβδομάδα και με τον όρο να έλθω καμάρι στο Χόλλυ-γουντ στο τέλος του μηνός!

Τι άλλο θέλετε να σάς πώ; Σας άναφ-ρα μια όψη, όταν προσέβλεψη με τη γνωστή θορυβευτική επιτυχία το Τραγούδι του Παρισινού, το πρώτο ήχητικό φίλμ μου, ο μίστερο Τάλμπεργκ πήρε να σκάσει από το καμάρι του!...

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΛΙΕ

Ο Σεβαλλιέ και ή Μιστενγκέ σ' έναν έσω-φρενικό τους χορό

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΩΝ

Τό περίφημο Σπέρρυ-κόλλετζ κι' η έξωφρενικές μαθήτριάς του. 'Η πολύκροτη δραπετεύσεις της Σουλβίας Μάκ Φέργκουσον. Πώς έγινε μεγάλη χορεύτρια του Μπροντγουάϊ. κ.λ.π.

ΤΟ «Σπέρρυ - Κόλλετζ» δεν είναι μόνο ένα από τα περίφημα πανεπιστήμια της Αμερικής, αλλά είναι κι' ένα από τα πιο πρωτότυπα και πιο μοντέρνα εκπαιδευτήρια του κόσμου.

Η μαθήτριάς του, νεαρές Αμερικανίδες, που ανήκουν πάντα σε άριστοκρατικές οικογένειες, περνούν εκεί πέρα μια έξωφρενική ζωή απερίγραπτης τρέλλας, κι' όπως είναι φυσικό, δημιουργούν διαρκώς θορυβώδη σκάνδαλα που αναταράζουν κυριολεκτικά τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Ένα από τα σκάνδαλα αυτά, το τελευταίο, είναι η πολύκροτη περιπέτεια μιας μαθήτριάς του «Σπέρρυ - Κόλλετζ», της πασίγνωστης σήμερα Σουλβίας Μάκ Φέργκουσον, κόρης ενός ανωτέρου δημοσίου υπαλλήλου της Νέας Υόρκης, η οποία δραπετεύει τον περασμένο μήνα από το πανεπιστήμιό της για να εμφανισθεί, ως χορεύτρια, στο «Ζίγκφελντ-Φόλλιε» του Μπροντγουάϊ!

Η Σουλβία Μάκ Φέργκουσον, όπως αναφέρει στη μακροσκελή περιγραφή αυτού του σκανδάλου ο Αμερικανός δημοσιογράφος Τζων Πίρσον, δεν πρέπει να υποθέσει κανείς, ότι ήταν κι' από τις χειρότερες μαθήτρες του «Σπέρρυ-Κόλλετζ». Η νεαρά Αμερικανίδα ήταν η πιο τρελή απ' όλες κι' η πρωταγωνίστρια πάντα των επιβουλεύσεων που «ανέβαιναν», στο τέλος του χρόνου, ύστερ' από τις εξετάσεις τους, τα «Σπέρρυ-γκέιμς», μα ήταν ακόμη κι' η μόνη που είχε τους καλύτερους βαθμούς στα μαθήματα και που ετοιμαζόταν να γίνει μια μεγάλη δικηγόρινα...

Από τις αποκαλύψεις όμως μιας φίλης της, της Σάρας Ρόζενμπεργκ, της συνειδητής της σ' αυτήν τη σκανδαλώδη δραπετεύσει από το πανεπιστήμιο, η οποία σήμερα είναι γυναίκα ενός βελούχου ιδιοκτήτη ακινήτων, βλέπουμε ότι η εκκεντρική Σουλβία υπέφερε κάθε τόσο από προξένες νουσταλγίες κι' ότι περισσότερο από τα μαθήματά της αγαπούσε τις επικίνδυνες περιπέτειες και τη φυγή από το άγνωστο.

Για να ικανοποιηθούν λοιπόν αυτές τις τρελλές επιθυμίες της, κατέφυγε σε πρωτότυπα τεχνάσματα, ένα από τα οποία, το πιο επικίνδυνο, ήταν η περίφημη ανοησιώδης προσπάθειά της με αγνώστους.

Τι είδους τώρα περιπέτειες ήταν αυτές; Ο Αμερικανός δημοσιογράφος μας δίνει μια λεπτομερή περιγραφή τους που δείχνει με τον πιο χαρακτηριστικό τρόπο την τολμηρή, την ελευθερία και την ξενοιασιά των κοριτσιών του Νέου Κόσμου.

Η τελευταία λοιπόν ανοηστεία, που περιέγραψε με τους αγνώστους, η οποία οδήγησε τη Σουλβία Μάκ Φέργκουσον στο μεγαλύτερο μισόγειο - γυμνάσιο του

Μπροντγουάϊ και τη Σάρα Ρόζενμπεργκ, τη φίλη της, στην αρχαία του βιβλιοπλούτου άνδρα; της ήταν η ακόλουθη:

Τό απόγευμα μιας Κυριακής, η δυο μαθήτρες του «Σπέρρυ-Κόλλετζ» φόρεσαν την καλύτερη τουαλέτα τους, όπως έκαναν πάντα κι' αυτό το είδος τις κρυφές εξόδους των, και, δίχως να γίνουν αντιληπτές από κανένα, βγήκαν από μια μικρή πόρτα του κήπου και πήραν το δημόσιο δρόμο, τραβώντας τους βορσά.

Προχώρησαν έτσι, μισή ώρα περίπου, εύθιμες και με ζωηρό βήμα προς το... άγνωστο. Έπειτα η Σουλβία Μάκ Φέργκουσον που είχε μεγάλη πείρα από αυτό το είδος τις περιπέτειες, άρχισε να κουτσάινει ελαφρά και να σιγανό κινείται κι' ερευνητικές ματιές πούσε τα πίσω. Αυτό το τεχνάσμα της δεν άργησε να φέρει το ποθομένο αποτέλεσμα. 'Υστερ' από λίγες στιγμές η δυο μαθήτρες,

το κανονίζοντας ήσυχα το σιγανό τους. Όταν δε τέλος τον εύχρηστοσαν και κατέβηκαν απ' το αυτοκίνητό του, είχαν διατρέξει κι' αυτόν τον τρόπο είκοσιπέντε χιλιόμετρα.

Τό δεύτερο βήμα τους ήταν ένας ολόκληρος επιχειρηματίας που τις πήρε άμεσως στη λιμουζίνα του και που τις άρτησε στον δρόμο με τον πιο απότομο τρόπο. 'Υστερ' από έξι χιλιόμετρα.

Κατόπιν η δυο μαθήτρες είχαν μια κάπως άτυχη περιπέτεια. Είχαν καθίσει αναπαυτικά σ' ένα άλλο όμορφο αυτοκίνητο, όταν η ξυπνη Σουλβία κατάλαβε αιφνίτως ότι είχαν πέσει στα γέλια δυο πολύ ενοχλητικών κι' επικινδύνων αγνώστων. Έκείνοι που τις φιλοξενούσαν τώρα ήταν δυο νεαροί επαγγελματίες! Χρειάστηκε λοιπόν να καταφύγουν στις ποδηλασίες της και στην έτοιμητά της για να ξεφουσκώσουν τις επιθυμίες τους. Και η ιστορία αυτή δεν βή

αν διαφέρει. —Μπαρόν, «γκέρλς, φωνάζει ο επαγγελματίας που καθόταν δίπλα της, στο τιμόνι, νομίζοντας ότι η δυο μαθήτρες είχαν δεχτεί κάποιες την πρότασή του. Μπαρόν! Δεν είναι μακρούς... 'Υστερ' από λίγα χιλιόμετρα...

Η Σουλβία τότε πήρε πιο κοντά του. Έκείνος την άρπαξε από τη μέση με το ένα χέρι, ενώ με τ' άλλο κρατούσε το τιμόνι.

Η Σουλβία περίμενε να φτάσει σε μια στροφή και να κόψει λίγο τη ταχύτητα. Όταν έφτασαν λοιπόν σε μια στροφή του δρόμου, έπαιξε απότομα με το πόδι της το πόδι του νεαρού επαγγελματία, πάτησε το πεντάλ του φρένου, άρπαξε το τιμόνι κι' έφρενε το αυτοκίνητο σ' ένα γαντάκι. 'Ο οδηγός του, στασιμμένος από αυτή την ξαφνική έπιθεση και θέλοντας ν' αποφύγει κανένα δυστύχημα, έδωσε αμέσως τη μηχανή. Η Σουλβία κι' η Σάρα την ίδια στιγμή βγήκαν την ευκαιρία για να κατέβουν. Και τί τύχη! Ένα άλλο αυτοκίνητο ερχόταν από ακριβώς το αντίθετο μέρος. 'Ο οδηγός του κατάλαβε αμέσως ότι συνέβαινε κάτι και σταμάτησε, βλέποντας τα δυο κορίτσια να τρέχουν προς το μέρος του, με τα γέλια φιλιά.

Μέσα σ' αυτό το αυτοκίνητο, που άσταφτε από την πολυτέλεια, καθόταν ένας ώμος νεοεπαινεμένος μ' εξαιρετική κλιμάκωση. —Αυτοί οί κύριοι μας προσέδωσαν! τού φώναζε η Σουλβία. 'Ο αγνώστος, με μια άρνηση, έδωσε το στήθος από τα γέλια του και δίχως να σιγανόσει, της απάντησε: —'Αλήθεια; ανόητες σ' αυτές μου! Έκείνη τη στιγμή οι δυο δραπετεύσες, δόν Νουάν έφτασαν γρήγορα. —Ε, στάσου! τού φώναξαν. Δεν έχεις να πάρεις επίθεση από εδώ πέρα, ήλθες! Τη στιγμή που είχαν φτάσει, η Σουλβία έδωσε μια μικρή έπιθεση στο στήθος του κι' έδωσε ένα περισσότερο.

—'Αλήθεια; τού φώναξε είρωνικά. 'Εμμέ! Κανονική μεταβολή. Η Σουλβία κι' η Σάρα ανέβηκαν τότε σ' το αυτοκίνητό του κι' ενώ οι νεαροί επαγγελματίες γύριζαν σ' αυτούς τους βοϊζόντας από απήχιδες και τους τρέι τους, η Σουλβία του εξήγησε: —Πάμε στο Μπροντγουάϊ... —'Αλήθεια; Εγώ όμως όχι! τις απάντησε ο αγνώστος με το υποστηρικτικό και παγετό φως του. —Μην ενοχλήσετε για μένα, παρατήρησε αμέσως η Σουλβία μ' ευγένεια. —Παρακαλώ...

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ανδριάντα. —Μα, σ' φίλε μου, δεν έλεγε πάντα ότι η Τρίτη είναι γουρσοσύνη μέρα; Πώς λοιπόν, πώς σήμερα για φάρμα; —Γιατί σκέφτηκα πως μπορεί νάναι γουρσοσύνη και για τα φάρμα.

Κι' ο αγνώστος με μια ήλιγγαση, δειχνόμενη διέτρεξε επάνω χιλιόμετρο, δίχως ν' ανοίξει το στόμα του κι' έπειτα στάθηκε μπροστά σ' ένα παράδειο οικοδόμημα, σκοτεινό και πέτρινο που έμοιαζε με

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΑΓΡΥΓΙΝΙΑ

Με τί κουπί να σε περάσω. Θάλασσα νύχτα, γιά να φτάσω. Στο θείο λιμάνι της αχτής; Τού ύπνου γαλήνη, πώς άργεις!

Να είχα να βάλω τιμονιέρη. Κάποιες όποι έξηγα χροές. —Μα κείνες τώρα είναι σβήμες. Κι' μέσ' στον ίκιο-μου χυμένες. Μοιάζουν πολύ με συμφορές.

Να ξεγελοῦσα κάποια έλπίδα. Να 'βλ' κοντά μου, που άγρυπνώ. Νάβλεπα όνειρα από κείνη. Πού με πλανεύουνε ζυγνό. Να τραγουδούσα στην ψυχή μου. Μιά σεργιάνει ερωτική. Θά σε γλυτσούσα, πέλας νύχτα. Σά γόνδολα Βενετική...

Όλα σταμάτησαν απόψε. Και λησμονήθηκε η νύχτιά. Βαρειές ή όρες κοιμήθηκαν. Άπάνου στα κλωνιαστά. Σταυρατσμένα ένα τ' άστέρια. Βουβοί 'να οι λάλοι πεταίνου. Όλα σιωπώνουν και ν' άπνύνουν. Ν' άκούω τή τούτη τη φωνή.

Μέσ' στών όνειρων τις φτερούγες. Όπου μ' άγγιζονε ζυγνό. Όνειρο κι' ό ύπνος με πλανεύει! Κι' όσο τον νύφωμαι άγρυπνώ. Τάχα τον βλέπω και με παίρνει. Με φέρνει τάχα στην αχτή. Μαζ' με τους αναπαυμένους. Πού στη βακούλα του οδηγεί. Με τους άθώους και με τους δίκαιους. Πόχουν την ήσυχη καρδιά. Με τα λουλούδια τα κλεισμένα. Με τ' άεροκρόνισα παιδιά...

Τού ύπνου γαλήνη, πώς άργεις! Με τί κουπί να σε περάσω. Θάλασσα νύχτα, γιά να φτάσω. Στο θείο λιμάνι της αχτής; Τού ύπνου γαλήνη, πώς άργεις!

Να είχα να βάλω τιμονιέρη. Κάποιες όποι έξηγα χροές. —Μα κείνες τώρα είναι σβήμες. Κι' μέσ' στον ίκιο-μου χυμένες. Μοιάζουν πολύ με συμφορές.

Να ξεγελοῦσα κάποια έλπίδα. Να 'βλ' κοντά μου, που άγρυπνώ. Νάβλεπα όνειρα από κείνη. Πού με πλανεύουνε ζυγνό. Να τραγουδούσα στην ψυχή μου. Μιά σεργιάνει ερωτική. Θά σε γλυτσούσα, πέλας νύχτα. Σά γόνδολα Βενετική...

Όλα σταμάτησαν απόψε. Και λησμονήθηκε η νύχτιά. Βαρειές ή όρες κοιμήθηκαν. Άπάνου στα κλωνιαστά. Σταυρατσμένα ένα τ' άστέρια. Βουβοί 'να οι λάλοι πεταίνου. Όλα σιωπώνουν και ν' άπνύνουν. Ν' άκούω τή τούτη τη φωνή.

Μέσ' στών όνειρων τις φτερούγες. Όπου μ' άγγιζονε ζυγνό. Όνειρο κι' ό ύπνος με πλανεύει! Κι' όσο τον νύφωμαι άγρυπνώ. Τάχα τον βλέπω και με παίρνει. Με φέρνει τάχα στην αχτή. Μαζ' με τους αναπαυμένους. Πού στη βακούλα του οδηγεί. Με τους άθώους και με τους δίκαιους. Πόχουν την ήσυχη καρδιά. Με τα λουλούδια τα κλεισμένα. Με τ' άεροκρόνισα παιδιά...

Τού ύπνου γαλήνη, πώς άργεις! Με τί κουπί να σε περάσω. Θάλασσα νύχτα, γιά να φτάσω. Στο θείο λιμάνι της αχτής; Τού ύπνου γαλήνη, πώς άργεις!

Να είχα να βάλω τιμονιέρη. Κάποιες όποι έξηγα χροές. —Μα κείνες τώρα είναι σβήμες. Κι' μέσ' στον ίκιο-μου χυμένες. Μοιάζουν πολύ με συμφορές.

Να ξεγελοῦσα κάποια έλπίδα. Να 'βλ' κοντά μου, που άγρυπνώ. Νάβλεπα όνειρα από κείνη. Πού με πλανεύουνε ζυγνό. Να τραγουδούσα στην ψυχή μου. Μιά σεργιάνει ερωτική. Θά σε γλυτσούσα, πέλας νύχτα. Σά γόνδολα Βενετική...

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΕΤΩΝ ΜΑΣ Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθούν τον Ιατρό των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φάκελλο των επιστολών τη φράση: «ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ», και να υπογράφουν με ψευδώνυμο.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ. —'Υπάρχει κίτριος και μέτρον γιά όλα τα πράγματα. 'Η όλοσκληρή απόγνωση αποτελεί άρνηση, κάτι μ' ψυχολογικό κι' ασφαλώς θα είχε βλαβερές συνέπειες γιά την υγεία του οργανισμού, αν η φύσις δεν είχε προνοήσει να βάλει κάποια ασφαλιστική δικλείδα αυτόματη. 'Η λειτουργία της δικλείδας αυτής σκοπό είχε να είναι η φύσις τις αντιληπτικές ανησυχίες σας. Πάν μέτρον άριστον.

Λίτσαν 'Ηράκλειον (Κρήτες). — Συνιστώ και σε σ' να μ' ή δίνετε πίστι στα όθην ανακαταλύα αυτά γράμματα της παλαιότητας. Χωρίς δίκαια, ώς βάσει της θεωρείας, δεν γίνεται τίποτα. Θά όποδλήθιτε σε άλλα έντελώς έξοδα, γι'ότι κανένα αποτέλεσμα. Γιά περισσότερες λεπτομέρειες, σας παρακαλώ στο ειδικό άρθρο που σας έμπνευσε τις αντιληπτικές ανησυχίες σας. Πάν μέτρον άριστον.

Βάγγρον 'Αμολογία. — Να μ' ή σ' απαντή καθόλου η «εκοή» αυτή, έφ' όσον παρατηρείται κάτι τόσο άσπ' γονική διστροφία. Έχετε δικαίωμα, να την συζητήσετε με τα στελέχη του προσωπικού σας. Σας συνιστώ να μ' ή σ' απαντή με τα γράμματα. Να μεταγλωττίσετε γιά τη πρόσβαση σας σ'απούνι καλό έγγραφο. 'Ως φάρμακο, τέλος, να μεταχειριζέστε το βούβο, πού τού ύπνου την Destine Pomade.

Ζ. 'Ανάζ. Θεσσαλονίκη. — 'Η ανησυχία σας γιά το φαινόμενο, πού αναφέρεται, είναι έντελώς άδικολόγητη. Πρόκειται πού φυσιολογική άπληξία του οργανισμού από το περιβάλλον, πού δημιουργείται, λόγω της συστηματικής έγκρασίας σας. 'Η ανησυχία έμ των όντων πείσει των σκληρών όστών κατά την ωριμότητα εκείνη στιγμή προκαλεί άπλως την έκρηξη. Πρόκειται, λοιπόν, περί γεγονότος έντελώς φυσιολογικού και, έπαναλαμβάνω, μη δικαιολογούτος καμμίαν άνησυχία.

Τ'εναρρον έντα 00 α. — 'Η εξήγηση τού φαινομένου, την όπία προσπαθείτε με διάφορα φάρμακα να άνακτήσετε, προϋποθέτει άπολύτως όριστική και άνεπισηρήσιμη.

Πολλά παιδιά, στην ήλικία σας, έχουν τρυφή κατά το μάλλον ή ήττον εξάρσιν. Μόλις όμως εμφανισθ' το πρώτο γυμνό σ' άπάνω γείλος και τα άκροα, εις τα πρόθυρα της όπης, φεύγει γιά πάντα η λαμπρά όψη, φωνή τού μικρού παιδιού. Μ' ή γαντε, λοιπόν, άσπ' τον κίτριό σας και τα λεπτά σας γιά γυμνός και φάρμακα. 'Υπάρχει άλλωστε έλπίς, άνα άνδρωθήτε, να άνακτήσετε τρυφή μ'άσος αντί τέντρου.

Α. 'Αδαμαντ. Θεσσαλονίκη. — Γιά να κάμει κάποιος τα καλά σας, πού έθεώρησαν και όντα, έξοδα, έ' άπλοστέρος τρόπος είναι να γυμναστούμετε σ'αμια από τις ειδικές βάρες μάλλον. Δεν σας συνιστώ, όμως, να άναγκάζετε στη μέση αυτό, γιατί θέλοντας, άλλωστε, την άπ' γρωστή, να κατάρτιση την φυσική σ' άπνοτητα πόν μάλλον σας, την όπία δεν μπορεί να τους ξεναλώση, έπειτα η γυμναστική υπογυμνάνη. 'Εσ' όσον το έθεώρησα έπ'αί, λεται στα άπάνω, κατά την ήλικία σας (είναι δυνατόν αυτό πράγματι, σας συνιστώ να μ' ή σ' απαντή με τα γράμματα, να μεταγλωττίσετε γιά τη πρόσβαση σας σ'απούνι καλό έγγραφο. 'Ως φάρμακο, τέλος, να μεταχειριζέστε το βούβο, πού τού ύπνου την Destine Pomade.

Μπύχα στην κήπη κι' είδα τον Σκοτόνι πένθιμο και γάμο. Την άνοησία του κορού. Να σκέψεται στα βήματά μου.

Κάτ' απ' τα δόντια τα θλιμένα. Τότε περάσανε μέσ' μου. Δίχως προήγνη κανένα. Αυό πλάφλητος νεκρός μου.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. ΤΡΑΓΟΥΔΙ. Τό ρόδο απ' το φάσμα, άπάνω. Σάν μ' είδε να περνώ κι' έλπε. Μοῦπεν, απόψε θά πεθάνω. Κ' ήτανε ώριον όσο ποτέ.

Σήμερα, τó νερό πού άγιά. Κι' απ' τó φάσμα έκεί κού. Μ' είδε να σταματήσω πάλι. Και μού διηγήθηκε πολλά...

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ. Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η μαθήτριάς του «Σπέρρυ - Κόλλετζ» σε μια σχολική επιβουλή

τους άκουσαν, ένα απότομο φρενίσμα κι' από το αυτοκίνητο που είχε σταματήσει έσκυψε ένας άγνωστος και τις ρώτησε αν ήθελαν ν' ανεβούν στο πολυτέλεις του άμάκι. Η δυο Αμερικανίδες δέχτηκαν πρόθυμα αυτή την πρόκληση κι' έπειδή οι κανόνες αυτού τού πανινιδίου απαιτούν την ανταμύση της εκδουλεύσεως με μια τρελή εθυσία, η Σουλβία χίθηκε δίπλα στον άγνωστο κι' άρχισε να τού διηγείται ένα κορό δικαστικό ιστορία που τόν έκαναν να ξεκαθίσει από τα γέλια. 'Ο άγνωστος κατόπιν τους εξήγησε ότι πολυές ανταλλακτικά αυτοκινήτων και κάθε φορά που κατέβαινε γιά να τα επλάτρη σ'α δίκωρα γκαράζ που συναντούσαν στο δρόμο, η Σουλβία κι' η Σάρα έβρισαν σ' αυτοκίνη-

είναι τίποτ' άλλες συνέπειες, αν η Σάρα δεν έκανε την άπουσησία ν' αναβ' ένα σιγαρέτο, απόδειξη αναμφισβήτητη της διαφθοράς τους γιά δυο γαζούς επαγγελματίες. —Μού φαίνεται ότι η μικρούλης είναι ξεπεταγμένες, φώναζε τότε σ' όλο του ό Δόν Ζουάν, πού καθόταν πίσω, άγκαλιζόντας από τη μέση την απόσπρη Σάρα.

—Δεν τις πάμε στο Σιντ γιά να πιούμε κάτι και να διασκεδάσουμε καλότερα; τού είπε ο άλλος. Τι λέτε, κοίτιστα; Πάμε στο Σιντ.

Η Σουλβία, πού είχε διαπονήσει την ψυχαιμία της, παρ' όλη τη δόξαλη θέσι τους, κατάλαβε ότι ήταν κίτριος να πάρη μια ά-πέρασι.

—Πού είναι ό Σιντ; ρώτησε με

είναι τίποτ' άλλες συνέπειες, αν η Σάρα δεν έκανε την άπουσησία ν' αναβ' ένα σιγαρέτο, απόδειξη αναμφισβήτητη της διαφθοράς τους γιά δυο γαζούς επαγγελματίες. —Μού φαίνεται ότι η μικρούλης είναι ξεπεταγμένες, φώναζε τότε σ' όλο του ό Δόν Ζουάν, πού καθόταν πίσω, άγκαλιζόντας από τη μέση την απόσπρη Σάρα.

—Δεν τις πάμε στο Σιντ γιά να πιούμε κάτι και να διασκεδάσουμε καλότερα; τού είπε ο άλλος. Τι λέτε, κοίτιστα; Πάμε στο Σιντ.

Η Σουλβία, πού είχε διαπονήσει την ψυχαιμία της, παρ' όλη τη δόξαλη θέσι τους, κατάλαβε ότι ήταν κίτριος να πάρη μια ά-πέρασι.

—Πού είναι ό Σιντ; ρώτησε με

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΕΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

(Μιά από τις τρυφερές, τις πιο παθητικές έρωτικές ιστορίες των αιώνων).

Γ' Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως ο πρίγκιπας 'Αλέξανδρος της Έσσης και η νεαρά κόμισσα 'Ιουλίτσα Χάουκε, φεύγοντας την όρμη του Τσάρου της Ρωσίας, δραπέτευσαν από την Πετρούπολη και, καταδιωκόμενοι από τα άποσπασματα που εξαπολύθησαν εναντίον τους έφτασαν στα σύνορα.

Όσο τα ξημερώματα οδοιπορούσαν οι δύο δυστυχισμένοι έρωτα σ' ένα σκοτάδι, στα άγνωστα τους αυτά μέρη. Τέλος η καλή τους τύχη τους ωδήγησε σ' ένα χωριό, στο οποίο, κατά σύμπτωση, βούτηκαν για βάρκα διαβόητη. Την βάρκα αυτή αγόρασε ο πρίγκιπας 'Αλέξανδρος όσο-όσο και χάρις στα λαμπρά πιστοποιητικά που είχε επάνω του, μπόρεσε να πάρει την άδεια από τον πρόδρογο του χωριού να εξακολουθήσει το οδοιπορικό ταξίδι του.

Ο 'Αλέξανδρος, για να μην υπορέσει κανείς, να ανακαλύψει τα ίχνη τους, δεν θέλησε να πάρει βάρκα. Έτσι οι δύο έρωτα, ερωτευμένοι με λίγα πρόφωτα και με μερικές υποτιμίες πόμου νερό ξεκίνησαν ολόκληροι προς τη σωτηρία ή προς το θάνατο. Μια μέρα και μια νύκτα κοπιούσαν σιγά-σιγά στην τύχη χωρίς να βλέπουν μπρος τους παρά μόνον πλημμυρισμένες εκτάσεις, βασιανόμενοι συγγράμματα από την πείνα και τη δίψα.

Επί τέλους, βρήκε κάποιο θείο και πάτησαν σε στερεό έδαφος. Εκεί πληρώνοντας όλο, απόρριψαν να προσηυθεθούν ένα ζευγάρι με τέσσερα άλογα κι' ύστερα από λίγες ώρες βρέθηκαν σε αστυνοική έδαφος, δηλαδή κάποια κοσμοπολίτη ασφάλεια.

Όταν οι δύο έρωτα, είδαν τα ρωσικά σύνορα να εξαφανίζονται πίσω τους, έπεσαν κλαίγοντας ό ένας στην αγκαλιά του άλλου και, τη στιγμή εκείνη τους φάνηκε σαν να ξαναγεννήθηκαν.

Διευδύνθησαν προς την Κοκχοβία κι' εκεί ο πρίγκιπας 'Αλέξανδρος απεκάλυψε την ταυτότητά του σ' ένα σεβάσιμο παπά, ο οποίος προσέφερε, να στεφανώσει τους φονιάδες.

Ο πόθος των δύο νέων είχε πια έκπληρωθεί. Άντηκαν ό ένας στον άλλον ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Απεφάσισαν να μείνουν προσωρινώς στην Κοκχοβία για να αναλάβουν λίγο από τις ταλαιπωρίες του περιπετειώδους ταξιδιού τους.

Εντωμεταξύ, ο 'Αλέξανδρος έγραψε, στην Δαρμστάτη, τους συγγενείς του για να τους γνωστοποιήσει την φυγή του και τον γάμο του με την λατρευτή του και να μάθει αν θα τους δεχόντουσαν εκεί ευχάριστα.

Η απάντησή τους άρχισε υπερβολικά να φτάσει. Οι συγγενείς του πρίγκιπας δεν φιλονικούσαν να βιάζονται εξαιρετικά να γνωρίσουν την νέα τους νύφη. Τέλος έφτασε κάποτε η επιστολή τους, αλλά το περιεχόμενό της ήταν απογοητευτικό για τους νεονύμφους και διάλυσε όλες τις ελπίδες.

Τό γάμο του πανηγύριου Τσάρου έφτανε πολύ πιο πέρα από τα σύνορα του ρωσικού κράτους. Ο Νικόλαος Α' είχε στείλει μια άγκυλο σε όλες τις ευρωπαϊκές Αβλές, δια της οποίας ανέκοινωνε ότι είχε θέσει εκτός νόμου τους δύο φονιάδες, κι' έτσι κι' αυτόι ακόμη οι συγγενείς του πρίγκιπας—η δουλική οικογένεια της Έσσης—δεν πολύμισε να αντιμετώπισει άτιμωρητη την όρμη του πανηγύριου αυτοκράτορος πασών των Ρωσικών.

Έγραψαν λοιπόν στον 'Αλέξανδρο, ότι λυπόντουσαν πολύ που δεν μπορούσαν να τον βοηθήσουν καθόλου, κι' ότι, εξ' ειτίας της

βαρείας προσβολής που είχε κάνει στον Τσάρο, ήταν υποχρεωμένοι να του άνηθουν κάθε βοήθεια. Τον παρακαλούσαν μάλιστα θερμάτα να μην πατήσει το πόδι στο έδαφος της Έσσης.

Ήταν πολύ άσχημοι καιροί την εποχή που ο πρίγκιπας και η λατρευτή του κατέφυγαν στην Αυστρία. Στη Γαλικία είχαν γίνει άμαλτες ταράξεις. Η ακρίβεια ήταν μεγάλη και τα χρήματα λιγοστά, ακόμη και στο σπίτι του πρίγκιπας. Τα κοσμήματα της 'Ιουλίτσας πουλήθηκαν και οι δύο πολυδαπανημένοι νέοι έδωσαν να προσεγγίσει η στιγμή που θα έμειναν δίγως δικάρια. Όλες η Αβλές, στις οποίες είχε απευθυνθεί ο 'Αλέξανδρος, ανήθην καν ευγενώς, αλλά κατηγορηματικά να του παράσχουν οποιαδήποτε συνδρομή, για να μην θέσουν τον πανηγύριο Τσάρο. Από την Αυστρία δεν είχαν να περιμένουν καμιά βοήθεια, γιατί ο νεαρός αυτοκράτωρ Φραγκίσκος-Ιωσήφ μόλις τότε είχε ανεβεί στον θρόνο και είχε μεγάλες υποχρεώσεις στ' Ατσαρό Νικόλαο, γιατί, χωρίς στην βοήθειά του ρωσικού στρατού είχαν καταπνίγη ή ταράξεις των

Μία νέα θέληση έξασπασε στην Εσθονία. Το 1864 ξεσπάει ο Κομινικό πόλεμος και την επομένη άνοιξης, η Ρωσία είχε νικήσει. Το πλάνη αυτό ήταν πολύ βαρύ για τον Τσάρο Νικόλαο, ο οποίος θεωρούσε άνικτο τον ρωσικό στρατό και στις 2 Μαρτίου 1865 επέβη από συγχροτή.

Έγραψε όμως τα πράγματα, αλλάζοντο. Μία νέα θέληση έξασπασε στην Εσθονία. Το 1864 ξεσπάει ο Κομινικό πόλεμος και την επομένη άνοιξης, η Ρωσία είχε νικήσει. Το πλάνη αυτό ήταν πολύ βαρύ για τον Τσάρο Νικόλαο, ο οποίος θεωρούσε άνικτο τον ρωσικό στρατό και στις 2 Μαρτίου 1865 επέβη από συγχροτή.

Η κόμισσα 'Ιουλίτσα Χάουκε (Μεντάγια της εποχής)

Ούγγρων, και είχε περιέλθει πάλι η Ούγγαρια υπό την αυστριακή κυριαρχία. Ήταν μάλιστα άποιας άξιος, πως η άρχης της Κοκχοβίας έδιναν ακόμη άσυλο στο δυστυχισμένο ζευγάρι, που δεν είχε πια ούτε αρκετά φορέματα και ασπρόρουχα για να ντυθούν αξιοπρεπώς.

Τότε, μέσα στην απελπισία της, η δυστυχισμένη 'Ιουλίτσα απεφάσισε να αποταθεί στον ίδιο τον αυτοκράτορα της Αυστρίας.

Σ' ένα γράμμα, που του έγραψε και του έστειλε, χωρίς να αντιληφθεί τίποτε ο σύζυγός της, που εξιστορούσε την φοικητή τους έδεια και την απόγνωσή τους. Ίκέτευε τον Φραγκίσκο-Ιωσήφ να τους συνδράμη και προσέφερε αυτή η ίδια να θυσιαστεί και να πεθάνη ακόμη εκουσίως, προκειμένου να εξασφαλίσουν στον σύζυγό της την προστασία του αυτοκρατορικού αυτοκράτορος.

Όστόσο, πολύ λίγες ελπίδες είχε η νεαρή κόμισσα να λάβει ευνοϊκή απάντηση. Είχε στείλει όμως το γράμμα αυτό γιατί δεν ήξερε τί άλλο να κάνει.

Πέντε ημέρες μετά την αποστολή του γράμματος, παρουσιάστηκε στον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο ο διοικητής της Κοκχοβίας και του ανέκοινωσε ότι ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας αναλάμβανε υπό την προστασία του αυτόν και

στην καρδιά του νεαρού μονάρχη ο άνθρωπος ο οποίος είχε νικήσει την πολιτική σκοπιμότητα. Όχι μόνον παρεχώρησε άσυλο στο πολυδαπανημένο ζευγάρι, όχι μόνον τους έδωσε ένα γενναίο γορματικό ποσό, για τις πρώτες ανάγκες τους, αλλά προσέφερε ακόμη στον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο μια θέσι στον αυτοκρατορικό στρατό, θέλοντας έτσι να του εξασφαλίσει ένα μισθό εισόδημα, αρκετό για την αξιοπρεπή συντήρησή του.

Ο Τσάρος έγινε έξω φρενών, μόλις έμαθε την άγνωστον του αυτοκρατορικού αυτοκράτορος, έδωσε ένα ιδιαίτερο ουκίξιο δια του οποίου έκχωσε έκπρωτο, τον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο από όλους τους τίτλους και τ' αξιώματά του, και κατέσχε την πενιουσία του, εκδόντας δε συγγράμματα δια την έπισησή του στην Αβλή της Δαρμστάτης για να επιδείξει κάθε συμφιλίωση του πρίγκιπας με την οικογένειά του.

Έγραψε όμως τα πράγματα, αλλάζοντο. Μία νέα θέληση έξασπασε στην Εσθονία. Το 1864 ξεσπάει ο Κομινικό πόλεμος και την επομένη άνοιξης, η Ρωσία είχε νικήσει. Το πλάνη αυτό ήταν πολύ βαρύ για τον Τσάρο Νικόλαο, ο οποίος θεωρούσε άνικτο τον ρωσικό στρατό και στις 2 Μαρτίου 1865 επέβη από συγχροτή.

Στον θρόνο της Ρωσίας ανέβηκε τότε ο 'Αλέξανδρος Β' και η αδελφή του πρίγκιπας 'Αλεξάνδρου έγινε αυτοκράτειρα της Ρωσίας. Μά, και πάλι την πρωτοβουλία στην συνάντησή τους έκπρωτο πρίγκιπας—με τον Τσάρο την είχε η Φραγκίσκος-Ιωσήφ. Μά, με τις συγγρητηρίες ευχής του προς την νεαρή αυτοκράτειρα, του έστειλε και ένα γράμμα, δια του οποίου τον παρακαλούσε να συγχροήσει τον 'Αλέξανδρο της Έσσης.

Η απάντησή δεν άρχισε να δοθεί. Ένα από τα πρώτα ουκίξια που έδωσε ο Τσάρος 'Αλέξανδρος, ήταν κι' αυτό, δια του οποίου αποκαθιστούσε τον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο σε όλους τους τίτλους και τα αξιώματά του. Συγγρητικώς του έστειλε ένα γράμμα δια του οποίου τον παρακαλούσε να επιστρέψει στην Ρωσία.

Η συμπεριφορά αυτή του Τσάρου έκανε και την Αβλή της Δαρμστάτης να αλλάξει την στάσι της προς τον πρίγκιπα. Ο μέγας δούξ Λουδοβίκος της Έσσης παρεχώρησε στην κόμισσα 'Ιουλίτσα Χάουκε τον τίτλο της δούκισσας. Μπάπτεμπερνη και τον άμυνου πύργο.

Έτσι, ύστερα από τόσες προσπάθειες και θάνατα και ατυχίες ή των γυναικών λειτούργησε το μέσο του πολυπλάθου έρωτικού ζεύγους 'Ο πρίγκιπας 'Αλέξανδρος, καλυπτόμενος πια με έναν στην ύπνοση του αυτοκρατορικού στρατού και μόλις κατά τη στα 1866 απέσπρωτη στον πύργο του.

Ο γάμος του 'Αλεξάνδρου της Έσσης και της κομισσας 'Ιουλίτσας Χάουκε ήταν ένας γάμος κυριολεκτικώς ελλογυμένο από τον ύμνο. Απέκτησαν πέντε παιδιά, από τα οποία ο δευτερότοκος 'Αλέξανδρος έγινε το 1879 ήνεαυό της Βουλγαρίας. Το 1888 ήπθανε ο 'Αλέξανδρος της Έσσης και επτά γόνιμοι άρσενες τον άκολούθησε στον τάφο η σύζυγός του. Μεγάλη ύπνοση—που την οικογένεια Μπάπτεμπερνη έδωσε η βασίλισσα της Αγγλίας Βικτωρία. Τον μεγαλύτερο από τους γιους της κομισσας Χάουκε προσέλαβε στον άγγλικό στρατό και αυτός υπήρξε η πατέρα της πρίγκηπισσας 'Αλίκης της Ελλάδας.

ΜΙΑ φορά κι' έ-
σαν καιροί, ήταν
ένας γέρος και μια
νεαρά και δεν είχαν
παιδιά. Έξασπασε
αυτούς η γρηά ένα δού-
δι. «Μάνα!» Κι' έτσι,
δεν έλειπε τίποτα. Πά-
λι άκούει: «Μάνα!»

Τ' άλλο βράδυ πάλι
άκούει τη φωνή: «Μά-
να!» Κι' έτσι άπάν-
τα κεραμίδια, έλειπε ένα θεόγατο φειδί,
που έτρώαζε, και άκούει να της λέη:

—Πήγαινε να πής του βασιληά, να μου
δώση τη θυγάτηρα του γυναικά, είδεμ' ήθ' αν
τον φάω. Κι' αν δεν πās νάν το πής, θα
σε φάω και σένα».

Τρομαγμένη η γρηά, πηγαίνει την αύγη
στο βασιληά και του λέει το και τό.

—Ο βασιληάς έγέλασε και της λέει:
—Αν έρθής με σαράντα άμάξα, ούλα φορ-
τωμένα τζοδαρικά, κι' ένα δόλγερσο για τη βασιλοπού-
λα, τότε του τη δίνω γυνή»-α».

Έτσι έπληξε η γρηά στο σπίτι της και το
βράδυ άκούει πάλι το θεόγατο φειδί και της
λέει:

—Μάνα, πήγες;

—Έπληξε, παιδάκι μου.

—Και τί σου έλεε;

—Να πās με σαράντα άμάξα, ούλα φορ-
τωμένα τζοδαρικά, κι' ένα δόλγερσο για τη
βασιλοπούλα, κι' έτσι θα σ' τη δώση γυ-
ναικά».

Την αύγη έλειπε ο κόσμος σαράντα άμά-
ξα να πηγαίνουνε στο βασιληά, και στο
μαρσιβό, τ' δόλγερσο, ήσαν μέσα κυλιν-
δρωμένο το θεόγατο φειδί κι' είχε δώο το
κεφάλι του κι' η γρηά από πίσω σ' άλλο ά-
μάξι. Βλέποντας ο βασιληάς αυτό το πρσί-
μα, άποκαίει και δεν είχε τί να πη, γιατί
ποτέ δεν τάλιζε να γίνη ό,τι ελεε. Τέλος
άποφάσισε να δώση την κόρη του, γιατί φο-
βότανε το δράκοντα εκείνον.

Έτσι έπληξε το θεόγατο φειδί τη βασιλο-
πούλα και την έπληξε στα παλάτια του, κι'
έκει είχε και τη γρηά με το γέρο, τους γο-
νιούς του κι' είχε κι' έναν κοκοροκόκο, που
το έκανε όσλες τις δουλειές.

Το βράδυ, άντις φειδί, έλειπε η βασιλο-
πούλα μπρος της έναν όμορφατό νέο, που
έλαμπε σαν τον ήλιο. Αλλά της ελεε ο
νός—το φειδί—να μην έπιή σε κανέναν
το μυστικό, γιατί εδύς όποι ήθελε το εί-
πη, θάν τον χάση.

—Καλά, ελεειν η βασιλοπούλα.

Αλλά στις τρεις ήμέρες, που είχε τραπέ-
ζι και χορό στο παλάτι ο πατέρας της, την
έκάλεσε κι' αυτή με το γαμφού του—το
φειδί. Μά άντις να πāη ως φειδί εκείνος,
έπληξε όπως ήσανε, ήλιοθώρητος νέος, μα
έλεε στη γυναικά του πάλι να μην τύχη
και τον μαρσιβόση, ότι ελεε αυτός άνδρας
της, αλλά ότι, ως φειδί που ήσαν έυεινε
στο παλάτι του.

—Καλά, ελεειν η βασιλοπούλα.

Έτσι έπληξε στο βασιληά, του πατέρα
της. Και όντας άχοιο, ο χορός κι' έχόρευαν
ο νέο με τις νέες, καθώς κι' η βασιλο-
πούλα, κι' έβλεπαν όλοι εκείνον τον ήλιο-
θώρητο νέο, τον εξήλεναν κι' έλεγαν ή μια
στην άλλη:

—Τόστος ο νός ταιρίαζε της βασιλο-
πούλας και όχι το φειδί που ήρσε».

Από στόμα σε στόμα το ψι-ψι-ψι, που έ-
γνότανε άναμεταξύ στις νέες, έφτασε ίσως
σ' αυτή μιάς κοπέλλας, που είχε περισσό-
τερο θάρρος με τη βασιλοπούλα, και της
λέει:

—Αχ! κείμα στα νειάτα σου! Αυτός ο
νός σου έρεπε να τον πάρης άντρα κι' όχι
το φειδί που ήρσε».

Η βασιλοπούλα από τη χαρά της αλχημό-
ησε την παραγγελία του φειδιού και την
άποχρησε της να μη φανερώση το μυστικό,
και το μαρσιβόση, πώς εκείνος ήσαν ο άν-
δρας της και ότι δεν φανερώναί την ή-
μέρα έτσι, αλλά ελεε φειδί. Δεν είχε όμως
τελειώσει το λόγο της και μεμιάς έγιν' ά-
φαντος ο ήλιοθώρητος νέος.

Τότε άρχισε να κλαίη η βασιλοπούλα και
να γκρινιέται, γιατί δεν μπόρεσε να φυλά-
ξη το μυστικό, μα του κόσμου όλα. Έμεινε
έρημη από άντρα—και τέτοιον άντρα. «Ε-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΗΛΙΟΘΩΡΗΤΟΣ

Τοι, εξήγησε χρώματα από τον πατέρα της,
ένα άλογο κι' έναν ύπηρέτη να πāη όπου ή-
δουν τα μάτια της, μην τύχει και βρη τον
άντρα της. Και πάει, και πάει σ' ένα μα-
κρινό δόμο, κι' έκει συλλογιώταν να χτίση
ένα ξενοδοχείο και κάθε στρατολάτης να
πρώη χάρισμα και να κοιμάται, αλλά να διη-
γείται τί ελεε και τί άκουσε στη ζωή του,
μήπως μ' αυτόν τον τρόπο μπόρεσει και μά-
θει για τον καλό της. Έτσι κι' έκαμε. Και
άπ' το ξενοδοχείο αυτό πολλοί έπέρασαν.
άλλά τίποτα από κανέναν δεν μπόρεσε να
μάθη.

Μια από τις πολλές ήμέρες, ένας στραβός
κι' ένας κοντός έπήγαναν σ' εκείνον το
δόμο. Ο κοντός έδύρασε και παραμέρισε
άπ' το δόμο να πη νερό σε μια βρύση, που
είδε παραδίπλα. Έκει έλειπε η άπορία του
ένα κοριτσάκι κι' έπληγαυε δυό άσκιά ν-
πο φορτωμένο. Έστάθηκε περιέργως να ιδή
πού το πηγαίνει και το παρακολούθησε από
πίσ' από πίσω, ως που το ελεε κι' έμπηκε
μέσα σ' έναν πύργο ολιστορόγγυλο, ψηλό-
ψηλό. Έκει έμπηκε κι' αυτός, κι' έπειδής
εξοράσασεν, έμεινε να ξενοχτήση εκεί κρυ-
μένος σε μίαν άρηχ του πύργου.

Τή νύχτα ελεε κι' ήρθαν τρεις νέοι που έ-
λαμπαν σαν τον ήλιο κι' εκάθησαν να φάνε
και ύστερα από το φαγι τους πίνοντας έλε-
γαν:

—Είς ύγειαν της γυναικάς μου της κα-
κής», ο ένας.

—Είς ύγειαν της γυναικάς μου της
τρελλής», ο άλλος.

—Είς ύγειαν της γυναικάς μου της ά-
νόητης, που δεν μπόρεσε να φυλάξη ούτε
μια μέρα το μυστικό μου», ο τρίτος.

Την αύγη ο κοντός, άρου έφαγε καλά
κι' έγιόμισε το σακκούλι του από τα περισ-
σέματα του τροπέσιου των νέων, εξακού-
θησε το δόμο του κι' ήρσε το σύντροφό του,
που τον έπεριέμενε κι' ήσαν άπελπισμένους
πώς δεν θα τον ξανάβλεπε. Και άρου του

Είσε έναν όμορφατό νέο, που έλαμπε σαν
τον ήλιο!

δεν είχαν να πληρώσουν γιατί ήσαν φτωχοί
ζητιάνοι. Τους ελεε τότε η βασιλοπούλα κι'
έμάλωσε πόν ύπηρέτη, γιατί να τους γρη-
ψη τα έξοδα, και τους παρακάλεσε νάν της
είπουν ό,τι ελεαν και ό,τι άκουσαν στη ζωή
τους. Τότε ο κοντός της λέει:

—Εμείς τί να ξέρουμε να σου πούμε,
κυρά, φτωχοί ζητιάνοι που έμιαστε; Μόνον
έχτες πόν έρχόμαστε στο δόμο, είδα ένα
πολύ περίεργο πρσίμα, που μ' έκανε να χά-
σω το νού μου. Κεί πόν πήγα να πω νερό
σε μια βρύση, είδα έναν κοκοροκόκο, τόσο δά,
κι' έπληγαυε φορτωμένος δυό μεγάλα άσκιά
νερό, και σαν είδα κείνο το θάμα, τον έ-
πληξε καταπόδι κι' έπληγα κι' έμπηκα μαζί
που σ' έναν πύργο ολιστορόγγυλο, θεόγατο.
Έκει μέσα έμεινα, να ξενοχτήσω και θέ-
λω το βράδυ κι' έρχονται τρεις νέοι ήλιο-
θώρητοι. Κι' όντας έκασαν κι' έτραγαν,
κι' έπληγαν, έλεγαν ο ένας: —Είς ύγειαν
της γυναικάς μου της κακής». Ο άλλος:

—Είς ύγειαν της γυναικάς μου της τρελ-
λής». Κι' ο άλλος: —Είς ύγειαν της γυ-
ναικάς μου της άνόητης, που δεν μπόρεσε
ούτε μια μέρα να φυλάξη το μυστικό μου».

—Μπα! φανάζει έξασπασε η βασιλοπούλα,
ή τύχη μου σās έστειλε να ήθ'ητε να με σώ-
σετε. Έλάτε να πάμε μαζί σ' αυτόν τον
πύργο, κι' έγω να σās χαρίσω το ξενοδο-
χείο μ' ό,τι έχει μέσα.

Έτσι ξεκίνησαν οι τρεις τους κι' έπληγαν
μια και δυό στον πύργο.

Αμα έφτασαν εκεί κι' είδ' ο κοκοροκόκος
τη βασιλοπούλα, τη δέχεται με κλάματα,
την άνεβάζει άπάνω στον πύργο, και της
λέει:

—Ο άφηντης μου ελεε δώ και δη μέ-
ρα λυπάται και θλίβεται, γιατί δεν έφύλα-
ξες το μυστικό μου. Μά όταν σ' ιδή έξασπασε
και τον άγκολιάση, δε θα μπόρεση να σου
φύγη. Έγω θα σε οδηγήσω πās να κά-
μης. Τώρα κρύψον σ' αυτό το ντουλάκι».

Αμα λοιπόν εξοράσασε και καθήσαν να
φάνε οι τρεις άντροφόροι, ελεαν πάλι τους
ιδίους λόγους. Έγέλασε η βασιλοπούλα τό-
τε, το βασιλοπούλα έδύρασε κι' έπληξε
να σπāση το ντουλάκι. Μά, άνοιγοντάς το, έλέ-
πει τη βασιλοπούλα να κρυμμένη στο λαμό-
νι και να τον ζήτηση συγγρητικώς. Τότε οι άλ-
λοι έγιναν άφαντοι, αλλά αυτός δεν μπόρε-
σε να της ξεφύγη.

Κ' έτσι έπληγεν ο ήλιοθώρητος νέος και η
βασιλοπούλα πάλι στα παλάτια τους και στο
βασιληά τον πατέρα τους κι' έκασαν εκεί-
νοι καλά και μεις καλύτερα.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Όσα κατηγορείς στο γειτόνά σου, μην
τά κάνης σ' ό ίδιος.

—Ανθρώπος άχάριστος δεν μπορεί ποτέ
να γινή φίλος.

—Πρέπει να συγκυμνδυνεύω, άρετο ή
θα έπιτύχω ή όχι. Εύρω π' όλης

—Τό χρυσάφι άνοίγει και του 'Αδη τις
πόρτες.

—Αν θέλεις να γίνης καλός, πρέπει
πρώτα να πιστέψης ότι είσαι καλός.

—Ε πικτήτος

—Ας μην παύουμε ποτέ να έδερνιτο-
με την ανθρωπότητα.

Πλούταχος

—Οι δυνατοί άνθρωποι ελεε πάντοτε λι-
γότεροι.

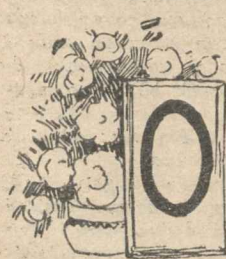
—Μέ λίγα λόγια διατυπώνονται ή πιο σο-
φές σκέψεις.

Σωκράτης

'Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τρότσκι και γώ χα-
πλώσαμε, όσο καλύτε-
ρα μπορούσαμε, σ' ε-
να τραπέζι... 'Ο Μό-
δα πλάγιασε σ' ένα
πάγκο. Πριν μας πά-
ρη ο ύπνος, σε κείνη
την κούρα και σκοτει-
νή Ίκμπα, δεν μπόρε-
σα να μη πω, γελών-
τας.

—Σάν καλύτερη ή-
ταν η κρεβάτοκάμαρά μας στο Κρεμλίνο...
Την άλλη μέρα το πρωί, συνεχίσαμε το
δρόμο μας. Τότε θα κάναμε τη πιο δύσκολο
μέρα της πορείας μας. Έπρεπε να περάσου-
με από την οροσειρά του Κουρντάι. Έκανε
τρομερό κρύο. Το λεωφορείο προχωρούσε με
την ίδια πάντοτε δυσκολία, κάνοντας κάθε
τόσο στάσεις. Στο μεταξύ διάφοροι πράκτο-
ρες της Γκεπεού, εγκατεστημένοι στην "Αλ-
μα" "Ατα", ήρθαν να μας... προειπνέσουν,
δείχνοντας ζωηρό ενδιαφέρον για την υγεία
μας.

—Θα ήταν η ώρα δύο από τα μεσάνυχτα,
όταν κάναμε στάση σ' ένα μικρό χωριό, με
γραφικά σπιτάκια, που θα γκιστήσαν ίσως
στην εποχή του Γκόγκολ. Αύτη ήταν η "Αλ-
μα" "Ατα", στην οποία μας είχε εξορίσει ο Στά-
λιν.

Τις πρώτες μέρες της αργίας μας στον
πόπο της εξορίας μου, ο Τρότσκι ήταν τόσο
κουρασμένος, τόσο πικραμένος, ώστε δεν βγή-
κε διόλου από το δωμάτιο του ξενοδοχείου.
Στο όποιο είχαμε εγκατασταθεί προσωρινά.

Και αν δεν είχαμε τον Μόδα να μας μετα-
δίδει διάφορες πληροφορίες για τη ζωή και
την κίνηση της "Αλμα" "Ατα", δεν θα ξέραμε
σε ποιά τόπο είμαστε καταδικασμένοι να πε-
ράσουμε άγνωστο πόσα χρόνια της ζωής μας.

Ένα μεγάλο ερώτημα βασάνιζε τον Τρό-
τσκι. 'Ο Σεργουζέ μπόρεσε να μας ακολουθή-
σει ως το τέλος η τον αντελήφθηκαν οι γου-
ροί μας και τον ξανάστειλαν πίσω στη Μό-
σχα.

Ένα ωραίο, όμως, πρωί, — τέσσερες μέ-
ρες μετά την εγκατάστασή μας στο ξενοδο-
χείο, — ακούσαμε στον διάδρομο τη φωνή
του Σεργουζέ! 'Η ελπίδα αναφλέωσε και πάλι
το ήθελό μας. Ήταν ανεκτίμητη παρηγοριά
να ξέρεις ότι έχεις κοντά σου ένα αποσιωπημένο
φίλο, σε μέρες πόνου και δυστυχίας...

Η διαβούλευση του ξενοδοχείου παρεώργησε
στο Σεργουζέ ένα δωμάτιο αντίκρου ακριβώς
στο δικό μας. Βγήκα στον διάδρομο. 'Ο συ-
νεργάτης του σκύλου μου, μόλις με είδε από
μακριά, με χαιρέτησε διακριτικά, φοβήθηκε
να του ανταποδώσω τον χαιρετισμό, για να
μη μας αντιληφθεί κανείς από τους πράκτο-
ρες της Γκεπεού, που είχαν εγκατασταθεί μο-
νίμως στο ίδιο ξενοδοχείο. 'Ωστόσο, ή βεβαι-
ώθηκε ότι είχαμε κοντά μας ένα καλό φίλο,
μας έδινε θάρρος και δύναμη.

Την άλλη μέρα, καθυστερήσαμε να τον δε-
χτούμε κυρτά στο δωμάτιό μας. 'Υστερ' από
τις απαράτητες διαγνώσεις, είπαμε στον Σε-
ργουζέ τι στάσι έπρεπε να κρατήσει στο εξής,
για να μη μολυνθεί στο ξενοδοχείο η πραγ-
ματική ιδιότητά του. 'Αλλοίμονο όμως! Όλα τα
προφυλακτικά μέτρα που λάβαμε, δεν ώφελη-
σαν σε τίποτα!

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, ενώ ο Τρό-
τσκι κι εγώ καθόμασταν στο δωμάτιό μας, με
μισάνοιγτη την πόρτα, που έβλεπε στον διά-
δρομο — ή ακόμα και έκαιγε και κουντούμα
να λυφθούμε από τη ζέση — ακούσαμε ξα-
φνικά έσω ύπνοτα βήματα. Ρίξαμε με τρόπο
μία ματιά στον διάδρομο και είδαμε μερικούς
άντρες να μπαίνουν στην κάμαρα του Σε-
ργουζέ, γνοίσι να γυμπίσουν την πόρτα. 'Η
καριόλα μας έπαυε να γυμνά από την αγωνία.

Μαντεύσαμε τί ε γα συμβή. Οι άνθρωποι εκεί-
νοι ήταν πράκτορες της Γκεπεού κι' έρχόντου-
σαν να πάρουν τον Σεργουζέ, επειδή κατέλα-
βαν ότι βρισκόταν σε συνεννόηση μαζί μας...

Σε λίγο, ακούσαμε μία προστακτική φωνή.
—'Ελα, κάνε γρήγορα! Δεν μπορούμε να
σε περιμένουμε!

Και ο Σεργουζέ αποκρίθηκε.
—Μά, αφήστε με τουλάχιστον να ντυθώ!
Ποίν περστή πολλή ώρα, τα όργανα του
Στάλιν βγήκανε από το δωμάτιο του Σε-
ργουζέ, συνοδευόμενος τον πολύτιμο φίλο μας,
ενώ το γκαρνσόν του ξενοδοχείου κλείδωνε
την κάμαρα, παραδίδοντας το κλειδί σ' ένα
από τους πράκτορες...

Από τότε, δεν ξανάδαμε τον αποσιωπημένο
συνεργάτη μας. Μάθαμε μονάχα ότι, αφού
τον κράτησαν αρκετές μέρες στα ύψη υπό-
γεια των φυλακών της "Αλμα" "Ατα", παρέα
με κινούς δολοφόνους, τον ξανάστειλαν πίσω
στη Μόσχα, δίνοντάς του... δύσπιστη μονάχα
ουδβλία για διαπορεύση δέκα ημερών! Τα ό-
ργανα του Στάλιν ήξεραν ότι το ποτόν αυτό
δεν έφτανε ούτε για έναν! Μά ήθελαν να εκ-
δικηθούν, με την απάνθρωπο αυτόν τρόπο, ένα
αποσιωπημένο φίλο του Τρότσκι!

—'Όσο για τον Ποζνάνσκι, τον έπιασαν κι'
αυτόν, καθώς μάθαμε αργότερα, στο Τάσκεντ.

Στην "Αλμα" "Ατα" υπήρχαν πολλοί άνθ-
ρωποι, που συμπαρόντανε την άγνοια του σφύ-
λου μου κατά της Σταλινικής δικτατορίας.
Φοβόντουσαν όμως να εκδηλώσουν τη παρ-
ματική τους αίσθημα απέναντι του σφύ-
λου μου, επειδή ήξεραν ότι οι πράκτορες της
Γκεπεού τον παρακολουθούσαν άγρυπνα. Κί
έτσι ζούσαμε σε μια απέναντη μοναξιά, ή
και ξέραμε ότι υπήρχαν γύρω μας πολλοί α-
ποσιωπημένοι φίλοι...

Σταματώ σ' αυτή τη σημείωση τη μεγάλη πε-
νιότητα που πήρα από το ημερολόγιό της γυ-
ναίκας μου. Το μόνο που έχω να προσθέσω
στο παραπάνω είναι ότι, κατά το διάστημα
αυτό δεν έπαυα να βρίσκωμαι σε διαρκή επα-
φή με τους φίλους μου στη Μόσχα, δίνοντας
σ' αυτούς συστάσεις και οδηγίες πως έπρεπε
να αντιμετωπίσουν τη σταλινική επίθεση.

Συγγνώμως προσπαθούνα να πείσω κι' αυτούς
που εξακολουθούσαν να μένουν πιστοί στον
Στάλιν, ότι η πολιτική του ανθρώπου αυτού
θα είχε, στο τέλος, άπαισιμα αποτελέ-
σματα για το παγκόσμιο κίνημα.

Στις 9 'Ιουνίου δοκίμασα μία από τις με-
γαλείτερες λύπες της ζωής μου. 'Η κόρη μου
η Νίνα, πέρασε από καλπάζουσα φθίσι σε η-
λικία 26 ετών, ενώ αγωνιζότανε μαζί με τον
άντρα της για τη επικράτηση των ιδεών
μου... Το τελευταίο γράμμα, που μου έσταλ-
λε, έτοιμαθάνη, από το νοσοκομείο, έκανε
εξδουλήτητα τοίς (73) μέρες να στήσει στην
"Αλμα" "Ατα"!. Και όταν το έλασα, ή αν-
τικείμεν μου κόρη δεν ζούσε πιά...

Ο Ραχόβσκι μου έστειλε τότε από τη
Μόσχα ένα γράμμα που με συγκίνησε.

—Αυπάμαι, αγαπητέ μου φίλε — από ε-
γώ ε γλυψε — και για τη Νινότσκι, και για τη
γυναίκα σου και για σένα. Από πολλή καιρ-
τώσα φέρεις στον ώμο σου τον βαρύ σταυρό
του επαναστάτου μαρξιστού. 'Ηδρ, σηκώνεις
για πρώτη φορά, και το άγνωστο βάρος του
πνευματικού πόνου... Ελλεικτική συλλοπτική...

—Θα έμαθες ίσως ότι η Γκεπεού εξακολ-
ούσε να λαμβάνει, και μετά την άνωθεν
σου από τη Μόσχα, κύστερά μέτρα κατά-
του σπιτιού και των επιπλών σου! 'Όταν
έπληξα μία μέρα στο σπίτι σου, με την ελπίδα
να δω κανένα γνωστό και να μάθω νέα σου,
μερικοί πράκτορες της Γκεπεού μου έκαναν,
παρά τις διαμαρτυρίες μου, σωματική έρε-
να, λησμονώντας τις υπηρεσίες που πρόσφερα
ως τότε στον άνθρωπο... Και δυσλογώ ότι ε-
γώ ούσα όχι θυμό και αγανάκτηση, αλλά πάλι-
λον νεροπή για την ήθικη κατάρπωση ορισμέ-
νων συντρόφων μας!...

—'Ακούσε! (Ακούσε!)

Στο μεταξύ, ο Τρότσκι μελετούσε ξένες

γλώσσες και οικονομική γεωγραφία των κα-
ριωτέων κρατών της Ευρώπης. Και όταν,
αργότερα, χρειάστηκε μία δακτυλογράφη-
ση της Γκεπεού έκανε έρευνας και ανα-
κρίσεις για να βεβαιωθεί ότι ή νέα που προ-
έλαβε ο εξοριστής στην υπηρεσία του δεν
ήταν σύνδεσμος μεταξύ του Τρότσκι και των
οπαδών του στη Μόσχα. Από την άσφακτη
αύτη λεπτομέρεια, μπορούσε να καταλάβει
πόσο αυστηρά μας επιτηρούσαν.

Η έλκονσία, ή πανώλης και αυτή άκμα
ή λεπρά θέρμαν τα περίγυρα της "Αλμα" "Α-
τα". 'Ο Στάλιν δεν μπορούσε να βρη-
τερο μέρος για να εξορίσει ένα επικίνδυνο
πολιτικό του αντίπαλο. 'Ωστόσο, περάσαμε
ένα χρόνο χωρίς να πάθω διόλου ή υγεία μας,
στην "Αλμα" "Ατα", πόλη των επικινδύνων α-
σθενειών, των πλημμελών και των άλλων
λήλων σεισμικών δονήσεων, στα σύνορα Ρω-
σίας και Κίνας, διακόσια πενήντα χιλιόμετρα
μακριά από τη σιδηροδρομική γραμμή και τε-
τακόσια χιλιόμετρα μακριά από τη Μόσχα,
έχοντας για συντροφιά μονάχα τις επιστολές
των φίλων μας, τα βιβλία και τη φύση...

Στην "Αλμα" "Ατα" υπήρχαν πολλοί άνθ-
ρωποι, που συμπαρόντανε την άγνοια του σφύ-
λου μου κατά της Σταλινικής δικτατορίας.
Φοβόντουσαν όμως να εκδηλώσουν τη παρ-
ματική τους αίσθημα απέναντι του σφύ-
λου μου, επειδή ήξεραν ότι οι πράκτορες της
Γκεπεού τον παρακολουθούσαν άγρυπνα. Κί
έτσι ζούσαμε σε μια απέναντη μοναξιά, ή
και ξέραμε ότι υπήρχαν γύρω μας πολλοί α-
ποσιωπημένοι φίλοι...

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΑΝΕΤΤΑΣ

σωφεί παραξενεύ-
τηκε όταν είδε πως
ή κυρία δεν κατέ-
θηκε από το αυτο-
κίνητο και γύρισε
περιεργος το κε-
φάλι:

—Μήπως έκανα
λάθος στον αριθμό;
τη ρώτησε.

—'Οχι. Έδώ
είνε... Περιμένας μία
στιγμή... το άπαι-
τηθεν εκείνη και
κατάλαχε στην
καθρέφτη του αυτοκινήτου. Για μία στιγμή
συλλογίστηκε να σκουπίσει το ζωνρό της
έσθρου. Μά τί θα κέρδιζε; 'Όλο το παρο-
υσιακό της δεν ήταν όπως θά έπρεπε
να είναι.

—Γιατί φοβάμαι; Έκανε τέλος δυνατό.
Δεν ήμια δα καμιά γυναίκα του δρόμου...
Και κατέβηκε από τ' αυτοκίνητο
'Η 'Ανέττα τώρα νύταζε το σπίνι, μπρός
στο όποιο είχε σιπεί: τα παράθυρα του
ισογείου, την κλειστή πόρτα, το κουδούνι
της.

—Δεν έχω το θάρρος να χτυπήσω, πεί-
νασε με πίκρα.
Κί όμως έδω και λίγη ώρα όλα της φα-
νόντουσαν εύκολα, απλά. Μά τώρα πως θα
παρουσιαζότανε; Με ποιά όνομα; Μήπως με
τ' όνομα του τρίτου φίλου της;

—Λοιπόν, κυρία; τη ξαναρώτησε ο σω-
φεί. 'Αποφασίστηκε.
—Αφήσέ με ήσυχη! Δεν έλέπεις; Συλ-
λογίσου...

—'Ο σωφεί, μ' ένα χαμόγελο γύρισε πάλι
και έπαύθηκε καλύτερα στη θέσι του.
'Η 'Ανέττα, έβλεπε σαν σε όνειρο, τον
πρώτο άνδρα της, τη στιγμή του χωρισμού
τους, ύστερ' από το διαζύγιο, τον πρώτο
φίλο της, το δεύτερο, τον τρίτο, το φτωχί-
κό διαμερίσμά της στη Μονμάρτη, την πολ-
υτέλεια του παλιού μεγάρου της...

Μά ήταν πιο πεισματάρη από έλαφρο-
μυαλή.
—'Οχι, όχι, δεν λυπάμαι για τίποτα! Έ-
κανε τέλος αποφασιστικά και προχώρησε.

—Εκείνη τη στιγμή, μία κυρία που περ-
νούσε γύρισε και την κύταξε. 'Ηταν ή κ.
Ρεμουζέ. Μία παλιά φίλη της. 'Η 'Ανέττα
κοκκίνισε κι' έσκυψε το κεφάλι...

—'Ορίστε τώρα... 'Θ' άδελφίσω το κλάμα-
τα, συλλογίστηκε και κύταξε γύρω της
στενωχωρημένη.

—Ανέναντι, στη γωνία του δουλεδάστου,
ήταν ένα καφενείο. 'Η 'Ανέττα πλήρωσε
το σωφεί, πέρασε εισακτικά το δρόμο και κά-
θησε σ' ένα τραπέζι, πίσω απ' το τζάμι.
Από εκεί πέρα μπορούσε να έλέπη την
πόρτα του σπιτιού της...

—Μία μέντα με νερό! Και γρήγορα, για-
τί διψώ, είχε χαρούμενη από γκαρνσόνι.
—Επειτα έβγαλε το καπέλό της, έστιαξε
τα μαλλιά της και περίμενε. Τί άωροφος
ποή ήταν ο καιρός! Δεν μπορεί, θί άνοιγε
κάποτε ή πόρτα... Και θύβγαينه έξω το
παιδί της. Θα το έβλεπε ύστερα από τόσον
καιρό άμαρτίας και κραυγής. Το παιδί
της... το φώς της!...

Κί 'Η 'Ανέττα περίμεν' Έτσι δυο δλόκλη-
ρες ώρες. Ούτε μία στιγμή δεν κύταξε το
ρολόι της, αυτή που έβγαλγε από την ανυ-
πομονσία, όταν ο φίλος της την έκανε να
περιμένει άδεια λεπίτα, ούτε κινήθηκε: καθό-
λου από τη θέσι της.

—Αφάνη όμως ένοιωσε κάτι, σαν μία φα-
γορά στο λαιμό της, πιο κάτω από τ' αί-
τι. 'Αρρηκμένη, όπως ήταν, γύρισε από-
τομα το κεφάλι κι' είδε τότε κάποιον που
καθόταν δίπλα της και πού της μιλούσε σι-
γανά...

Ναι, κάποιος της μιλούσε. Αυτό που έ-
νοιωσε στο λαιμό της ήταν ή ζεστή πνοή
του.

—Λοιπόν; Δεν έρχεστε μαζί μου; της
ψιθύρισε ο άγνωστος.

—Μαζί σας; Έκανε μηχανικά ή 'Ανέττα,
κατάπληκτη.

—'Ο άγνωστος καθόταν δίπλα της, πολύ
κοντά κι' ένοιωσε σαν να ήθελε να τη φι-
λήσει στο λαιμό. Το γονάτο του άκουμπόσε
στο πόδι της κι' έκανε σαν να φλογίζονταν
από τον πυρετό.

—'Η 'Ανέττα με μία ματιά κατάλαβε τη
δύσκολη θέσι της. 'Ο άγνωστος ήταν ένας
άωροφος νέος με γυαλιστερά μαλλιά και μ'
ένα πονηρό χαμόγελο στα χείλη. Μά το κε-
φάλι της ήταν ακόμα γεμάτο από τ' όνειρό
της και δεν πίστευε ακόμα αυτό που έβλε-
πε. 'Ασυναίσθητα έβαχνε να βοη τη λόγια
που λένε σε τέτοιες περιστάσεις: «Κάνετε
λάθος, κύριε» ή «δεν είμαι από εκείνες που
έξορετε...» 'Αντί όμως να πη αυτά τα λόγια,
μία φωνή μέσα της της έλεγε: «Έχε το
νοού σου στην πόρτα! στην πόρτα!»

—'Η 'Ανέττα με μία άποστημη κίνησι άπο-
τραβήχτηκε, θυμωμένη.

—'Ο! Έκανε ο νέος κι' έσκυψε πάλι για
να τη φιλήσει στο λαιμό. Γιατί θυμώνεις,
τώρα, μικρόλα μου;

—Της μιλούσε σ' ένα εύθυμο τόνο, λίγο εί-
ρωνικό, έβέβαιος για την κατάρπη του. Σε
λίγο πλησίασε πάλι το γονάτο του στο πόδι
της.

—Γιατί... γιατί μου μιλάτε, χωρίς να με
γνωρίζετε; ψιθύρισε ασυστοιμένη ή 'Ανέττα

...Οά λερώνετε το χέρι σας! το φώνα-
ξε μία γυναίκα του ημιόδομου, με βουρ-
μασιές, που έβγαλε εκείνη τη στιγμή ή
πό το καφενείο για να πάη σε κάποιο γαν-
τεβού της.

—'Η 'Ανέττα, όρθια, ακίνητη και κατάχλω-
μη, περίμενε να τη χτυπήσει στο πρόσωπο
το χέρι του άγνωστου. Της φαινόταν ότι
ήταν δεμένη μαζί του, ότι ήταν ή τελευταία
γυναίκα του δρόμου κι' ότι άιό στιγμή σε
στιγμή θα σωριαζόταν καταγής λιπόθυμη ά-
πό την νεροπή της.

Τί μπορούσε να πη για να άπερσεπίση
τον έαυτό της; Πώς να εξήγηση, γιατί είχε
πάει εκεί πέρα; Ποιά θα την καταλάβαινε;
Ποιά θα την πίστευε;

Μία γυναίκα, άαμμένη σαν κι' αυτήν, που
κάθεται ώρες δλόκληρες μονάχη πίσω από
το τζάμι, δεν είναι έβέβαια μία κυρία καθός
πρέπει. Κάθεται έκει, γιατί περιμένει νύφη
κάποιος φίλος της ή να βοη κανέναν άλ-
λον...

—Πηγαίνετε άλλοι να σήσετε καρτέρι.
της είπε ο διευθυντής του καφενείου και
την έσπρωξε από την κλάτη. Δεν μ' άρε-
σουν να γίνωμαι φασαρίες έδώ μέσα. Έκ-
πρός! Αδύο!... 'Ο κύριος είναι πολύ ελε-
γής... Πλήρωσε τη μέντα σας!

—'Η 'Ανέττα τον άφησε να την πετάξει στο
δρόμο, άνάμεσα στους χαζούς που είχαν στα-
θή μπροστά στην είσοδο και που πορμέρι-
σαν με περιφρόνησι για να περάση.

—Εκείνη τη στιγμή όμως άνοιξε ή πόρτα
και φάνηκε ο Μπόμπι. Το παιδί της, που το
είχε μαζί του ο πρώτος άνδρας της.

Τί άωροφος πού ήταν ο Μπόμπι! Φορούσε
κάτασπρα ρούχα, σαν να νάναι, και κρατού-
σε στο χέρι του ένα στεφάνι. 'Ηταν έτοιμος
να το κυλήσει και να τρέξει από πίσω του
άπάνω στο πεζοδρόμιο. Μά ή παραμάννα
του, έλποντας τον κόσμο που είχε μπειντή
μπροστά στο καφενείο, τον πήρε από το χέ-
ρι κι' έκανε να περάση μαζί του το δουλε-
δάστο...

—'Η 'Ανέττα τότε, μ' ένα πνευμένο άνα-
φυλλτό, έσκυψε το πρόσωπό της μέσα στα
χέρια της κι' έφυγε σαν τρέλλι για να μην
την καταλάβη το παιδί της...

... ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤ' ΩΜΠΑΡΕΝΤ

...Οά λερώνετε το χέρι σας! το φώνα-
ξε μία γυναίκα του ημιόδομου, με βουρ-
μασιές, που έβγαλε εκείνη τη στιγμή ή
πό το καφενείο για να πάη σε κάποιο γαν-
τεβού της.

—'Η 'Ανέττα, όρθια, ακίνητη και κατάχλω-
μη, περίμενε να τη χτυπήσει στο πρόσωπο
το χέρι του άγνωστου. Της φαινόταν ότι
ήταν δεμένη μαζί του, ότι ήταν ή τελευταία
γυναίκα του δρόμου κι' ότι άιό στιγμή σε
στιγμή θα σωριαζόταν καταγής λιπόθυμη ά-
πό την νεροπή της.

Τί μπορούσε να πη για να άπερσεπίση
τον έαυτό της; Πώς να εξήγηση, γιατί είχε
πάει εκεί πέρα; Ποιά θα την καταλάβαινε;
Ποιά θα την πίστευε;

Μία γυναίκα, άαμμένη σαν κι' αυτήν, που
κάθεται ώρες δλόκληρες μονάχη πίσω από
το τζάμι, δεν είναι έβέβαια μία κυρία καθός
πρέπει. Κάθεται έκει, γιατί περιμένει νύφη
κάποιος φίλος της ή να βοη κανέναν άλ-
λον...

—Πηγαίνετε άλλοι να σήσετε καρτέρι.
της είπε ο διευθυντής του καφενείου και
την έσπρωξε από την κλάτη. Δεν μ' άρε-
σουν να γίνωμαι φασαρίες έδώ μέσα. Έκ-
πρός! Αδύο!... 'Ο κύριος είναι πολύ ελε-
γής... Πλήρωσε τη μέντα σας!

—'Η 'Ανέττα τον άφησε να την πετάξει στο
δρόμο, άνάμεσα στους χαζούς που είχαν στα-
θή μπροστά στην είσοδο και που πορμέρι-
σαν με περιφρόνησι για να περάση.

—Εκείνη τη στιγμή όμως άνοιξε ή πόρτα
και φάνηκε ο Μπόμπι. Το παιδί της, που το
είχε μαζί του ο πρώτος άνδρας της.

Τί άωροφος πού ήταν ο Μπόμπι! Φορούσε
κάτασπρα ρούχα, σαν να νάναι, και κρατού-
σε στο χέρι του ένα στεφάνι. 'Ηταν έτοιμος
να το κυλήσει και να τρέξει από πίσω του
άπάνω στο πεζοδρόμιο. Μά ή παραμάννα
του, έλποντας τον κόσμο που είχε μπειντή
μπροστά στο καφενείο, τον πήρε από το χέ-
ρι κι' έκανε να περάση μαζί του το δουλε-
δάστο...

—'Η 'Ανέττα τότε, μ' ένα πνευμένο άνα-
φυλλτό, έσκυψε το πρόσωπό της μέσα στα
χέρια της κι' έφυγε σαν τρέλλι για να μην
την καταλάβη το παιδί της...

... ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΝΤ' ΩΜΠΑΡΕΝΤ

—'Ο άγνωστος καθόταν δίπλα της, πολύ κοντά της

κι' αποτραβήχτηκε πάλι

—'Ελα, λοιπόν, άφησε τα νιάτα, την εί-
ρωνεύθηκε ο άγνωστος. Τόση ώρα μ' άκου-
γες, δίχως να θυμώγης...

—Μά... τί νομίζεις ότι είμαι... Καμιά...

Μά δεν τόλμησε ν' άποσπείσση τη φρά-
σι της. Κοκκίνισε μόνο από τη νεροπή της,
τόσο πολύ που θέμπασαν τα μάτια της. Για
πρώτη φορά στη ζωή της ένοιωσε μέσο
μπορεί μία γυναίκα να μίσση έναν άνδρα
που τη σαρηνώνει δίχως να το ξέρη. Την έ-
δια στιγμή, ωστόσο, συλλογίστηκε την πό-
ρτα της, αυτή που έβγαλγε από την ανυ-
πομονσία, όταν ο φίλος της την έκανε να
περιμένει άδεια λεπίτα, ούτε κινήθηκε: καθό-
λου από τη θέσι της.

—Αφάνη όμως ένοιωσε κάτι, σαν μία φα-
γορά στο λαιμό της, πιο κάτω από τ' αί-
τι. 'Αρρηκμένη, όπως ήταν, γύρισε από-
τομα το κεφάλι κι' είδε τότε κάποιον που
καθόταν δίπλα της και πού της μιλούσε σι-
γανά...

Ναι, κάποιος της μιλούσε. Αυτό που έ-
νοιωσε στο λαιμό της ήταν ή ζεστή πνοή
του.

—Λοιπόν; Δεν έρχεστε μαζί μου; της
ψιθύρισε ο άγνωστος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

1612

ἄρχισα νὰ κυττάζω... πω

Κοταντέν... Όλοι ἔλεγαν πῶς εἶνε μὰ ἀπὸ τὴς λίγης ἐπιστημο-

ειδί... (Ἀκολουθεῖ)

Τι ωμορφη που είναι, μέσα στο άνοιχτο γαλάζιο μαντά της !...

—Μιλᾶτε γὰρ τὸν ἑαυτό σας, παρατήρησα, γιατί ἐγὼ δὲν ἔχω

Σατυρική Σελίδα

Τὴν ὥρα τοῦ στεφανώματος.

— Ο παπᾶς. — Δὲν μπορῶ νὰ εὐλογήσω ἕναν τέτοιον γάμο. Ὁ γαμπρὸς εἶνε τόσο μεθυμένος, ὥστε δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ στὰ πόδια του.

— Ἡ νύμφη. — Κάνε γρήγορα.

πάτερ μου, τὸν κρατῶ ἐγώ. Γιατί ἂν ξεμεθύσῃ δὲν θὰ δεγθῇ νὰ με παντρευτῇ!...

Μεταξὺ φίλων.

— Πιστεύεις ἐστὶ πῶς ὁ γαμπρὸς ἂν κερδίσει 10.000 δραχμὲς τὸν μῆνα;

— Ἀφ' οὗ αὐτὸ τόπος ὁ ἴδιος.

— Τότε θὰ σὲ ἐξέλεγε διπλάσι ὡς ἀνύμφον ἀπ' αὐτὴν. Γιατί σ' ἐμένα ἔλεγε πῶς κερδίσει μόνον 5.000 δραχμὲς!

ΕΒΡΑΪΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ!...

— Κύριε Λεβὺ, σὰς παρουσιάζω τὸν ἐξάδελφό μου. Εἶνε πάρα πολὺ πτωχός. Ἴσως θὰ μπορούσατε νὰ τὸν βοηθήσετε.

— Ἐστὼ... θὰ τοῦ δώσω πενήντα φράγκα. Φτάνει;

— Τί λέτε, κύριε Λεβὺ! Ἐγὼ εἶμαι μεγάλη αἰσθηματίας. Θὰ τοῦ δώσω τε ὅπως κι' ἐμένα... τὴν προμήθειά μου.

— Ποιά προμήθεια; Γιὰ ποῖό λόγο;

— Ἐγὼ δὲν σᾶς... τὸν ἔφερα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΧ ΓΙΑΤΙ!...

Ὁ Μάγερ ἐνῶ περᾶ τὰ Ἡλυσια πεδία γιὰ νὰ πᾶ στὴν Τροία, στὴν ὁποία εἶνε ὑπὸ πύλῳ, βρίσκεται ἄξαφνα μπροστὴ σ' ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα. Τὸ αὐτοκίνητο τὸν κάνει κομμάτια καὶ ὁ Μάγερ περναίνει... στοὺς κόλπους τοῦ Ἀθραάμ! Ἡ γῆρα του, κατόπιν αὐτοῦ, κάνει ἀγωγή ἐναντίον ἐκείνου ποὺ σκότωσε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ ζητάει πενήντα χιλιάδες φράγκα ἀποζημίωση καὶ ψυχικὴ δόνη.

Ὅταν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀπαγγέλλει τὴν ἀπόφασιν ὅτι δικάζεται τὸ ποσὸν τῶν πενήντα χιλιάδων φράγκων, στὴ χίρρα Μάγερ ἐκ μέρους τοῦ κατόχου τοῦ μισραίου αὐτοκινήτου, ἐκεῖνη σκύβει στὴ δικηγόρου της συγκαταστή καὶ τοῦ λέει:

— Ἀχ, γιατί νὰ μὴν ἔχω τὸν ἄντρα μου! Πόσο εὐχαριστήμενος θὰ ἦταν ὁ κακομοῖρος, τώρα ποὺ πῶραμε τις πενήντα χιλιάδες!...

ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

ΚΟΥΤΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

Μεταξὺ φίλων.
— Ἐχετε καλὴν ἡμέραν;
— Ὁχι, δὲν ἀγαπᾶω πεῖσι.
— Γιατί;
— Γιατί... νὰ σὲ χάσω νὰ τὸ κόψω.

Ὁ καθ' ἑαυτὴν τῆς τῆς Νουρικῆς. — Καὶ τί θὰ κάνατε ἐάν μάλιστα ἦταν ἕνας πλούσιος θεῖος σας πῶθ' ἀπὸ ἐξωτερικὸ καὶ σὺς κατέστησε γενικὸν κληρονόμο του;
Ὁ ἐξ επαχθὲς ἐνός φραγῆς τῆς. — Ὁ ἀρχὶς ἀμέσως... νὰ βάζω γοῖν!

Στὸ ἐστιατόριο.
Ὁ πελάτης. — Τὸ μαχαίρι πρῶτα-πρῶτα δὲν κόβει κι' ἔπειτα τὸ κρέας εἶνε πετῶ.
Τὸ γκαρσόνι. — Ἐ, λοιπὸν τραγίστε πρῶτα τὸ μαχαίρι; σὺ... πετῶ καὶ κατόπιν κόψτε τὸ κρέας!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ σύζυγος. — Δὲν μποροῦμε τώρα ν' ἀγοράσουμε αὐτοκίνητο... Πρέπει νὰ συλλογιστοῦμε πῶς θὰ πληρώσουμε τὰ χρέη μας...

Ἡ σύζυγος. — Ἀντροῦλη μου, αὐτὸ τὸ συλλογιζόμαστε καὶ μέσα στὸ αὐτοκίνητο!...

— Καὶ τί θὰ κάνατε γιὰ ν' ἀδυνατίσετε;
— Ἀρχισα νὰ κάνω σπόρ.
— Δηλαδή;
— Κάθε πρωτὶ δέρνω τὸν ἄντρα μου, πρὶν φύγει γιὰ τὴ δουλειά, τὸ μεσημέρι δέρνω τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸ βράδυ πάλι τὸν ἄντρα μου!...

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΣΤΟΝ ΠΑΝΑΓΗ

Μὲ τὸν τρόπο ποὺ κυβερνᾶς καὶ (ἀρμενίζεις)
Καὶ τὰ πρωτοπαλλήκαρά σου δὲν (δρίξεις)
Καὶ μὲ τὴν τόση πού σὲ ζώνει ἂν (ναποδῶν)
Θὰ σοῦ δάλλῃ ὁ Κρητικὸς τοῖκλος (ποδιά,
Κι' ἔτσι καθὼς τὰ πᾶς, κύριε Παναγιώτη,
Καὶ τὸ πρόγραμμά σου τὸ περὶ (μο προδίδεις)
Σὰν ἔρθῃ ἡ νέα πάλιν ἐκλογὴ (Μουτζουρίδης)
Θὰ βγῇς μέσ' ἀπ' τὴν κλῆση...
(Μουτζουρίδης)
Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ἴδου τί γράφει ἕνας γνωστὸς Ἀγγλὸς μυθιστοριογράφος, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ γράφουν λαϊκὰ μυθιστορήματα περιπετειῶν, ἐγκλημάτων, τρόμου κλπ.

«Ὁ σημερινὸς μυθιστοριογράφος εἶνε... ὁ μεγαλύτερος ἐγκληματίας! Στὰ δικὰ μου μυθιστορήματα π. χ. ἀκούετε τί ἐγκλήματα διέπραξα: Εἶμαι υπεύθυνος γιὰ 256 φόνους, ἐκ τῶν ὁποίων 122 ἐξετελέσθησαν μὲ διάφορα ὅπλα (σφῆλαι, μαχαίρια, ἐκείνη) καὶ 134 μὲ διάφορα δηλητήρια. Εἶμαι ἐπίσης υπεύθυνος γιὰ 125 ληστείας, 100 πυρομαχίας καὶ 50 πνιγμοὶ! Ἀπὸ τὰ 99 πνιγμοὶ καὶ ἐπὶ 80 ἄλλα 80. Ἐξετέλεσα 250 φρενιτικὰ διαθήκας καὶ συνέτρινα σὲ 180 μονομαχίας. Βοήθησα 75 ἐγκληματίας νὰ ἀποδράσιν ἀπ' τὰς φυλακὰς, διέπραξα 318 λωποδυσίες, διαφόρων πτωχῶν καὶ ἀντικειμένων καὶ τέλος διέπραξα τὰ χρηματοκιβώτια 5 Τραπεζῶν βάζοντας τοὺς ἡρώας μου νὰ σηκώνουν δολοκλήρους τόνους χρημάτων καὶ θησαυρῶν στοὺς ὤμους τους σὰν... νὰ ἦσαν οἱ δυνατώτεροι... χαμᾶληδες τῆς ὑφηλίου!»

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ἐνας φιλάργυρος, βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο ἐνὸς ὁδοντοῦ, συναντᾷ κάποιον γνωστὸν του, ὁ ὁποῖος τὸν ρωτᾷ:

— Εἶχε πονόδοντο;

— Ὁχι, φοβερόν.

— Σοῦδγαλε κανέναν δόντι ὁ γιαντρός;

— Δὲν κατάλαβα ἂν σοῦδγαλε δόντι. Ἐκεῖνο ποὺ κατάλαβα καὶ μάλιστα πολὺ ὁδοντῶν εἶνε ὅτι μοῦ ξεριζώσε... ἕνα κατωστάριχο!